

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

ALY MARTINEZ

ALEVLERİN ARASINDAN

ALY MARTINEZ

ALEVLERİN ARASINDAN

Çeviren: Halime Mimaroglu

***Mo Mabie'ye,
Çelikle desteklenmiş botlar kadar saf bir mükemmellik
önerdiğin için teşekkür ederim.
Ayrıca, hiç yazmadığımdan emin olduğun için.***

VE

***Corinne Michaels'a,
Yaptığım ama senin hiç hatırlamadığım
tüm o güzel şeyler için...***

BİRİNCİ BÖLÜM

EASON

“Hey,” diye fısıldadığım sırada Jessica çocuk odasından çıkmak üzereydi, uzanıp kolunu tuttum.

“Kes şunu, Eason. Havamda değilim.”

Asla havasında olmazdı. Üstelik bu durumun yatak odamızla da alakası yoktu. Gerçi ne tesadüftür ki, yatak odası için de ruh hali asla uygun değildi.

Hafifçe kolunu sıktım. “Hadi ama. Benimle konuşman gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor!” Sesini yükselterek hızla bana doğru döndü.

Kendimi savaşa -ve yenilgiye- hazırlayarak kızımızın odasının kapısını kapattım. “Sessiz ol, yoksa onu uyandıracaksın.”

“Bu durumun bir kazananı yok, Jess. Bütün günümü bizi bir süre daha idare edebilecek kadar kahrolası iyi bir şarkı yazmakla geçirsem de benden nefret edeceksin. Her şeyi bırakıp sêninle birlikte kızımızla ilgilenirsem de

evi kaybedeceğiz ve sen yine benden nefret edeceksin. Söyle bana, ne yapmam gerekiyor?"

Gözleri kocaman açılırken koyu kaşları yukarı doğru kalktı. Üç yıllık evliliğimiz boyunca tecrübe edindiğim bir şey varsa, o da birazdan ağzından çıkacak olan her kelimenin onun gözündeki asıl gerçek olacağıydı. Ayrıca fena halde canımı yakacaktı.

"Aileni geçindirebilmen gerekirdi!"

Tahmin ettiğim gibi, beni nakavt etmişti.

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp aldığı nefeslere odaklanmayı denedim. Kırık döküktü ve tekliyordu. Tıpkı evliliğimiz gibi. "Çabalıyorum."

"Çabalaman ne zamandan beri yeterli olmamaya başladı?"

Kelimelerinin arkasındaki imayı anladığımda gözlerim kocaman açıldı. Konu artık sadece kariyerim değil, aynı zamanda evliliğimizdi.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Geri alamayacağın sözler söyleme," diye uyardım.

Birbirimize boşanmayı bir tehdit olarak kullanmayacağımıza dair yemin etmiştik. Evliliğimiz boyunca da çoğunlukla iyi bir iş çıkarmıştık. Ama Luna doğduğundan beri, -yaklaşık altı aydır- B kelimesi neredeyse her gün dudaklarından dökülüyordu. Ve her defasında, gerçekten canımı yakıyordu. O kadar uzun zamandır onun yanında dikkatli davranmaya çalışıyordum ki başka herhangi bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyordum bile.

Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bana söz verdin, Eason. Hamilelik testinde o iki küçük pembe çizgiyi gördüğümüz gün bana söz verdin. Nasıl büyüdüğümü çok

iyi biliyorsun. Bana bebeğimizin aynı şekilde büyümeyeceğine dair yemin etmiştin.”

Söylediklerinin hepsi doğrudu.

Yüzündeki gülümsemeyi gizleyen dantelli beyaz duvağıyla mihraba doğru yürüdüğü andan itibaren, hayatını kurduğu tüm o güzel şeyleri ona vermek için çabalıyordum. Birlikte inşa ettiğimiz bu hayat, doğup büyüdüğü o yıkık dökük çiftlikten çok uzaktı.

“Bu hiç adil değil.” İnanamayarak bakışlarımı Maxwell Malikânesi adını verdiğimiz, çift banyoya ve üç yatak odasına sahip iki bin metrekarelik evimize çevirdim. Jessica’nın istediği gibi Atlanta’nın merkezinde değildi. Ama içine stüdyo kurabileceğimiz kadar büyük bir bodrum katı vardı. O stüdyoyu kurmayı asla başaramamıştık... Çünkü hayat buna engel olmuştu.

Daha doğrusu kızımız, Luna Jade Maxwell doğmuştu.

Henüz çocuk sahibi olmayı planlamıyorduk. Ailemizi büyütmeden önce Jessica ve benim yapmamız gereken birçok şey vardı. O meşhur söz neydi? *Kusursuzca yapılmış planlar bile yanlış gidebilir.* Jessica’yı banyoda dizlerinin üzerine çökmüş, elinde sıkıca tuttuğu hamilelik testiyle ağlarken bulduğumda, albüm anlaşması için attığım imza henüz kurumamıştı bile.

Zamanlama doğru muydu? Lanet olsun ki değildi. Özellikle de müzik şirketim birkaç ay sonra albümü çıkarmaktan vazgeçip beni öylece ortada bıraktığında.

Luna gür, kahverengi saçları ve bal rengi -sanki renge özgünlüğünü veren kendisiymiş gibi- gözleriyle kesinlikle başıma gelen en eşsiz şeydi.

Omuzlarım çökerken burun kemerimi sıktım. “Bak,

buna biraz ara verelim mi? Duş almaya ihtiyacım var, hemen ardından da yiyecek bir şeyler hazırlamalıyım. Ayrıca Luna uyanır uyanmaz onu Rob ve Bree'ye götürmem gerekiyor."

"Ah, evet doğru ya. En yakın arkadaşım ile vakit geçirmek yerine, bakıcı tutmaya paramız yetmediğinden dolayı ondan bize yardım etmesi için destek alıyoruz."

Ağzımdan bir inilti kaçtı. *Yüce İsa aşkına*, canımı acıtmak içi yakaladığı hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bu evdeki tek yetişkin benmişim gibi davranıyordu. Bree gibi olmayı, çalışmak yerine kızımızla ve ev işleriyle ilgilenmeyi o istemişti. Onun iyiliği için bunu ben de desteklemiştim. Ama işler kötüye gitmeye ve birikimim tükenmeye başladığında, Jessica ailemize nasıl destek olabileceğini ya da ne yapabileceğini bir kez olsun sormamıştı. Evet, bu durumdan ben de rahatsızdım. Ancak bir kez bile bunu ona karşı kullanmamıştım.

Ayrıca Bree'ye hiçbir şey için sırtımı dayamıyordum.

Şansıma bakın ki -ya da baktığınız yere göre şanssızlığuma- Jessica'nın en yakın arkadaşı Bree, benim en yakın arkadaşım Rob ile evliydi. Bu aynı zamanda şu anlama geliyordu. Kardeş gibi gördüğüm dostumu arayabilir, ona bakıcılarıyla kalması için kızımı bırakıp bırakamayacağımı sorabilirdim. Ve sormuştum da.

Elbette Rob hemen kabul etmişti. Sesimdeki utanç ve yorgunluğu duyduğundan, daha sonrasında moral vermek için benimle on beş dakika boyunca telefonda konuşmaya devam etmişti. Bana büyük çocukları doğduktan sonra Bree'yle yaşadıkları sorunları anlattığında yaşadığım şeylerin normal olduğunu düşünmeye başla-

muştım. İçimden bir his, Bree'nin Jessica'ya aynı cesaretlendirme konuşmasını yapmadığını söylüyordu.

Bree'nin çok büyük hayranım olduğu söylenemezdi. Tanıştığımız gece tüm yediklerimi ayakkabılarının üstüne kusmuştum. Ama o günden beri köprünün altından çok sular akmıştı. Öyle değil mi?

Sonuçta azılı düşman falan değildik. Görünürde iyi anlaştığımızı bile söyleyebilirdim. Yine de o biraz... nasıl desem, *zor biriydi*.

Yargılayıcıydı.

Burnu havadaydı.

Ayrıca zor beğenen, beklentileri yüksek bir kadındı.

Bu özelliklerden bazılarının kendi karım için de geçerli olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Jessica'nın güvenini ve samimiyetini kazanmak için her yolu deniyordum. En azından çifte randevu gecesinin karımın yüzündeki gülümsemeyi geri getireceğine dair umutlarım yüksekti. Bree'nin varlığıyla şereflelendirmeye layık gördüğü o beş yıldızlı restoranların yiyecek ve içecek masraflarını karşılayamazdım. Bu yüzden Rob oyun gecesini önerisinde bulunmuştu. Çocuklar onların evinde kalacak, biz de minik canavarların seslerinden ve sorumluluklarından uzak bir şekilde bizim evde vakit geçirecektik. Herkes kendi içeceğini getirecekti. Rob'un, Luna doğduğu zaman bana verdiği viskinin geri kalanını içebilirdim. Jessica'ya da marketteki indirimden büyük bir şişe şarap satın almıştım. İyi haber şuydu ki, Jessica dertlerinden kurtulmak için içmeye başladığında seçici olmuyordu.

Elimi enseme götürüp buz gibi bakışlarına odaklandım. "En azından bu gece tartışmasak? Lütfen. Her defasında

kavga etmekten gerçekten çok yoruldum. Tamam, sinirli-sin. Anlıyorum. Bir yolunu bulacağız.” Yanına doğru iyice yaklaşıp serçe parmağını onunkine geçirip hafifçe sıktım.

Jessica bana doğru sokuldu, göğsü benimkine değince durdu. “Aylardır bir yolunu bulmaya çalışıyorsun ve hiçbir şey değişmedi. Evi ipotek ettirdiğimiz banka sürekli arayıp duruyor. Sanki bunu yapmaya devam ederlerse dört aylık ödemeyi mucizevi bir şekilde hemen bulabilecekmişim gibi... Her sabah, elektriğimizi ya da suyumuzu kesecekleri o gün bugünmiş gibi korkuyla uyanıyorum.” Sesi titriyordu. “Bilmiyorum işte, sanki her an bir şey olacakmış gibi hissediyorum.”

Midemin kasıldığını hissettim. Problem gerçekten büyüktü. Her defasında bunu tartışmak, yapıcı sonuçlar doğurmaktansa aramızdaki uçurumu daha fazla büyütüyordu.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıcı sarıldım ve başının üzerine bir öpücük kondurdum. Bedeninden yayılan gerginliğin beni etkilemesine izin vermeyecektim. “Suyumuzu veya elektriğimizi kesmelerine de korktuğun diğer şeylerin olmasına da izin vermeyeceğim.”

“Nasıl?” Sesi çatladı. Güveninin kırıldığını hissediyordum, haksız da sayılmazdı.

Göğsüm acıyla dolarken derin bir nefes aldım. Kahretsin. Zamanı gelmişti. Bunu daha fazla yapamazdım. Gururum yüzünden ya da *eğer ve belki bir gün olur* dilekleri uğruna bunu daha fazla erteleyemezdim. Kurtuluşumuzun tek yolu buydu. Bir baba ve koca olarak sorumluluklarım vardı. Bunların hiçbirisi, hayallerimin peşinden koşmayı içermiyordu.

“Şarkılarımı albüm yapmayacağım,” diye fısıldadım.

“Eason...” Nefesi kesilmişti. Başını geriye atıp çenesini göğsüme yerleştirdi. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. O anda göğsüme bir bıçak saplandığını hissettim.

Sahneler benim ulaşabileceğim ötesindeydi. Ama müziği nasıl satacağımı çok iyi biliyordum. Bu işe şarkı yazarak başlamıştım. İlk buluşmamızın masraflarını ve evin ön ödemesini onunla karşılamış, Jessica’nın nişan yüzüğünü de onun sayesinde almıştım. Şu anki faturalarımızı telif haklarından gelen parayla ödüyorduk. Yazdığım şarkılardan birini radyoda ilk kez dinlediğimde tanıdığım herkesi aramıştım. Mutluluktan hem kahkaha atıyor hem de hissettiğim karmaşık duygular yüzünden ağlamamak için çabalıyordum. Başarılarımdan ötürü kendimle gurur duyuyordum. Ancak en büyük hedefim, eşsiz şarkıların söz yazarlığını yapmak değil, aynı zamanda onları seslendiren kişi de olmaktı.

Kendi imzamlı çıkan *slow pop* ve *soul* karışımı *Solstice in the’92* şarkımın, beni satış listelerinin zirvesine taşıması gerekiyordu. Hem kalbimi hem de ruhumu katarak hazırladığım on üç şarkı... Şarkıların her biri, hayatımın farklı aşamalarından izler taşıyordu. Babasız büyüdüğüm zamanlardan, üniversite mezunu bir genç olarak partilere aktığım günlere, oradan da kızımın doğduğu ana kadar. Cesurlardı. Tam olarak Eason Maxwell’ı yansıtıyorlardı. Onları tek tek satacak olmak, bedenimi parçalara ayırıyormuş gibi acı verecekti.

Ama faturalar onlar sayesinde ödenecekti.

Hatta belki de karımın gözlerindeki ışığı ve evliliği-

* 92’de Gündönümü. (ç.n.)

mizdeki kıvılcımları kalıcı olarak geri getirecek, ailemi bir arada tutmamı sağlayacaktı. Jessica ile Luna'nın hak ettiği o adam olabilmek için her şeyi feda edebilirdim. Buna kurduğum tüm hayaller ve umutlar da dahildi.

Sadece bunu düşünmek bile karıma bakarken gülümsememi sağladı. "Yapmam gereken şey bu, bebeğim. Senin için. Luna için. Siktir, belki kendim için bile. Yeniden başlamak ne kadar acı verici olabilir ki, öyle değil mi?"

Kollarını boynuma doladı, haftalardır kurduğu ilk fiziksel temas buydu. "Sence satılmaları ne kadar vakit alır?"

"Bunu söylemesi biraz zor. Pazartesi ilk iş birkaç yerle görüşme yapacağım."

Gülüşü boğazımdaki yanmayı iyice tetikledi. "Dönüm Noktası inanılmaz güzel. Ünlü birinin onu hemen kapacağına dair bahse girerim."

Harika. Gerçekten en çok istediğim şey buydu. Bencil bir ukalanın, narsist annemle fırtınalı ilişkimizi anlattığım o şarkıyı seslendirecek olması.

Zorlukla gülümseyip ona baktım. "Bu kesinlikle harika olurdu."

Sesinin tınısı aylardır işitmediğim kadar hafifti. "Bunu kutlamalıyız. Dışarı çıktığında şampanya almayı unutma." Duraksadı. "Neyse, boş ver. Bree'den isterim. O en iyisini getirir."

Ah, tabii. Ben kalbimi yerinden söküp karımın ayaklarının altına sersem bile günü kurtaran yine de Bree olurdu.

Resmen yarama tuz basılmıştı. Ancak evliliğimizin büyük bir kısmında yaptığım gibi başımı kaldırıp gülümsemeye devam ettim. "Kulağa harika geliyor."

İKİNCİ BÖLÜM

BREE

“9²’yi satıyor mu?” diye fısıldadım şok içinde telefona doğru.

Jessica telefonun diğer ucunda bıkkın bir soluk aldı. “Evet, öyle söyledi. Ama asıl soru, bu kararının arkasında gerçekten durup duramayacağı.”

Mutfağın köşesinden hafifçe eğilerek Rob’un işitme mesafesinde olup olmadığını kontrol ettim. Kocam, Jessica ve benim en yakın arkadaşı hakkında konuşmamızdan nefret ediyor, zavallı dostunun arkasından birlik olduğumuzu düşünüyordu. Fakat Jessica’nın en yakın arkadaşı olarak ilk görevim, Eason’un onunla ilgilenip ilgilenmediğinden emin olmaktı. Ayrıca endişelerimde haklı çıkmıştım. Son birkaç yıldır Eason bu konuda mükemmel bir şekilde başarısız oluyordu.

Rob’un garajda olduğundan emin olduktan sonra -muhtemelen o çok değerli Porsche’siyle tatlı tatlı takılıyordu- çocuklara hazırladığım akşam yemeğini kontrol etmek için ocağın başına döndüm. “Albümü satma ko-

nusunu bu sefer tamamen kendisi açtı, değil mi? Bunun bir anlamı olmalı.”

Jessica homurdandı. “Evet, kanepede yalnız başına yatmaktan ve seks yapmamaktan bıkmış olmalı.”

“Pekâlâ, sebebi çok da önemli değil. Sen ve Luna evsiz kalmadığınız sürece gerisi bana uyar.” Kısa bir süreliğine duraksayıp altdudağımı ısırdım. “Biliyorsun, Eason albümü satana kadar herhangi bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Asla. Sakın aynı saçmalıkları söylemeye başlama. Bu senin sorunun değil.”

İç geçirdim. Üniversitede beraber garsonluk yapmaya başladığımız günden beri arkadaştık. Jessica çok inatçı ve dik kafalıydı. O kadar gururluydu ki hiç parası olmadığında bile yardım kabul etmezdi. Şu anki halinin o zamankinden pek farkı yoktu.

“Jess, kes şunu. İzin ver sana biraz yard-”

“Şampanya,” diyerek sözümü kesti. “Senden kabul edebileceğim tek şey şampanya olur. Bu akşam kutlama yapıyoruz.”

“Teknik olarak, Madison doğduğundan beri çocuklar olmadan vakit geçireceğim ilk gecem olacak.”

“Vay be! İlk takıldığın yer benim berbat oturma odam olacak. Ne kadar da şanslı bir kızsın.”

“Hey, çocuk bezi değiştirmek zorunda kalmayacağım bir gece yaşayacağım için çok mutluyum.” Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Çocukları bırakacağım için bütün hafta boyunca fazlasıyla stresliydim.

Rob on ay önceki son randevumuzun ardından, birlikte olma fırsatı yakaladığımız bu geceyi geri çevirmeye kalktığımda çok kızmıştı. Komşumuz Evelyn çok iyi bir

bakıcıydı. Kendi çocuklarına -dört ergen erkek çocuğuna- karşı inanılmaz derecede tatlı ve sabırlıydı. Rob'la benim ona Asher konusunda güvenimiz tamdı. Ama Madison farklı bir çocuktü. Prematüre doğmuş, bir aydan daha uzun bir süre yeni doğan bebek bakım ünitesinde kalmıştı. On aylık olduğunda gelişimini tamamlayarak güçlü bir kız haline gelmişti. Yine de benim gözümde o her zaman bir kilo iki yüz gram ağırlığında, küçücük bedeni kablolarla sarılı halde nefes almak için savaş veren bir bebek olarak kalacaktı.

Artık zamanı gelmişti. Zihinsel ve duygusal olarak bu annenin bir mola vermeye ihtiyacı vardı.

“Saçmalık.” Jessica kahkaha attı. “Bütün gün evde koşuşturup durdun, öyle değil mi?”

Dakikalar içinde altıncı kez çimenlerin üzerindeki battaniyede oynayan Evelyn'le Madison'ı kontrol etmek adına mutfağın camından dışarı baktım. “Ne? Hayır. Öyle bir şey yapmadım.”

“Yalancı.”

Garaj kapısındaki hareketlilik dikkatimi çekti. Rob'un koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken yüzünde edepsiz bir gülümseme belirdi. Bana her zaman böyle bakıyordu. Hayranlık dolu ve mest olmuş bir şekilde.

Yanıma doğru hızlı adımlarla yaklaştığı sırada yanaklarım ısındı. Bedenimi baştan aşağı süzerken bakışları tüm doğru yerlerde oyalanıyordu.

“Jess, kapatmam gerekiyor.”

“Peki, Eason kızı bırakmak için birkaç dakika içinde orada olur. Büyük ihtimalle Rob'un albümden haberi

vardır ama sen yine de onlara konuştuklarımızdan bahsetme.”

“Hı-hı,” diye mırıldanıp dudaklarımı ısırdım. Kocam kaslı bedeniyle bana doğru yürürken oldukça yırtıcı görünüyordu. “Bu akşam görüşürüz,” deyip vedalaşmadan telefonu kapattım.

Rob telefonu elimden alıp tezgâhın üzerine bıraktı. Bir elini popoma yerleştirip beni kendine doğru çekti. “Vay be.” Fısıldarken nefesi dudaklarıma çarptı. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Abartma lütfen. Sadece basit bir askılı elbise,” diye cevap verirken dudaklarına doğru gülümsedim. İşin aslı, bu en az sevdiğim askılı elbisemdi. Yeşil ve kahverengi tonlarındaki çiçeklerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ancak Madison doğduktan sonra vermem gereken beş kilo için önümde zorlu bir süreç vardı. Bu yüzden, içine girebildiğim az sayıdaki birkaç elbiseden biriydi.

Bir zamanlar gardırobunun çoğunluğu kalem etek ve bluzlardan oluşan bir işkadınıydım. Şimdi ise iki çocuğuna bakmak için çalışmayı bırakmış bir anneydim. İyi tarafından bakacak olursak hâlâ kumaş pantolonlarıma sığabiliyordum.

Elini elbisenin altından kaydırıp popomu sıkıca kavradı. “Bu elbisenin içinde nasıl görüldüğünden bahsediyorsak, sakın bunu *sadece* diyerek basitleştirme.”

“Elbiseyi beğendin, öyle değ-”

“Anne!” Asher aşağıdan bağıırıyordu.

Rob çaresiz bir tavırla inledi ve kafasını arkaya atıp tavana bakmaya başladı. “Yemin ederim bu çocuğun bir

tür altıncı hissi var. Ne zaman annesine doğru bir hamle yapsam içine doğuyor.”

“Benim küçük bir kopyamı yarattığın için karşılığında aldığın ödül bu olmalı. Bir şeyler karıştırdığını hemen anlıyor.”

Dudaklarının kenarları nefes kesen bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı. “Ah... ama o şeyler gerçekten çok iyi olabiliirdi, Bree. Hem de çok iyi.”

“Her zaman aynı şeyi söylüyorsun. Vadettiğin şeyi, jüri henüz kararını vermemişken gerçekleştirsen iyi olur.”

Ağzı sahte bir kırgınlıkla açılırken iç çekti. Ama gözlerindeki o günahkâr parıltı, eve döndüğümüzde beni çok uzun bir gecenin beklediğinin habercisiydi.

Gülerek oğluma seslendim. “Ne oldu, dostum?”

“Yemek henüz hazır değil mi? Çocukların açlıktan ölmesinin yasadışı olduğunu biliyorsun!”

Evet. Bu benim oğlumdu. Beş yaşındaydı ve tıpkı annesi gibi sürekli açtı.

“İki dakika!” diye bağırarak yanıtladım. Tam o sırada kapı zili çalmaya başladı.

Rob tek kaşını kaldırdı. “Tanrım, destek ekiplerini mi çağırırdı?”

“Sanırım gelen Eason. Jessica onun yolda olduğunu söylemişti.”

Yüzündeki gülümseme geri gelirken başka bir öpücük koparmak için aşağıya doğru eğildi. “O zaman bekleyebilir. Şimdi, nerede kalmıştık?”

Yana doğru kaçarak dudaklarından kurtuldum. “Sen kapıyı açarak çocuk adamını karşılıyorsun, ben de o po-

lisleri çağırmadan önce gerçek çocuğumuzun karnını doyuruyorum.”

“Hey,” diye itiraz etti Rob. “Bu gece ona iyi davran. Eason bunu çok uzun zamandır planlıyor.”

“Ne? Ben ona karşı her zaman iyiyim.”

Buruşan yüzü benimle aynı fikirde olmadığını gösterirken mutfak kapısına doğru ilerledi. “Tabii, kesinlikle haklısın. Onu çocuk adam olarak nitelemen kesinlikle kibarlığın zirvesi. Azizlik davetiyen çoktan e-posta kutusuna düşmüştür.”

Gözlerimi devirirken az da olsa hissettiğim suçluluk yüzünden midem kasılmıştı.

İyi, tamam. Eason’a karşı daima kibar olmadığımı biliyordum. Yine de ondan nefret etmiyordum. O iyi bir adamdı. Herkesi ikna edebilen, çevresindeki herkesi başlattığı konuşma her neyse onlara dahil eden türde biriydi. Kum sarısı saçları, sıcacık kahverengi gözleri ve kadınların akıllarını yitirmelerine sebep olan çarpık gülümsemesiyle arkadaşımı anında etkisi altına almıştı. Jessica’nın o muhteşem keskin zekâsı karşısında, Eason’ın da hiç şansının olmadığını söylemek gerekirdi.

Teorik olarak, en yakın arkadaşınızın eşinizin en yakın arkadaşıyla evlenmesi her liseli kızın hayaliydi.

Ancak o ikisi için bu durum geçerli değildi.

Jessica’nın zor bir hayatı olmuştu ve Eason’ın kaderinde kim varsa, o neredeyse imkânsız bir geleceği kovalamaya çalışırken daha da zorlanacaktı. İlişkinin ilk başlarında ikisi de çok mutluydu. Birlikte atılan kahkahalar, aşkla dolu uzun uzun bakışmalar ve seks dolu vahşi geceler. Ama pozitif çıkan hamilelik testi, ekonomik çöküş

ve Eason'ın kariyerinin sonlanması ikisini de ince bir buz tabakasının üzerinde yürür hale getirmişti. Bense bunun olacağını çok öncesinden biliyordum.

Yine de ikisinin arasındaki ilişki beni ilgilendirmiyordu. En azından, bunu bana her defasında büyük bir memnuniyetle hatırlatan kocam öyle düşünüyordu.

Fırın eldivenini elime geçirip kalp şekilli *nugget*'ları fırından aldım. Soğuması için tepsiyi tezgâha bıraktım.

"Yemek hazır!" Asher'a seslendim. "Yukarı gelmeden önce ellerinizi yıkamayı unutmayın."

Yatağından atlarken çıkardığı gümbürtüye bakılırsa oğlum beni duymuştu. Ona yatağından öyle inmemesi gerektiğini seksen yedi milyon kez söylemiştim. Bu tabii ki öylesine bir tahmindir.

Eason büyük adımlarla mutfığa girdiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. En sevdiğim ikinci kızım Luna da kucağındaydı. "Selam Bree," dedikten sonra beni kendine çekip Eason'a özgü o sıkı kucaklamasıyla sarıldı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Yapmacık bir neşeyle karşılık verip tutuşundan kurtuldum. Dikkatimi vaftiz kızına çevirdim ve ellerimi çırpıp ona doğru uzandım. "Buraya gel, tatlı kız."

Eason gözlerinde okunan babalık gururuyla Luna'yı bana uzattı. Profesyonel kariyeri ve maddiyat konusundaki tüm mücadelelerine rağmen, kızına duyduğu sevgi çok güçlüydü.

"Pekâlâ, çok güzel görünüyorsun. Bu yeni mi?" diye sordum Luna'ya. Bir yandan da harf desenli pembe elbisinin kollarındaki fırırları düzeltiyordum. Jessica'nın

bu elbiseyi hangi limiti dolmuş kredi kartıyla satın aldığı düşünürken ürperdim.

Eason gri renk *Henley* tişörtünü düzelterek, "Ah, çok sağ ol, Bree. Fark ettiğin için teşekkürler. Sen de güzel görünüyorsun. O, Jessica'nın elbisesi mi?" diye sordu.

"Hayır değil. Aslında Jessica'nın benden ödünç aldığı elbise. Geri alabilmek için Tom Cruise'un *Görevimiz Tehlike* filminde yaptığı gibi bütün hafta boyunca uğraşıp imkânsızı başardım. Karın kesinlikle bir elbise hırsız. Ama ben de sizin evden bu dolgu topukları çaldığım için ödeşmiş sayılırız."

Eason kıkırdayarak güldü ve tepsiye uzanarak bir tane *nugget* alıp ağzına attı. Hâlâ çok sıcak olduklarına dair onu uyarmak için kılımı dahi kıpırdatmadım. Evet, azizelik mertebem kesinlikle yolda olmalıydı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diyerek kesik kesik solurken ağzını kocaman açıp *nugget*'ı çiğnemeye çalıştı.

Sakince bu anın tadını çıkarıyordum. Luna'nın kucağımdaki duruşunu düzelterek Eason'm verdiği mücadeleyi izledim. "Bir tane daha ister misin?"

"Hımm, teşekkürler. Erimiş lavdan farkı olmayan *nugget*'ları pas geçmeyi tercih ederim."

"Onlar sebze *nugget*."

Dudaklarını büzdü. "Yedikten sonra ağızda kalan ot tadının sebebini açıklıyor."

Başımı salladım. Dürtüst olmak gerekirse, çoğu zaman Eason'a karşı verebildiğim en fazla tepki buydu.

"Eason amca!" Asher, günlük kalp krizi ataklarımdan birini bana yaşatarak merdivenlerin son üç basamağından aşağı atladı.

“Nasılsın, dostum?” diye sordu Eason yere doğru eğilerek. Oğlum üç günlük olduğundan beri alışkanlık haline getirdikleri abartılı el hareketleriyle tokalaşıp ellerinin tersiyle beşlik çaktılar.

“Bil bakalım ne oldu?” diye sordu Asher.

Eason bir saniye bile kaybetmeden yanıtladı. “Evin arka bahçesinde yeni bir dinazor türünü ortaya çıkaran bir fosil buldun. Dişleri olmadığı için bu dinozorun arkadaş canlısı olma ihtimali var. Böylece, bilim insanları onu evcilleştirme ve yeni tarz bir ulaşım aracı olarak kullanma ümidiyle DNA’sını kullanarak hayata geri getirmeye karar verdiler. Bu sayede en değerli fosil yakıtlarımızı koruyabileceğiz.”

Asher’in çilli burnu tapılası bir şekilde kıvrılmıştı. “Ne? Hayır!”

“Hay aksi.” Eason nefes alıp yüzünde beliren yoğun merakla gözlerini uzaktaki bir boşluğa dikti. “Bir *Asherosaurus*’a binmeyi dört gözle bekliyordum.”

Oğlum yüksek sesle kahkaha attı. Tek ve en sevdiği amcası etrafındayken her zaman bu tepkiyi veriyordu. Eason da kahkahasıyla ona eşlik ettikten sonra kendilerine özgü o gizli tokalaşma ritüellerinin kısaltılmış bir halini sergilediler.

“Pekâlâ, siz ikiniz,” diyerek araya girdim. “Hadi gidip masaya otur, Ash.”

“Sakın,” diye fısıldadı Eason ağzının kenarıyla. “Onlar sebzeli *nugget*, küçük ot parçalarına bile bulanmış olabilirler.”

“Oley! Sebzeli *nugget* severim!”

Eason, Asher’a yandan bir bakış attı. “Evlat, kesinlik-

le sevmiyorsun. Konu kapandı. Yarın Luna'yı almaya geldiğimde sana eski usul McDonald's tavuk *nugget* getireceğim. Bu tarz sebze *nugget*'lerden yemeye devam edersen, büyüdüğünde asla göğüs kılların olmayacak."

Babasınınkilere çok benzeyen neredeyse siyah saçları ve gözleriyle, duyduklarına karşı çıktı. "İğrenç. Göğsümde kıllar çıkmasını istemiyorum!"

"Bir gün çıkacak."

"Hayır, çıkmayacak. Babamın göğsünde kıl yok."

"Tamam, bu oldukça garip. Her erkeğin vücudunda kıl vardır. Gelecek sefer baban duştayken poposunu kontrol etmeye ne dersin?"

"İyy!" Asher bağırarak Luna'nın korkuyla irkilmesine sebep oldu.

Kelimeyi uzatarak, "Tamaaam," deyip Luna'yı babasının kucağına bıraktım. "Bahsi tekrar asla açılmamak üzere, bir gün için yeterince kıl ve popo konuşması yapıldı." Dolaptan bir tabak alıp, "Rob! Lütfen gelip beni kurtarır mısın?" diye seslendim.

Eason minik adımlarla dünyaca ünlü *step step sway baby* dansını yaparken boşa kalan eliyle de tişörtünün yakasını aşağı çekti. Düzgünce tıraşlanmış temiz göğsünü göstererek Asher'a fısıltıyla seslendi. "*McNuggets*."

Tam o sırada Rob mutfığa girdi ve arkadaşının sırtına vurdu. "Karımı sinirlendirmekten vazgeç," deyip o da tepsiden bir tane *nugget* aldı. Hâlâ sıcaklardı. Tıpkı Eason gibi hızlı bir nefes alıp dudaklarını büzdü. "Tanrım, bu boktan şey de ne böyle?"

"Onlar sebze, hayatım. Dikkatli olmalısın yoksa vücudun şoka girecek." Asher'ın tabağına *nugget*, avuç do-

lusu bebek havuç ve yarım muz koyduktan sonra Rob'a uzattım.

Rob tabağı masaya götürdü. "Tamam, Luna'nın taşınabilir beşiğini misafir odasına kurdum. Kendimi kötü hissediyorum. Belki de Luna ve Madison'ı beşiğe birlikte koymalıyız. Böylece yalnız kalmaz."

"Eğer uyumalarını istiyorsan bunu yapmamalısın." Kalçamı tezgâhın kenarına dayadım. "Gelecekte *en yakın arkadaş* olacakları için, eğer birbirlerini görürlerse asla uyumazlar."

Rob, Eason'ın önünde durup Luna'yı hafifçe gıdıkladı. "Jessica'nın, kızının geceyi burada geçirecek olmasından rahatsız olmayacağına eminsin, öyle değil mi?"

Eason kıkırdadı. "Eğer rahatsız olsaydı, hazırladığı yirmi yedi parça kıyafet, mama önlüğü, biberonlar ve mayıs ayı için biraz fazla olan kışlık mont gerçekten boşa giderdi." Ardından saatine baktı. "Her neyse, buradan bir an önce çıkmam gerekiyor. Birkaç şey almak için markete gitmeliyim." Luna'yı alından defalarca öptükten sonra onu isteksizce Rob'a uzattı ve dönüp bana baktı. "Jess senden *iyi* bir şampanya almamı söyledi."

Sesindeki utancı odadaki herkes duyabiliyordu.

Midemdeki suçluluk duygusu sanki daha fazla büyümüştü.

"Ah, evet. İzin ver de hemen getire--"

"*Dom'u* al." Rob araya girdi.

Eason rahatsız olmuştu. "Onu bir oyun gecesi için almayacağım. Sen o şişeyi--"

Rob meydan okurcasına başını yana yatırdı. "*P3 Rose'u* al dedim. Hatta *Bollinger'ı* da."

Gözlerim kocaman açıldı. Siktir. Saydığı şampanyaların en az üç bin dolar gibi bir fiyatı olmalıydı.

Rob'la durumumuz iyiydi. Dürüst olmam gerekirse iyi olmanın çok ötesindeydi. Öğrenci yurdunda kalırken bira paramı çıkarmak için kızlara yaptığım küçük çaplı özel sipariş yorgan dikim işleri, ben mezun olduktan sonra popüler olmuştu. İşletme diploması aldıktan sonra Bree's Blankets* marka ismini, Prism Bedding** ismiyle değiştirmiştim. Şirket daha büyük çapta üretime geçmiş, ülkenin her tarafındaki büyük mağazalara dağıtım yapmaya başlamıştı. İşimi gerçekten çok seviyordum. Ama oğlum doğduğu anda gözüm ondan başka hiçbir şeyi görmez olmuştu. İş aile içinde tutabilmek adına, Rob markanın CEO'su olarak devam etmeye başlamıştı. Ondan kısa bir süre sonra da kendimizi Kuzey Amerika'nın en büyük otel zinciriyle sekiz haneli bir sözleşme imzalarken bulmuştuk. Firmanın sahip olduğu otellerin tümünün işlerini biz devralmış, yatak takımlarının en büyük tedarikçisi olmuştuk. O geceyi Vegas'ta çatı katı süitinde, *Dom* ve *Bollinger* marka şampanyalar eşliğinde kutlamıştık.

Yine de Jessica, Eason için yaptığımız bu kutlamayla ilgili bazı önemli detayları atlamış olmalıydı. Çünkü *Dom* ve *Bolinger*'in bu durumda gerekli olduğundan pek emin değildim.

Eason dilini yutmak üzereymiş gibi görüldüğü için onun da benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyordum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Rob başını iki yana salladı. "En yakın arkadaşım bir

* Bree'nin Battaniyeleri (ç.n.)

** Prizma Nevresim (ç.n.)

müzik dehası ve dünyanın en büyük artistlerini şarkılarıyla ödüllendirecek. Ardından daha fazlasını yazmaya başlayacak ve müzik endüstrisini hâkimiyeti altına alan bir sanatçı olacak. Seninle o yazı, haftada en fazla iki kez duş aldığım 1942 model Ford Aerostar karavanda, gelecekteki başarılarını beş para etmez bir şampanyayla kutlamak için geçirmedim ben. Tartışma bitmiştir.” Eason’ın omzuna hafifçe vurdu. Daha sonra Luna’yı kucaklayıp Evelyn’e vermek için kapıya doğru ilerledi.

“Tanrım.” Eason derin bir nefes alıp iki parmağıyla burun kemerini sıktı. “Şampanyayı sizden istemek yeterince kötü değilmiş gibi, bir de üstüne yarım milyon dolarlık şampanya alıp sonsuz borcuma borç ekleyeceğim.”

Zorla da olsa Eason’a bakıp gülümsedim. “O kadar pahalı bir şey değil. Tabii günümüzün en büyük sanatçısına dönüşsen iyi olur. Rob’un senden öyle olmanı beklediğini biliyorsun. Böylece biz de seve seve yarım milyon doları geri ödeme olarak kabul edebiliriz.”

Eason somurttu. “Bunun için beklentiye girmeni istemem.”

Girmezdim. Ancak Rob, Eason’ın bunu başarabileceğine inanıyorsa, ben de en azından şarap mahzenine inip o şampanyayı alabilirdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EASON

Cipsten son kalanları kâseye boşattığım sırada kapı çaldı. "Jess?"

"Tamam, açıyorum."

Lavabonun kenarındaki havluyla ellerimi kuruladıktan sonra hazırladığım eseri gözden geçirdim. Ev yapımı salsa soslu cips, marketteki kadının çok iyi olduğunu iddia ettiği kraker ve sıradan bir peynir vardı. Hiçbiri iştah açıcı görünmüyordu. Mükemmel değildi. Her şey hesaba katıldığında yirmi dolardan daha az tutmuştu. Yine de iyi görünüyordu. En azından karımın beklentilerini fazlasıyla karşılayacağını düşünüyordum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Rob. Şampanyayı onun getirecek olması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de şarap şişesiyle içeri girmişti.

"Bu nedir?"

"Bizi ağırlayan ev sahiplerimize bir hediye."

Yüzüne ters ters baktım. "Ciddi olamazsın?"

Gülerek başını salladı. "Lütfen bana zorluk çıkarma. Bree ısrar etti. Ayrıca biraz fazla şarap kimseyi incitmez."

Tek kaşını kaldırdı ve bakışlarını karşıya çevirerek bara doğru çevirdiğim koltuğa çoktan kurulmuş kızları gösterdi.

Jessica'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığını görünce en iyi arkadaşımın gereksiz cömertliğine duyduğum öfkeyi bastırdım. Şarap şişesini alıp buzdolabına yerleştirdim.

"Viski getirmemi ister misin?"

İmalı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Bu akşam kelime tahmin etme oyunu oynamamı mı bekliyorsun?"

Kıkırdayıp bara doğru ilerledim. "Tamamdır, duble yapacağım."

Beraber Jessica ve Bree'nin yanına gittik. Bree'yi sarı-larak selamladım. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu." Her zaman olduğu gibi sarılması kısa ve kaskatıydı. Gerçi bunu sorgulamayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu. "Bıraktığında çocuklar nasıldı?"

Rob öksürdü. "Sakın." Yeniden öksürdü. "Çocuklardan." Boğazını temizledi. "Bahsetme." Karısına dönüp sırtıttı. "Şampanya mı yoksa şarap mı istersin, tatlım?"

Bree gözlerini devirdi. "Ben iyiyim. Büyük bir olaymış gibi davranmayı bırak."

"Tabii ki iyisin, aşkım." Rob mırıldanarak bana göz kırptı. "Şampanya?"

Değeri ipotek senedimden fazla eden şampanyayı patlatıp hemen ardından kadeh kaldırdık. Parlak bir gelecek ve yeni başlangıçlarla alakalı birkaç zırvalıktan sonra hepimiz farklı yönlere dağılmıştık. Jessica, Bree'yi alarak Luna'nın beşiğine yeni astığımız harfleri göstermek için bebek odasına götürdü. Ben de Rob'u alıp Jessica'nın ara-

basıyla paylaştığım garaja, yani yalnızlık kaleme doğru gezintiye çıkardım.

Rob Porsche'ye binip *Dolce & Gabbana* takım elbiseler giymeye başlamadan önce, ikimiz birlikte büyümüştük. Ailelerimiz karnımızı doyurabilmek için geç saatlere kadar çalışırken biz de parklarda basketbol oynardık. Lise-
deyken bir garaj satışında eski bir org bulmuştum. Kendi kendime piyano öğrenmek için saatler harcadığımda Rob benimle çok dalga geçmişti. Şarkı söyleyip kendi müziğimi yazmaya başladığımda hayatımı cehenneme çevirmişti. Fakat üniversitede konser vermeye başladığımda, en büyük hayranım o olmuştu.

Georgia Üniversitesi'nde okurken ikinci sınıfın yazında, büyükannesinin mini karavanını ödünç alıp ilk turnemi o ayarlamıştı. Gerçi her ne kadar "tur" diye adlandırmak istesem de izleyicilerim Rob ve genellikle barmenlerden oluşuyordu. Eyalet boyunca on beş barda canlı performans sergilemiştim. Kahretsin ki buna rağmen, hayatımın geri kalanında ne yapmam gerektiğini o yaz keşfetmiştim.

Ondan kısa bir süre sonra da üniversiteyi bırakıp bulduğum her fırsatta kendimi şarkı yazmaya adanmıştım. Beni kabul eden her yerde sahne almaya başlamıştım. Albümüm *Solstice in the 92* o dönemde doğmuştu.

Rob her zaman bana inanmıştı. Başaramayacağımı düşündüğüm zamanlarda bile. Bu yüzden, Prism'de işe aldığı yeni adamdan yakınmayı bırakıp bana, "Söyle bakalım, şarkılarını satma konusunda gerçekten ne hissediyorsun?" diye sorduğunda gerçeği gizlemeye çalıştım.

Onunla göz göze gelmekten kaçınıp viskimi sallayarak

bardağında girdap oluşturdum. "Ailem için doğru bir karar."

"Peki senin için iyi olana ne oldu?"

Omuz silktim. "Son birkaç yılda benim için iyi olan çok fazla şey vardı. Artık sıra bende değil."

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. Motive edici kelimelerin dilinin ucunda olduğu belliydi. Ama ben bunu kaldıracak durumda değildim. Bu gecenin eğlence ve özgürlük üzerine olması gerekiyordu. Hepimizi gerçek dünyadan koparıp kahkaha attıracak saatlerden ibaret olmalıydı.

Benim açımdan ise şişenin dibinde boğulabileceğim saatler...

"Hadi gidip kızları bulalım. Jess'le aramızda kazanmam gereken bir kelime tahmin oyunu var."

Sorusundan kaçmaya çalıştığımı fark ederek kahkaha attı. Ancak Rob, her zamanki Rob'du. Daha fazla üstüme gelmedi.

Tıpkı gerçek hayatımızda olduğu gibi, Jessica ve ben daha ilk turda kaybetmiştik. Bree'nin hile yaptığı ya da bir telepat olduğu konusunda ciddi şüphelerim vardı. Rob'un çizdiği lanet olası ağaçtan *elma toplama* kelimesini bilmesinin imkânı yoku. Dürüst olmak gerekirse, çizdiği şey daha çok çalılığa benziyordu. Görünürde kesinlikle bir meyve falan yoktu. Moral bozmak için yapılan birkaç tahrik edici konuşma çitayı yükseltince bunu görmezden gelmeye karar verdim.

"Yürümek. Yüzmek. Sihir yapmak!" Jessica bağırdı.

"Hayır. Bu." Uсталıkla çizdiğim, ipten atlayan çöp adamı kalemle işaret ettim.

Bu oyunu fazlasıyla kötü oynayan karım ellerini havaya kaldırdığı sırada Bree kanepede kıkırdıyordu.

"Bilmiyorum. Başka bir şey çizsene!"

Aramızdaki bir metre mesafe sanki Jessica'nın görmesine engel oluyormuş gibi kolunu tutup onu tahtaya iyice yaklaştırdım. "Bu işte," dedim atlama ipini işaret ederek.

"Konuşmak yok!" Rob araya girdi. Kum saatini yüzüne yaklaştırmış, son tanelerin düşmesini bekliyordu. Şimdiden zaferle gülümsemeye başlamıştı bile.

Rob'u duymazlıktan gelip sesimdeki bıkkınlığı yok etmeye çalışarak konuşmaya başladım. "Bebeğim, tatlım, hayatım, şuraya bakar-"

Tam o anda zaman doldu.

Kulakları sağır eden bir patlama sesinin ardından ev havaya uçtu.

Düştüğümü hatırlamıyordum ancak göz açıp kapayıncaya dek kendimi yerde, moloz yığınlarının arasında bulmuştum. Kulaklarım uğulduyordu, etrafı hiçbir şekilde göremiyordum. Duyularımı geri kazanmaya çalıştım ama işe yaramadı. Yavaşça sırtüstü döndüğümde evin tavanı artık açıktı ve kablolar aşağıya sarkıyordu. Kiriş taşıyıcılarını saran alevler sanki gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Kahretsin." Nefes aldım. Sanki böyle yaparak düşüncelerimi kontrol altında tutmayı başaracakmışım gibi iki elimle başımı kavradım. "Jess..." Öksürdüm. Duman boğazımdan aşağı doğru yakıcı bir yol çiziyordu. "Jessica." Aniden algılarım net bir şekilde açıldı ve beynimde korkunç bir düşünce belirdi. "Luna!" Hızlıca doğruldum.

Hayır. Bekle.

Başımı tekrar iki yana salladım. Hatıralar zihnimde canlanmaya başlamıştı. Luna burada değildi. O... Siktir.

"Rob! Bree!"

Etrafa tüyler ürperten bir sessizlik hâkimdi.

Ağlama sesi yoktu.

Çığlıklar yoktu.

Yardım çağrıları yoktu.

Tam o anda, bugüne kadar duyduğum en korkunç sesin bu sessizlik olduğunu fark ettim.

Damarlarıma akın eden adrenaline birlikte üzerime büyük bir çaresizlik çöktü. Acı verici bir homurtuyla ayağa kalkmayı başardım. Yığınların arasında dengemi bulmaya çalışırken ateş yüzümü yalayıp geçiyordu. Her nasılsa, etrafa aynı anda hem karanlık hem de kör edici bir aydınlık hâkimdi. Dans eden alevlerin gölgeleri arasından geçip kısa bir süre önce Rob ve Bree'nin oturduğu yerde kendime küçük bir boşluk buldum.

Gitmişti.

Lanet olası her şey yok olmuştu.

"Jessica!" Hiçliğin içine doğru kükreyerek bağırdım. Patlamadan önce tam önümde duruyordu, çok uzağa düşmüş olamazdı. Panik beni ele geçirirken dizlerimin üzerine çöküp çıldırmış bir halde moloz yığınlarını kazmaya başladım. Kırık parçaların kestiği ellerimden kanlar akıyordu.

Onu bulup buradan çıkarmam gerekiyordu. Hemen sonra Rob ve Bree'yi bulmalı, onları da kurtarmalıydım.

İlk birkaç dakika içerisinde her şey mümkün gibi görünmüştü. Tam olarak ne olduğuyla alakalı hâlâ zihnimi

toparlayamıyordum. Çok kötüydü. Sevdiğim insanları kaybetmiş olma fikri gerçekçi görünmüyordu. Ama yangın büyüldükçe korkularım da artmaya başlamıştı.

Duman görüşümü iyice engelliyordu. Önüme gelen her şeyi tekmeliyor, Jess'in olduğunu düşündüğüm yerleri arıyordum.

Orada olması için *dua ettiğim* yerleri.

Orada olmasına *ihtiyacım* olan yerleri.

En sonunda elini hissettim. İçime dolan rahatlamayla neredeyse dengemi kaybediyordum. "Jessica!" Öksürerek boğuk sesler çıkarmaya başladım.

Yaralı olup olmadığına veya nefes alıp almadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat onu bulmuştum. Onu buradan bir an önce çıkarmalıydım. Bedenini hızlıca kollarımın arasına alıp ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Artık var olmayan evin molozlarının arasında ilerliyor, yolu hatırladığım kadarıyla takip ediyordum.

Neredeyse ön kapıya kadar gelmiştik ki ayağıma takılan bir şey yüzünden az kalsın Jess'i düşürüyordum. Buradan kurtulma içgüdüğü beni ayakta tutmuştu.

Bir adım, ardından bir adım daha. Herhangi bir yanlış hareketle onu tamamen kaybedebilirdim. Simsiyah saçları tozlu zemine darmadağın yayılmış, bedeni mobilya parçalarının arasında gizlenmişti.

Aman Tanrım. Bree.

Kısa bir süreliğine donup kaldım. Jessica kollarımdayken dengemi sağlayarak Bree'yi de kucağıma almak için yere çömeldim. 1.87 boyumla oldukça iri bir adamdım. Ama bilinçsiz bir kadını önümü görmeden taşımak bu kadar zorken ikincisini taşımak imkânsız gibiydi. İçimi pa-

nik kapladı. Duman gittikçe çoğalıyordu. Bree'yi yerden kaldırmaya çalıştıkça daha çok vakit kaybediyordum. Ayrıca bu durum, hepimiz için gitgide tehlikeli bir hal alıyordu.

Bir saniye içerisinde herkesin hayatı değişmişti.

Benim.

Jessica'nın.

Bree'nin.

Rob'un.

Luna'nın.

Asher ve Madison'ın.

Akla hayale sığmayacak bir durumun ortasında verilen tek bir kararla, tanıyıp bildiğimiz dünya geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti.

Bütün hepsi sadece bir kararla olmuştu.

"Hemen geri döneceğim," dedim boğuk bir sesle.

Kolumla yüzümü kapatarak girişe doğru ilerledim. Kapının kolu, açmak için dokunduğumda elimi yaktı. Adrenalin yüzünden acıyı hissetmem mümkün değildi. Zemine vuran adımlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyor, alevler arkamda çatırdıyordu. En yakın komşumuz neredeyse bir kilometre uzağımızda oturuyordu. Patlamayı duymamış olmalarına imkân yoktu. İtfaiye araçlarının gelmesi an meselesiydi.

Bree'yi de oradan çıkarabilirdim. İtfaiye ekibi de Rob'u kurtarırdı. Herkes iyi olacaktı.

"Eason." Kollarımdaki Jess hırıltıyla seslendi.

Her adımım evden uzaklaşırken kollarımdaki kadının sesi beni kendime getirdi ve aniden zaman durdu.

Hayır.

Bu imkânsızdı.

O, tamamen duman lekesiyle kaplanmıştı. Benim gözlerim de külle ve daha sonra öğrendiğim kadarıyla kanla kaplanmıştı. Ama hâlâ sarı elbisesindeki büyük çiçekleri...

"Ah, hayır. Aslında Jessica'nın benden ödünç aldığı elbise. Geri alabilmek için Tom Cruise'un Görevimiz Tehlike filminde yaptığı gibi bütün hafta boyunca uğraşıp imkânsızı başardım."

Aman Tanrım.

Koşmaya devam ettim. Ta ki rüzgâr yönünü değiştirip dumanı temizleyene kadar. Kalbim ağzımda atarken hâlâ çınlayan kulaklarımın beni yanıltmış olması için dua ediyordum. Ardından onu yere bıraktım ve yüzümü temizlemek için gömleğimi kullandım.

"Eason," dedi hırıltılı bir sesle.

Fakat seslenen benim karım değildi.

"Aman Tanrım." Nefes aldım. Bree'nin titreyen bacaklarının üzerinde durmaya çalışmasını izliyordum. Gözyaşları yanaklarından aşağı akarken külle kaplı yüzünde izler bırakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. Yeşil gözleri arkamdaki cehennem topundan farksız alevlere odaklanmıştı.

Acı bir suçluluk duygusu içimi kapladı. "Ben..."

Yanlış kadını kurtardım.

Alevlerin arasındaki binada çocuğumun annesini bıraktım.

Sonsuzluğu söz verdiğim kadına son sözümü de yerine getiremedim. "Hemen geri döneceğim."

Midemdeki safra boğazıma kadar yükseldi. "Bilmiyorum."

Başımı çevirip eve baktım. Metrelerce uzaktan bile

evden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. Alevleri izlerken, içeri girmenin mümkün olmadığını anladığımda yoğun bir acı bütün bedenimi ele geçirdi.

Ah, Tanrım. Jessica.

Yaşanan trajedinin ortasında zihninizin hatıralarla dolması başınıza gelebilecek en tuhaf şeydi. Yıllar sonra, itfaiye araçlarının yangın yerine ne kadar sürede geldiğini söyleyemeyecektim. Saatin tam olarak kaç olduğunu ya da ne giydiğimi hatırlamayacaktım. Enkazdan sadece ikimizin canlı çıktığını fark eden Bree'nin yüzündeki harap olmuş ifadeyi ise unutmam asla mümkün olmayacaktı.

"Rob nerede?" dedi. Sesi, sanki çakıl taşlarıyla dolu uzun bir yolda yürümüş gibi hırıltılıydı. "Ve Jessica... Onlar nerede?" Aceleyle bana doğru atıldı.

"Ben çabaladım..." Aniden gelen şiddetli öksürükle iki büklüm oldum. Muhtemelen en iyisi buydu. O cümleyi bitirmemin imkânı yoktu.

Gömleğimi kavrayıp beni kendine doğru çekerek şiddetle sarstı. "Onlar içeride mi?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. Korku ve suçluluk duygusunun ağırlığıyla ruhum ezilmişti.

Aniden durduk. İkimiz de nefes almıyorduk. İkimiz de tam olarak ne olduğunu kavramaya çalışıyorduk. Onu bulduğumda bilinci yerinde değildi. Evin içini görmemişti, ne halde olduğunu bilmiyordu.

O tahribat.

O yıkım.

İkimizin de güçbela kaçtığı o cehennem.

Bree bunların hiçbirini tecrübe etmemişti.

"Rob!" Bree ağlıyordu. Bana omuz atarak yanımdan geçti ve çimlerin üzerinde ayağı kayınca yere düştü. Alevlerden yayılan sıcaklık onu olduğu yere çivilemişti. "Yardım edin!" diye çığlık attı, ayakta durmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Yerde sürünerek ilerlemeye çalışıyordu. "Eason, bana yardım et. Onları dışarı çıkarmamız gerekiyor."

Onu belinden kavrayıp tutabilmek için kalan bütün gücümü kullanmam gerekti. "Bree. Dur."

Elimden kurtulmaya çalışırken tekmeler atıp çırpınmaya başladı. "Bırak beni! Gidip onları oradan çıkarmalıyım." Ormanda yankılanan çığlıkları ruhumun derinliklerine işliyordu.

"İçeri giremezsin!" diye bağırarak karşılık verdim. "Asla dışarı çıkamazsın."

"O zaman sen gitmelisin." Göğsü kesik kesik aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. "Bunu sen yaptın. Tüm bunlar senin yüzünden oldu. Şimdi oraya git, kocamı kurtar ve her şeyi düzelt."

Şoka girmiştim. Sanki bedenimde adrenalinden başka bir şey dolaşmıyordu. Ellerimde oluşan üçüncü derece yanıkları ya da kafamdaki yaklaşık on beş santimlik keşiği hissetmiyordum bile. Sözleriyle açtığı derin bıçak yarası, beni hükmen mağlup etmişti.

"Ne?"

"Onu kurtar!" diye çığlık attı. Yüzündeki acı o kadar barizdi ki iliklerime kadar işledi. Kızgınlığı hıçkırıklara dönüşmüştü fakat sözleri hâlâ zehirliydi. "Onu orada bıraktın. Gidip onu kurtarmalısın. O asla sana bunu yapmazdı."

Derin bir nefes almaya çalıştım, oksijensiz kaldığımı

hissediyordum. Zihnim milyonlarca farklı yöne savrulurken olan bitene, etrafımdaki yanan dünyaya çılgınca anlam vermeye çalışıyordu. "Bunu ben yapmadım." Nefesim kesildi. Omzumun üzerinden arkamdaki cehennem alevlerine baktım. Yerçekiminin ağırlığı bir anda taşıyabileceğimden fazla gelmeye başladı. "Seni bile güçlkle dışarı çıkarabildim. Senin Jessica olduğunu düşündüm. Geri dönüp sizi de--"

Tekrar büyük bir patlama olmadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

Belki de Bree haklıydı ve tüm bu olanlar bir şekilde benim hatamdı.

Belki de ikisini birden başarısızlığa uğratmıştım.

Kör edici kırmızı-turuncu alevler gökyüzüne ulaşmaya çalışırken geriye kurtarabileceğim tek bir kişi kalmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Bree ben üzerine kapaklanıp onu yere sererken. Alev zerrelere üzerimize yağdığı sırada sanki her biri paslı, kör bir bıçakla kalbimi yerinden çıkarıyordu.

Bree savaşıyordu, beni ısırp tırmalıyordu.

Kocasının adını sayıklıyor, benimkine lanetler okuyordu.

Uzaktan gelen siren seslerini duyduğumuz zaman ciğerlerinde hava, göğsünde atan bir kalbi vardı.

Tüm bu olanların arasında ne kadar çok dilemiş olsam da Bree büyülü bir şekilde Jessica'ya dönüşmemişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BREE

Hissiz, yalnız ve kesinlikle kaybolmuş bir şekilde yatağın ona ait olan tarafına baktım. Ellerim yastığın altındaydı. Ayaklarımı hareket ettirdim. Daha üç gün öncesine kadar soğuk ayak parmaklarım bileklerine değdiği için oyunbaz bir şekilde tıslardı. Beni kalçalarımından tutup kendine doğru çeker ve homurdanarak, “Çabuk buraya gel, kadın,” derdi.

Ve sonra beni sımsıkı tutardı.

Benimle konuşurdu.

Benimle yaşlanırdı.

“Geri dön,” diye fısıldayıp gözlerimi kapattım. Çaresizce onu hissetmeye çalışıyordum. Ona özgü taze limon ve sedir ağacı kokusunu çarşaplardan alabiliyordum. Kirli çamaşırları hâlâ çamaşır sepetindeydi. Son nefesini verdiği günden sonra kuru temizlemeden birkaç parça kıyafeti gelmişti. Kocam, çocuklarımın babası, *benim Rob’um*. Götmişti. “Lütfen geri gel,” dedim boğuk bir şekilde. Yangından sonra geçen her saatte, kaçıışı olmayan bir üzüntü girdabının içinde yalvarıyordum.

Her şey yoluna girecek. Zihnimde onun sesini duyuyordum. Sen ve çocuklar. Hepiniz çok iyi olacaksınız. Dürüst olalım, sen her zaman bu ailenin dört bin beygir gücüne sahip motoruydun. Ben ise kaput arması.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Bu sadece Rob'un söyleyeceği türden bir şeydi. Küçük bir çamur birikintisinin okyanus olduğuna sizi ikna edebilirdi. Aynı anda sürekli sakın kalmayı ve gerçekçi olmayı başaran bir yönü vardı. En güvensiz hissettiğim anlarda bile beni sakinleştirir, bütün süreci yüzümde bir gülümsemeyle atlatmamı sağlardı.

Tanrım, o gülümsemeye gerçekten de ihtiyacım vardı. Fakat her şeyden çok ona ihtiyacım vardı.

"Nasıl?" diye yalvardım. "Sen olmadan bunu nasıl başaracağım ben?"

Hayali konuşmamız hep bu noktaya geldiğinde son buluyordu. Zihnimdeki hayalet bu soruyu hiçbir zaman yanıtlamıyordu. Yaşananlardan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyor, bu duruma nasıl düştüğümü dahi anlamıyordum.

Eason'ın kollarında uyanmamdan hemen önce ve sonra olan her şey bölük pörçüktü. Kafa karışıklığımı ve hissettiğim paniği hatırlıyordum. Hem öfkeli hem de kızgındım. Dünyanın dönmesini sağlayan tek şey, hissettiğim o yıkıcı öfkeydi. Bundan başka tutunabileceğim bir dal yoktu. Ama dünyamı altüst eden acıyı asla unutmayacaktım. Hastane odasında polis memuru karşımda durmuş, Rob ve Jessica'nın bedenlerinin -en azından onlardan geriye kalanların- bulunduğunu söylemişti. Düzinelerce soru sormuştu. Mümkün olduğunca sorularını

yanıtlamaya çalışmışım. Ancak artık hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Ne göğsümün ortasındaki boşluk.

Ne ruhuma saplanıp kalan o acı.

Ne de karnımda döñüp duran o yıkıcı his.

Rob gitmişti.

Jessica gitmişti.

Ve insanlar benden onlar olmadan ayakta durup hayatıma devam etmemi bekliyordu.

Hastanede kaldığım iki günü hiçbir şey hissetmeyene kadar ağlayarak geçirmiştim.

Doktorların koyduğu tanı beyin travmasıydı. Ciğerlerim için oksijen, kolum ve bacaklarımdaki yanıklarda iltihap oluşmaması için antibiyotik, uykuma yardımcı olması için de sakinleştirici vermişlerdi.

Hiçbir şey acıyı hafifletmiyordu.

Hiçbir zaman da hafifletmeyecekti.

Bu bir kazaydı. Dördümüz üst katta oturmuş eğlenip bir yandan şaraplarımızı yudumlarken borulardan gelen gaz giriş katını doldurmuş, bütün evi aniden havaya uçurmuştu. İkinci patlamaysa Jessica'nın garajdaki arabasının patlamasıydı. Alevler oraya kadar ulaşınca araç patlamıştı. Dümdüz bir ses tonuyla oldukça mantıklı bir açıklama yapan itfaiye görevlisine göre, hayatta kaldığımız için çok şanslıydık.

Ben kendimi hiç de şanslı hissetmiyordum. Belki Eason öyle hissediyordu.

Eason.

Tanrım... Eason.

İkimiz de farklı ambulanslarla, farklı hastanelere götürülmüştük. O zamandan beri de hiç konuşmamıştık.

Devasa bir trajedinin ortasında nasıl davranılması gerektiğine dair bir kurallar kitabı yoktu. Çaresizlik, kibarlığı ve nezaketi beraberinde getirmiyordu. Yine de onu o kadar çok suçlamamam gerekirdi.

Buna rağmen o yatakta uzanırken bile içimde bir yerlerde, benden alınanların acısını bu dünyadan çıkarmak isteyen öfkeli bir taraf vardı. Bu öfkemin çoğu da Eason'a yöneltilmişti.

İhtimalleri düşündüğüm her seferde daima kaybeden oydu.

Eğer o gece orada olmasaydık ne olurdu?

Eğer Jessica'nın yeniden gönlünü kazanmaya çalışmasaydı ne olurdu?

Eğer yakaladığı ilk fırsatta o evi almamış olsaydı ne olurdu?

Tüm insanlar arasında neden o hayatta kalmıştı?

Neden o kişi Rob değildi?

Neden o kişi Jessica değildi?

Neden... *Eason'dı?*

Yine de benim hayatımı kurtarmıştı. Her ne kadar kalbim kırık olsa da, dizlerimin üstüne çökmüş ona teşekkür ediyor olmam gerekirdi. Onun sayesinde çocuklarımla hâlâ bir anneleri vardı. Hâlâ onların büyümelerine, mezuniyetlerine, düğünlerine ve çocuklarının doğmasına şahit olabilirdim.

Eason sayesinde beni bekleyen bir geleceğim vardı.

Her şeye rağmen, içine hapsoldüğüm acı sarmalı önümde duran umut ışığını görmeme pek imkân sağlamıyordu.

Komşumuz Evelyn kesinlikle mükemmel bir kadındı. Birkaç gün işten izin almış, Eason ve ben hastanede yatarken çocukların üçüyle de ilgilenmişti. İkimiz de pek fazla aile desteği alamamıştık. Benim annemle babam yıllar önce ölmüştü. Rob'un annesi çok yaşlıydı ve demansı vardı. Eason'ın ise hiç kimsesi yoktu. Babasız büyümüştü ve annesi birkaç yıl önce meme kanserinden hayatını kaybetmişti. Jessica'nın ailesi de işe yaramaz olmaktan da beterdi. Şüphesiz cenazesine katılır, dramatik bir şekilde tabutuna eğilip gözyaşı dökerlerdi. Ama kızlarının tabutu daha yere indirilmeden ortadan kaybolurlardı.

Daha önce bu hiç sorun olmamıştı. Çünkü *biz* birbirimizin ailesi olmuştuk. Ben, Rob, Jessica ve Eason.

Ve şimdi iki kişi kalmıştık.

Kapı zili, sanki düşüncelerimden fırlamışçasına aniden çaldığında mideme kramp girdi.

Önceki gün hastaneden taburcu olup eve gelmiştim. Asher'a babasının gittiğini söyledikten sonra yatak odamda sinir krizi geçirmiştım. Bu yüzden Evelyn bir gece daha kalmak için ısrar etmişti. Bu kadın inanılmazdı. Onsuz ne yapardım, hiç bilmiyordum.

Kahvaltı sırasında Asher kucağıma oturmuş, amaçsız bir şekilde tabağındakilerle oynuyordu. Madison ve Luna ise mama sandalyelerinde oturmuş, su akıtmayan suluk için birbirleriyle mücadele ediyorlardı. O sırada Evelyn, Eason'ın hastaneden çıktığını söylemişti. Gülümseyerek Luna'nın karnını gıdıklarken, onun gelip de kızını görmek için ne kadar heyecanlı olduğuyula alakalı bir şeyler mırıldanmıştı.

Ben de bu yüzden odama çıkmıştım. Eason'la karşı-

laşmanın yaratacağı duygusal karmaşayla mücadele etmek yerine, yatağında uzanmış zihnimde ölmüş kocamla konuşuyordum.

Kapı zili yeniden çaldı.

“Lanet olsun!” İç geçirip yatakta döndüm. Göğsümde yükselen panik ve suçlulukla birlikte yataktan kalktım.

Yas çok karmaşık bir duyguydu. Zihnim bana onun sadece Eason olduğunu söylüyordu. Rob’un en yakın arkadaşı. Jessica’nın kocası. Bu adamla birlikte sayısız yılbaşı, Noel, yaz tatili ve doğum günü partisi geçirmiştik. Fakat paramparça olmuş kalbimin karanlık tarafı, kocamla en iyi arkadaşımın geriye kalan yanık parçalar kasabanın diğer ucundaki cenaze evinde dururken bu adamın hayatta kaldığını söylüyordu. Evet, o benim hayatımı kurtarmıştı. Fakat bunu yaparak diğerlerini ölüme mahkûm etmişti.

Bu hiç adil değildi. Doğru gelmiyordu. Gerçi endişelenecek bir şey yoktu, hayatta kaldığım için kendimden de nefret ediyordum.

İyi davran. Zihnimde Rob’un konuştuğunu duyabiliyordum. Merdivenlerden aşağıya inmeye başladım.

“Her zaman iyi davranıyorum,” diye cevap verdim ona. Bunun bir yalan olduğu kadar gereksiz olduğunu da biliyordum. Çünkü geride beni buna ikna edecek kimse kalmamıştı.

Duygularımı gizlemek için biraz oyalandıktan sonra yavaşça kapıya yaklaştım. Sanırım Evelyn çoktan onu içeri almıştı. Çünkü onun o kalın ve derin sesini girişte duyabiliyordum.

“Hey, bebeğim,” diye konuşuyordu fısıltıyla. “Tanrım,

baban seni çok özledi.” Sesi en sonunda kesildi. Her ne kadar kabul etmek istemesem de kalbim paramparça olmuştu.

Eason kızına sımsıkı sarılmıştı. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bandajlı eliyle kızını başından kavramıştı. Merdivenin son basamağına adım attığım an kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu.

Donakaldım. Bakışlarının ağırlığı altında nefes almaktan başka bir şey yapmam mümkün değildi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir kedere şahit olmamıştım. Aynada kendime baktığımda bile.

Gözlerinin altında siyah halkalar belirmişti. Göçük yanaklarının duruma pek yardımcı olduğu da söylene- mezdi. Gerçi ben de pek bir şeyler yemiyordum. Ama Eason’ın çok fazla kilo kaybettiği belli oluyordu. Onu çok iyi tanıyor olmasaydım, karşımda duran adamın o olduğuna inanmak için bir kez daha bakma ihtiyacı hissederdim. Normalde tepesinde dağınık halde duran kum sarısı saçları kesilmişti. Kaşının tam üstünden başlayan dikiş izleri kafatasının orta kısmına doğru gözden kayboluyordu. Sol kolundaki renkli dövmesinin eline inen kısmı bandajlarla sarılmıştı. Boynunda ve yüzünde- deyse belirgin kesik ve yanık izleri vardı.

Eason her zaman hayatın kendisine sunduklarından daha fazlası olmuştu. Ama kucağında kızıyla orada öylece dikilirken sanki yaşadıkları taşıyabileceğinden çok daha fazlaymışçasına bütün vücudu çökmüş görünüyordu.

“Merhaba,” dedi kısık bir sesle.

Midemdeki düğüm gittikçe canımı yakıyordu. “Merhaba.”

Uzun bir süre birbirimize baktık. Milyonlarca söylenmemiş kelime aramızda asılı kalmış öylece bekliyordu. Fakat onların hiçbiri, ikimizin de bildiği o gerçeği değiştiremezdi.

Luna'yı kucağında diğer koluna alırken onu izledim. Burnum sızlıyordu.

Eason karısını kaybetmişti.

Evini.

En yakın dostunu.

Sahip olduğu tüm eşyaları.

Bu hayatta sahip olduğu, geriye kalan tek şey kucağındaki küçük kızıydı.

Kocamın azize olmamla alakalı bana takıldığı noktada olabilirdim. Yaşadığım keder, acı ve yıkım bir yana, ben çaresizlik içinde kaybolmuş bir başkasına tanıklık eden biri idim hâlâ. Duygusal destek olarak ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama Eason'da olmayan imkânlarla sahiptim.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum. Hissettiğim ürperti sanki içimde değil de odadaymış gibi kollarımı göğsümde kavuşturup vücuduma doladım.

Bakışları seramik zemine kaydı. "Bu çok iyi bir soru. Yanında kısa süreli çalıştığım adam birkaç gece daha misafir odasında kalmama izin verdi. Sigorta şirketiyle irtibata geçip evle ilgili seçeneklerimin neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Ama süreci o kadar ileriye götürdüğüm söyleyemez. Şükürler olsun ki Jessica'nın Luna'nın burada kalması için hazırladığı kıyafetler var. Ayrıca bir arkadaşım topladığı bir çanta dolusu kıyafeti bana getirdi."

Duraksayıp titrek bir nefes aldı. "Domino etkisi gibi

biliyor musun? Cüzdanım bende değil. Bu kredi kartımın da bende olmadığı anlamına geliyor. Fakat kimliğimi çıkarmam gerekiyor ki bankadan ihtiyacım olan parayı alabileyim. Bugünlerde nakit paranın çok işimi gördüğü söylenemez. Kredi kartım olmadan yeni bir telefon almam mümkün değil ki o da sigorta şirketinin beni geri araması için gerekli. Bununla birlikte arabam olmadığı gibi şu an araba almamın imkânı da yok. Tüm bu olup bitenlerin arasında bir de karımı nasıl defnetmem gerektiğinin bir yolunu bulmam gerekiyor.”

Ne kadar ağlarsa ağlasın, gırtlğından çıkan ıstırap dolu inilti kadar çaresiz olamazdı. Başını kaldırdığında göğsü kabarmış, o hüzün dolu kahverengi gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmuştu. “Tanrım siktir, Bree. Tüm bunlar nasıl gerçek olabilir?”

Bunu yanıtlayamazdım. Bir yanım, bunun eninde sonunda uyanacağım koca bir kâbus olduğuna inanmak istiyordu.

“Evelyn,” diye seslendim.

Hemen köşeden belirdiğinde sanki yakında bekliyormuş gibiydi. Eason’dan bakışlarımla izin istedikten sonra Luna’yı kollarından alıp Evelyn’e uzattım. “Bana bir iyilik yapıp çocukları birkaç dakikalığına dışarı çıkarabilir misin?”

“Elbette,” diye yanıtladı.

Eason, “Buna gerek yok,” diyerek kızına doğru uzandı. “Sadece eşyalarını almam gerekiyor, böylece buradan bir an önce çıkabiliriz.” Ses tonu bir anda rahatsız olmuş gibiydi. “Zamanım olduğunu san-

Evelyn’le Eason’ın arasına girdim. “Eason, dur.”

"Duramam. Bu olanların hiçbirini durduramam," diye tersledi. "Bak, arabada beni bekleyen biri var, ben sadece kızımın eşyalarını almaya geldim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldadım. "Sen ve Luna bir süre burada kalacaksınız. Havuzlu evde. Rob da böyle olmasını isterdi."

"Pekâlâ, evet. Ama Rob öldü, öyle değil mi? Hadi seni büyük bir sorumluluktan kurtaralım."

Sırtım anında gerildi. Söylediklerinde haklıydı, yine de mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Bu adil değil."

"Bunun hangi kısmı adil?"

Çenemle işaret ederek Evelyn'e gitmesini söyledim. Eason'dan gelecek itirazlara maruz kalmadan önce Luna'yı odadan çıkardı.

İkimiz de arka kapının kapanma sesi gelene kadar sessiz bir şekilde bekledik. "Soluklanıp rahatlamaya ihtiyacın var. Canının acıdığını biliyorum ama..."

"Canımın acıması ını?" Kahkaha attı. "Şu anda içimde olup biten boktan şeylerle kıyaslandığında, kollarımın bedenimden koparılması canımı acıtabilirdi. Lanet olası gözlerimi bir saniye bile kapatamıyorum. Ta ki o alevler beni de yakıp küle çevirene dek. Yiyemiyorum, uyuyamıyorum." Titreyen elini havaya kaldırdı. "Sikik vücudum, sanki ruhum kendini bedenimden ayırmaya çalışıyormuş gibi sürekli titriyor. Bazen keşke bu gerçekleşse diyorum. Bu öleceğim anlamında gelse bile. Sonra Luna aklıma geliyor ve bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama annesinin ölmesine izin vermişken o küçük kızın yüzüne nasıl bakacağım?"

Güçlkle yutkundum. "Sen onun ölmesine izin verme-"

“Saçmalık,” diye tısladı. “Sakın orada öylece diki-lip de beni hiç suçlamıyormuşsun gibi davranma. Rob benim asla o evin içinde kalmama izin vermezdi, değil mi? Söylediğin şey tam olarak bu değil miydi? Tüm bu olanlar benim hatamdı, öyle değil mi Bree?” Bana doğru büyük bir adım attı. Boş antrenin diğer ucunda beni köşeye sıkıştırmıştı. “Böyle söylemiştin. Ağzından tek bir kelime çıkmadığına göre, bütün bu zaman boyunca düşüncelerinin hiç değişmediğini görebiliyorum.”

Göğsüm tarifi mümkün olmayan bir suçlulukla dol-du. Orada öylece, ağzımı hiç açmadan durdum. Gerçek-leri tartışmaya gücüm kalmamıştı.

“Tabii ya,” diye fısıldadı. “O yüzden teşekkür ederim. Ben zaten kendimi yeterince suçluyorum. Burada kalıp senin de beni suçladığını bilmek istemiyorum.”

Parmak ucunda dönüp arka kapıya doğru yöneldi.

Tanrım. Burada neler oluyordu?

Rob ve Jessica böyle tartıştığımız için bizden kesinlik-le nefret ederdi.

Büyük bir trajedinin ardından kendi içine kapanmak çok kolaydı. Yaşadığınız o zor süreci, insanların nasıl tam olarak anlayamadığını bir türlü kavrayamazdınız.

Fakat Eason anlıyordu. İkimiz de acılarımızı kendi-mizce yaşıyorduk. Kalplerimiz, acının aşamalarını çok farklı şekillerde tecrübe edecekti. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, attığımız her adımda cehenneme giden bu yol-da aynı trendeydik.

Bu süreçte yalnız olmadığımı fark etmek göğsümdeki baskıyı inanılmaz bir şekilde hafifletti.

“Jessica olduğumu düşünmüştün,” dedim arkasından.

Adımlarının ortasında donakaldı.

“O gece yüzünü gördüm. Dışarıya çıkardığın kişinin ben olduğumu fark ettiğinde yıkıldın. Dürüst olmak gerekirse bunun için seni suçlamıyorum.”

“Bree.” Fısıldayarak yavaşça arkasına döndü. Yüzü solgun ve utançla doluydu.

“O olmadığım için benden nefret etmende sorun yok.”

“Senden nefret etmiyorum. Ben sadece... siktir.”

“Öfkelisin.” Cümlesini onun yerine tamamladım. Gözyaşlarım yanağımdan aşağı akıyordu. “Üzgün. Korkmuş. Kalbi kırık. Kaybolmuş. *Kafası karışık.*”

Başını eğdi. Acı dolu bir anlayışla alnını kırıştırdı. “Evet, hepsi.”

“Ben de.” Kalbimi paramparça eden tutamadığım bir hüçkırık dalgasıyla paramparça oldum. Fakat bir saniye sonra kendimi kollarının arasında buldum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Güçlü kollarıyla beni sıkıca sarmıştı. “Gerçekten çok üzgünüm. Keşke hepinizi kurtarabilseydim.”

Özür dilemesini gerektiren bir durum yoktu. Mantıklı bakınca bunu görebiliyordum. Ancak bunu kabul edebilecek seviyeye gelmek tamamen farklı bir şeydi. Tıpkı Eason’ın o gecenin pişmanlığını duymadan bana bakabilmenin bir yolunu bulması gibi.

Eğer o bunu başarabilecekse, ben de denemeye istekliydim.

“Lütfen burada bizimle kal,” dedim göğsüne doğru. Ağlıyordum. “En azından kendi ayaklarının üzerinde durduğun zamana kadar. Sen benden nefret edebilirsin.

Ben de senden nefret edebilirim. Ama bunu birlikte yapabiliriz, tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldandı. Ses tonunda duygudan eser yoktu. Beni kendine daha çok yaklaştırıp, “Bunu yapabilirim,” dedi. Göğsü, akıttığı sessiz gözyaşlarıyla birlikte inip kalkıyordu.

Başka hiçbir şey söylemedik.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, orada öylece durup birlikte ağladık. Her şeyini kaybetmiş iki insan olarak deneyimimizin benzerliğinde teselli bulmuştuk.

Beni bıraktığında kendimi daha iyi hissetmedim. Cehennemdeyken size birinin eşlik etmesi, hâlâ cehennemde olduğunuz gerçeğini değiştirmiyordu.

Diğer yandan, kendimi o kadar da kötü hissetmiyordum. Böyle hissetmek sanırım sürecin bir parçasıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

EASON

Yangından on gün sonra Jessica'yı toprağa verdik. Aradan binlerce gün geçse bile kendimi buna hazır hissedemezdim. Cenazesi kalabalık değildi. Toplamda elli kişi vardı. Akrabalarından birkaçı Florida'dan gelmişti. Babasının yokluğu fark ediliyordu. Uçak biletinin parasını göndermiş olmama rağmen gelmemiştir.

Göğsümdeki derin yaraya rağmen, o günün Jessica'nın hak ettiği şekilde ilerlemesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Tıpkı evlendiğimiz gün buketindekiler gibi, en sevdiği turuncu güllerle fildişi renkli tabutunu süsletmiştim. Etrafını eski telefonlarımızdan güçlkle de olsa bulabildiğim, anılarımızdan oluşan yüzlerce fotoğrafla donatmış, eşime en güzel şekilde veda etmeye çalışmışım.

Onunla daha önce hiç tanışmamış olan rahip, Jessica'nın hatırasını onurlandırmak adına hayatı hakkında güzel sözler söylemişti.

Bree ise çıkıp tanışma hikâyelerini anlatmaya başlamıştı. Ama konuşmanın ortasında ağlama krizine girince yarıda kesip sandalyesine geri dönmüştü.

Ben de Rolling Stones'un *Wild Horses* şarkısını gitarla çaldım. Çalarken söylemem de gerekiyordu aslında. Ancak tek yapabildiğim doğru notalara dokunabilmek olmuştı.

Tüm bu karmaşanın arasında Evelyn bir köşede durmuş, huzursuzlanan kızımı sakinleştirmeye çalışmıştı. Luna annesini asla hatırlayamayacaktı.

Tanımadığım insanlara sarılmıştım.

Uzun yıllardır görüşmediğim eski arkadaşlarımla karşılaşmıştım.

Karımın nefret ettiği akrabalarını teselli etmiştim.

Bree büyük bir nezaket gösterip cenaze töreninden sonra insanlara öğle yemeği için evini açmıştı. Nazik ve düşünceli bir hareketti. Özellikle de daha önce evim olan enkaz yığını hâlâ polislerin barikat şeritleriyle çevriliyken.

Günün sonunda Luna'yla birlikte havuz evine gitmiştik. Fiziksel ve duygusal olarak gerçekten tükenmiş bir halde yorgunluktan uyuyakalmıştım. Özellikle de sonraki gün uyanmak zorunda kalıp da aynı rutini yerine getirdiğim düşünülürse, bu kesinlikle harika bir şeydi.

"Babam cennette de iş kıyafetleri giymek zorunda mı?"

Asher'ın önünde eğilmiş gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışırken göz göze geldik. "Ne?"

"Takım elbise ve pantolon gibi. Bunları giymek zorunda mı yoksa hafta sonu kıyafetlerini giyebilir mi?"

Boğazım aniden düğüm düğüm oldu. "Orası cennet. Sanırım baban ne isterse onu giyebilir."

Hafifçe gülümsedi. "O zaman muhtemelen hafta sonu kıyafetlerini giyer. Her zaman giydiği, koltuk altında delik olan bir gömleği vardı. Annem ondan nefret ediyordu.

Bu yüzden hep parmağını delikten geçirir, babama üstünü değiştirmesini söylerdi.” Başını eğdi. Duruşu, düz koyu kahverengi saçları, hatta ifadeli kaşları bile Rob’un gençlik yıllarındaki haline çok benziyordu. “Merak ediyorum, acaba o gömleği yanına almış mıdır?”

Midem çok tanıdık gelen bir acıyla aniden kasıldı. Madison ve Luna farklıydı. Onlar, Jessica ve Rob’a gerçekte neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüler. Ama Asher’in merak duygusu fazla güçlüydü ve onu girdap gibi içine çekip gitgide büyüyordu. Bir hafta gibi kısa bir süre içerisinde, baş edilemez vahşi çocuktan, soru cevap yarışmasının *ölüm sonrası* kategorisinde takılan zorlu bir yarışmacıya dönüşmüştü. Onu suçlayamazdım. Ölüm, yetişkinler için bile anlaşılması zor bir konuyken beş yaşındaki bir çocuk için kolay olamazdı.

Bree’nin bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Luna’yla neredeyse hiç konuşamıyordum. Jessica hakkında konuşmaya başladığımda minik elleriyle yüzüme vuruyor, ağzından tükürükler saçarak yüzüme baloncuklar püskürtüyordu.

“Yanına bir şeyler alabildiğini düşünmüyorum, dostum. Belki sen o gömleği saklayabilirsin. Böylece babanı özlediğinde onu giyebilirsin.”

Gözleri komik bir hal alarak kocaman açıldı. “Sen Jessica teyzenin kıyafetleriyle öyle mi yapıyorsun?”

İçimdeki hüznün dalgası yüzeye çıkıp onu yutmadan önce istemsiz bir kahkaha attım. Söylediklerinin gerçekte ne anlama geldiğini birkaç saniye durup düşünmeye çalışsaydım, kalbimin tam ortasından kurşun yemiş gibi olurdum. Jessica’nın kıyafetlerinin hiçbirisi bende değildi.

Gecenin en karanlık anlarında sımsıkı sarılıp içime çekebileceğim ona ait hiçbir şey yoktu. Ya da Luna'ya hatıra kalabilecek bir şeyler. Sadece kurtarabildiğim birkaç fotoğraf vardı. Yangından sonraki hayatımızla ilgili hiçbir şey artık kurtarılabilir değildi.

Fakat babasının cenazesi için hazırlanan bu cesur çocuğa baktım. İçinde bulunduğumuz bu anı içime çektim.

"Ne? Onun elbiselerinden birinin içinde iyi görüneceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Sanırım hayır."

"Şunu bilmelisin ki o *crop* üstün içinde kesinlikle efsane görünürdüm."

"*Crop* ne?" Tıpkı babasını andıracak şekilde dudaklarını şaşkınlıkla büzdü.

Ayağa kalkıp karnımı okşadım. "*Crop*, göbeğini açıkta bırakan bir tür tişört. Kesinlikle karın kaslarımı görürdün."

"Hayır ama senin tavuk *nugget*'tan çıkma göğüs kıllarını kesinlikle götürdüm."

Öyle bir kahkaha attım ki bedenimin her bir noktasına yayıldığına yemin edebilirdim.

İşte oradasınız, sevgili endorfinler. Bana yeniden eşlik ettiğinizi görmek güzel.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Bree.

Elinde kurabiye kavanozuyla yakalanmış küçük bir çocuk gibi hızla arkamı döndüm. Bree, arkada tutturulmuş kahverengi dalgalı saçları ve kendine özgü mükemmel makyajıyla uzun, siyah bir elbisenin içinde karşımda duruyordu.

"Ah, selam." Ona tuhaf bir şekilde sırtarak cevap verdim.

Bree'yle aramız... iyi olmaktan biraz uzak gibiydi. Daha çok garipti. Vaktimin çoğunu havuz evinde geçiriyordum. Yemek konusunda problem yaşıyordum, bu yüzden akşam yemekleri için açık bir davet göndermişti. Aslında davet olmaktan daha çok bir emir gibiydi.

"Yemek saat altıda hazır olur. Orada ol ki böylece ben de alkol komasına girene kadar içmediğinden ve üç çocukla tek başıma kalıp planlamam gereken başka bir cenaze olmadığından emin olayım."

Bu kadının kelimeleri kullanma becerisi farklıydı. Üstelik şarkı ve söz yazarı olan bendim. Kullandığı o sert kelimeler, onun olaylarla kendince başa çıkma yöntemi idi. Ayrıca küstah dürüstlüğü, içinde bulunduğum bu kaotik durumda normal olan tek şeydi.

İlk gece sessizlik içinde yemeğimizi bitirmiştik. Aslında yemek biraz gergin geçmişti. Rob'un sekreterinin getirdiği makarnaya öylece bakarken bir yandan da Luna'ya biberonuyla mamasını yediriyordum. Bree, Madison'ın mama sandalyesinin önünde oturmuş, hiç dokunulmamış tabağından ona yemek yedirmeye çalışıyordu.

Bir sonraki gece yemek boyunca sessizce ağlamıştı. Asher'ın delici bakışlarından kaçınmak için türlü bahanelerle mutfakta dönüp durmuştu. Ben de Asher'a üç ay sonraki doğum günüyle ilgili sorular sorup dikkatini dağıtmaya çalışmıştım. İşe yarıyor gibiydi. *Demir Adam* pastası ve *pinyata** istemişti. Ah, bir de babasının doğum

* Pinyata, kuş ya da başka bir hayvanın şekli verilen karton ve kil konteynerlerinin içinin şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle ya da oyuncaklarla doldurulmasıdır. Meksika kültürüne ait bir tür kukladır. (ç.n.)

günü için cennetten geri gelmesini. Bu yüzden Bree telefonunun şarj aletini alma bahanesiyle odasına kaçıp yirmi dakika boyunca dönmemişti.

Birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımıza hâlâ karar verememiş olsak da çocuklarla mücadele etme konusunda iyi bir takımdık.

Eğer kötü bir gün geçiriyorsam Bree yardım etmek için daima orada oluyordu. Jessica'nın annesi törende beni arayıp karımın hayat sigortasının yarısını çek şeklinde alıp alamayacağını sormuştu ki öyle bir sigorta söz konusu değildi. Gerçi olsa dahi o kadına tek bir kuruş vermezdim. Bree tam o sırada gelip tek kelime etmeden Luna'yı kucakladığı gibi uzaklaşmış, beni küfürler savurup öfkemi kusmam için yalnız bırakmıştı.

Aynı gün, Rob'un Alzheimer hastası olan annesi arayıp oğlunu sormuştu. Bree en az elli kez annesine oğlunun öldüğünü söylemek zorunda kalmıştı. Ardından havuz evine gelmiş, hiçbir açıklama yapmadan ya da ricada bulunmadan çocukları bırakıp bir saatten uzun bir süre ortadan kaybolmuştu. Asher'la aram iyi sayılırdı, o yüzden ona bakmak kolaydı. Ama Madison'ın Eason amcasını sevdiği pek söylenemezdi. Neyse ki çikolata parçacıklı kurabiyelerden birkaç tanesi arayı düzeltmek için işe yarıyordu. En azından Bree bunu fark edene kadar bir sorun olacağını düşünmüyordum.

Bree sıcak bir gülümsemeyle Asher'a baktı. "Komik olan nedir?"

Asher beyaz uzun gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Eason amca Jessica teyzemi özlediğinde *crop* giyiyor."

Bree'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken şüpheci bir ifadeyle dönüp bana baktı.

Hızlı bir el hareketiyle konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Şakalaşıyorduk. Çok uzun bir hikâye. Orada olman gerekirdi." Asher'ı kalçamla hafifçe dürtünce kısa bir an tökezledi. Ayak bileğime tekme atmadan hemen önce kahkaha attı. Karateci çocuğu görmezden gelip Bree'ye döndüm. "Her neyse, gitmek için hazır mısın?"

Gülümsediğini söyleyemezdim ama sorumu duyunca her nasıl olduysa yüzü daha da düşmüştü. "Hayır."

İşte tam o anda keder tekrar üzerime çöktü. "Ben de."

Derin bir nefes alarak omuzlarını geriye atıp çenesini yukarı kaldırdı. "Ama acele etmezsek geç kalacağız."

"Haklısın, elbette."

"Çoraplarını ve ayakkabılarını giy, Ash. Sadece beş dakikan var."

"Beş dakika mı!" diye sızlandı Ash. Fakat sebebine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu çocuğun kesinlikle zaman kavramı olduğunu düşünmüyordum. Bir keresinde patates püresinden nefret ettiğini çünkü onları çiğneyip yutmanın bir saatini aldığını söylemişti.

Eğilip lacivert çoraplarını yerden aldım ve ayağına giydirdim. Sonra Bree'nin arkasından hole doğru ilerledim.

"Kravat takmamışsın," dedi kulağıma sorudan çok bir açıklama gibi gelen ses tonuyla.

Bakışlarımı siyah takım elbisemde ve üst düğmesini açık bıraktığım beyaz gömleğimde gezdirdim. Kıyafet seçeneklerim çok azdı. Luna öğle uykusundayken alışveriş merkezine iki saat gibi kısa bir sürede gidip gelmiştim. Üstümdekiler bir gün önce Jessica'nın cenazesinde

giydiğim kıyafetlerin aynısıydı, o zaman kravatla alakalı hiçbir yorumda bulunmamıştı. "Takmayı düşünmüyordum. Sence takmalı mıyım?"

"Sana kalmış," dedi hızlıca.

"Tamam, hadi tekrar deneyelim. Kravat takmamı istiyor musun?"

"Hayır. Ben sadece düşündüm ki... Bugün Rob'un günü ve sen de buna daha uygun giyinebilirdin."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Bu ne anlama geliyordu şimdi? Söyledikleri kesinlikle aşağılayıcıydı. Yanlış anladığımı düşünmüyordum. Rob, nikah törenlerinde sağdı-cıyken bile benden kravat takmamı istememişti. Bree'ye şu an takacağımı düşündüren şey neydi?

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp kendimi tutmaya çalıştım ama başarısız oldum. "Daha uygun derken?" Sorum ağzımdan niyetlendiğimden daha sert bir tonla çıkmıştı. "Çünkü dürüst olmam gerekirse, oraya yirmi yıl sonra ilk defa kravat takarak gitseydim Rob felç geçirip geçirmediğimi görmek için yattığı yerden kalkardı." Son kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an pişman olmuş-tum. Kaba ve duygusuz oldukları için değildi -ki kesinlikle öylelerdi- Tanrı aşkına, kadın kocasını toprağa veriyordu ve ben aptalca bir tavır takınıyordum.

Gözlerinde beliren yaşları görünce kendimden daha çok nefret ettim.

"Eğer onu geri getirecekse, belki ben de lanet bir kravat takmalıyım," diyerek parmak ucunda dönüp uzaklaşırken topuklu ayakkabısı ahşap zeminde takırdadı.

Birçok şey yapabilirdim. Fakat bunların hiçbiri kır-

dığım potu geri almazdı. Ayrıca, muhtemelen Bree'nin hiçbirisiyle işi yoktu.

Peşinden gidip ona sarılabılırdim. En son yaşadığım sinir krizi esnasında onun bana sarılması işe yaramıştı. Ama Rob'un cenaze törenine yüzümde Bree'nin el iziyle katılmam, kafalarda hiç istemediğim kadar soru işaretleri oluşmasına sebep olurdu.

Yüzlerce kez özür dileyebilirdim. Çünkü çok açık bir şekilde bende oldukça işe yarıyordu.

Ya da belki bu zor gününde öfkeli ve kızgın bir şekilde gitmesine izin verirdim. Çünkü o gün, ben de duygusal olarak karmakarışık ve çökmüş bir haldeydim.

Ama bunlardan yalnızca biri Rob'un ömrümün sonuna kadar bana musallat olmasına engel olurdu.

"Özür dilerim!" Arkasından bağırıp ona yetişmeye çalıştım. "Bir tane kravat takarım. Siktir, gerekirse üç tane bile takarım. Bir pislik gibi davranmaya çalışmıyordum. Bana sadece bugünü senin için ne kolaylaştırabilir onu söyle. Yemin ederim onu yapacağım."

Durup gözlerindeki yaşı makyajını mahvetmeden silmeye çalıştı. Daha fazla öfke, küfür ya da Tanrı bilir hangi konuda nutuk bekliyordum. Ama ağzını açtığında dudaklarından dökülen şey sadece yalvarmaydı.

"Oraya gitmek zorunda kalmayacağım bir yol bulma yardım et." Çaresizlikle dolu yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu yapamam, Eason. Çocuklar için güçlü olmak zorunda olduğumu çok iyi biliyorum. Ama bunu yapamam. Ben senin gibi değilim. Sen dün çok iyiydin. Herkesle konuşuyor, onlara geldikleri için teşekkür ediyordun. Benim yapım öyle değil. O benim kocamdı. Eğer

kocamla anaokuluna gitmiş ama onunla otuz yıldır görüşmeyen, adı da Tommy bilmem ne olan herifin teki cenazede ortaya çıkıp onu ne kadar özleyeceğiyle ilgili ağlamaya başlarsa hapishaneyi boylayacağım."

"Peki öyleyse, bunu yapmayalım."

Boynundaki zincire takılı, gözyaşı şekilli büyük elması parmaklarının arasında oynattı. "Bütün bu seremoni olayını neden yapmak zorunda olduğumuzu bir türlü anlayamıyorum. Rob kesinlikle bundan hoşlanmazdı. Lütfen beni yanlış anlama, dün gerçekten güzeldi. Jessica dikkatleri üzerine çekmeyi seviyordu. Ancak Rob buna beş dakikadan fazla dayanamaz ve bir şekilde sıvışıp en yakın bara kaçardı. Şimdiyse oraya gidip bazı sosyal norm saçmalıkları yüzünden yalnız başıma öylece durmam gerekiyor. Ve onunla daha önce hiç tanışmamış olan bir rahibin, kocamın ne kadar harika bir insan olduğuyla ilgili yapacağı konuşmayı dinlemek zorunda kalacağım."

Keskin bir nefes aldı. Bree, çocuklarına karşı olan önceliğinin her zaman farkındaydı. Bu yüzden fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Harikaydı! Artık geçmiş zaman. Peki, sonra ne olacak? Hadi kendimi tuttuğumu, yüksek sesle ağlamak gibi çılgınca şeyler yapmadığımı düşünelim. Çünkü Tanrı biliyor ki kesinlikle tüm gözler benim üzerimde olacak. Ama orada bulunan herkese defolup gitmelerini söylemediğimi varsayalım... Peki ya sonra ne olacak? Tören bittiğinde Rob *gitmiş* olacak. Gerçekten *gitmiş* olacak. Bense onsuz ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadan orada öylece duracağım. Bilmiyorum. Belki bu beni kötü bir eş ya da insan yapacak ama

gerçekten gitmek istemiyorum.” Konuşmayı bitirdiğinde gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, zorlukla nefes alıyordu.

“Yalnız olmayacaksın,” diye söz verdim. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

“Biliyorum, biliyorum. Sen de orada olacaksın. Bunun için sana minnettarım. Gerçekten. Ben sadece... Her şey bana çok fazla geliyor.” Omuzları çökmüştü. Sanki benim tüm korkularını mucizevi bir şekilde yok etmemi bekliyor gibiydi.

Bunu gerçekleştirecek bir gücüm yoktu. Keşke birazcık olsaydı, böylece bu sabah duş alırken geçirdiğim sinir krizinden beni de korumuş olurdu.

Motive edici konuşmalar yapmak yetenekli olduğum bir alan değildi. Tavsiye vermek mi? Tanrım, kendi başımın çaresine bile zar zor bakıyordum. Tabii eğer kısa ve özlü söz söyleyecek birine ihtiyaç varsa, o kişi ben olabilirdim. Fakat durum gerçekten kötüyse ve kısa cümlelere ihtiyaç duyulmuyorsa, ne yazık ki tavsiye veren kişi yine ben oluyordum.

Söylemek üzere olduğum şey dudaklarımdan dökülen en kötü şey olabilirdi. Bunu daha ağzımı açmadan biliyordum. Ama doğru ya da yanlış, hiçbir şey söylemekten daha iyiydi.

“Ah, hapishanede yalnız kalmayacağını söylemek üzereydin. Tommy Adı Bilmem Ne benim de Rob’un da en az hoşlandığımız anaokulu arkadaşındı. Eğer o aptal çizgiyi aşarsa sen ve ben cezaevinde aynı hücreyi paylaşacağız demektir.”

Gülmedi.

Hatta tebessüm bile etmedi.

Onun yerine, bana sanki iki tane başım varmış gibi baktı. Bütün o kravat olayından dolayı bana bağırmasını hesaba katarsak, bunu bir gelişme olarak kabul edebilirdim.

"Doğru," diye mırıldandı. "Geç kalmamak için yola çıksak iyi olur." Yürümeye başladı.

Peşinden gidip elini yakaladım ve onu geriye doğru çektim. "Şu an Jessica ve Rob için işe yaramaz bir çöplükten farkım yok. Fakat sana söz veriyorum, bugün senin için buradayım. Üstesinden gelemeyeceğini ya da daha fazla katlanamayacağını düşündüğün an, sadece söylemen yeterli. Oradan gitmek için arabayı kullanan kişi ben olacağım. Sakın bir saniye bile kötü biri olduğunu düşünme. Bugün orada yaptığın veya yapmadığın her şey, sen ve kalbin için. Rob'un, onu ne kadar çok sevdiğini kanıtlayabilmen için acı çektiğini görmeye ihtiyacı yok. Ve *sevmek* budur, Bree. Şimdiki zaman."

Uzun bir süre bana baktı. Yanakları hâlâ nemliydi. Buna rağmen parıldayan yeşil gözlerinde minicik de olsa bir ışık belirmişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Elini, koluna yerleştirdiğim elimin üzerine koydu. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Güzel. O zaman bunu gelecekte tekrar kullanmak için bir yere not etsem iyi olur. Çünkü az önce bu konuda zirveyi görmüş gibi hissediyorum."

Başını salladığı sırada dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. "Muhtemelen."

"En azından bu konuda aynı fikirdeyiz."

İşte şimdi gülümsüyordu. Sessiz ve üzgün bir gülüm-

semeydi ama hayal edilebilecek en karanlık günlerden geçerken bunun pek de bir önemi yoktu.

Rob'un cenazesinin, Jessica'nın tuhaf bir sessizlik içinde geçen töreniyle uzaktan yakından alakası yoktu. Katedralin içinde bekleme salonu hariç her yer doluydu. Őaşırmamıştım. Rob'la bir Şekilde yolları kesişen herkes onu arkadaşı olarak görürdü.

Ama hiç kimse onu benim kadar iyi tanımıyordu.

Ve hiç kimse onu benim kadar hayal kırıklığına uğ-ratmamıştı.

Siyah ince kravatımla Bree'nin yanından hiç ayrılmadım. O sabah kendisine büyük haksızlık etmişti. Tren boyunca kaya gibi sağlamdı. Taziyeler sırasında kötü olduğunu hissettiğim her an, konuşmaya dahil olup konuyu değiştiriyordum. Ama tören boyunca çoğunlukla güçlü ve nazikti. Hatta Asher'm dikkatini dağıtmam gereken yerlerde onunla gizlice taş kâğıt makas bile oynamıştım. Fakat hiç kuşkusuz, beni kahreden o suçluluk duygusu hâla oradaydı. Varlığının her bir zerresini içten dışa tüketiyordu.

Tam da hak ettiğim gibi.

ALTINCI BÖLÜM

EASON

“Aç bakalım,” dedim. Kaşıktan yaptığımız mancınığı tam da yüzümün ortasında tutuyordum.

Asher kıkırdadı. Ağzını kocaman açtığında çenesinin nasıl olup da yerinden çıkmadığına şaşırdım.

“Hazır mısın?”

“Ev-t fiy-lat gel-şin.” Sadece dişçilerin anlayabileceği bir dil kullanmıştı. Ama sanırım evet demek istemişti.

Her seferinde ayaklarımı genişçe açıyor, dengemi sağlayabilmek için dizlerimi büküyordum. Atış tam isabet olmalıydı. Aksini asla kabul edemezdim. “Tamam, başlıyoruz! Bir, iki, üç!”

Waffle, neredeyse mükemmel bir açıyla havada süzül-dü ve ardından tıpkı önceki dört atışta olduğu gibi burnuna çarpıp yere düştü.

“Olamaz!” diye bağırdı ve ellerini yumruk yapıp beyaz mermer bar masasının üzerine vurdu. “Çok yaklaştım.”

Bree’nin ıspanaklı, tatlı patatesli o meşhur *waffle*’ından küçük bir parça almak için geri döndüm. Gerçi

meşhur kelimesi bile onu tanımlamak için hafif kalırdı. Normalde tat duyum çok iyi olmasına rağmen ilk denediğimde hiç hoşuma gitmemişti. Bree hepsini birden yapıp dolaba atıyordu. Sonra çocuklar hafta boyunca yesin diye ihtiyaç olduğunda çıkarıyordu. Konu üç çocuğa birden kahvaltı hazırlamaya gelince, çabuk ve kolay olan çözüm konusunda asla şikâyetçi olmazdım.

Son bir ayımız ışık hızında geçmişti. Ama bir yandan da sanki her şey ağır çekimde gibiydi. Bree ve ben duygusal anlamda hâlâ zombi gibiydik. Çocuklarımızın iyiliği için yapmamız gerekenleri yapıyorduk. İçinde bulunduğumuz durumu kabullendiğimiz ya da barıştığımız söylenemezdi. Yine de öyleymiş gibi davranmak artık eskisinden daha kolaydı.

Yangın hâlâ rüyalarımın girişiyordu. Bir şeyleri daha farklı yapabilirdim düşüncesi her gece takıntı haline getirdiğim bir rutine dönüşmüştü. "*Keşke sadece...*" Boşluğu saçma ve aptalca süper kahraman fikirleriyle doldurup zihnim pes edene kadar devam ediyordum. En sonunda beynim, yorgunluktan bitap düşüp bölük pörçük bir uykuya dalıyordu.

Bazı geceler öfkeme yeniliyor, bazı gecelerse dizlerimin üstüne çöküp ağlıyordum. Bazen de gökyüzüne öylece bakıyor, acılarla dolu hayata kendimi bırakıyordum.

Ancak her sabah, zorla da olsa kalkıyor ve kızım için bir adım atmaya çalışıyordum. Bal rengi gözleri, incecik narin saçlarıyla yaşama sebebim olan küçük kızım.

Luna için terapiye başlamıştım.

Doktorumun yazdığı antidepresanları özenle kullanıyordum. Luna için.

Ayrıca dul erkekler için hazırlanmış bir ebeveynlik kitabı okumaya başlamıştım. Luna için.

İnsanlar kendime iyi bakmam gerektiğini söylüyordu. Ve sanırım ben de bir şekilde bunu yapmaya çalışıyordum. Çünkü Jessica kızımızın hayatta en iyisine sahip olmasını istiyordu. Ama maalesef Jessica'nın, şu an her neredeyse "en iyisinin" ben olduğumu düşündüğünden şüpheliydim.

Buna rağmen denemekten vazgeçmeyecektim.

Her şeyin bir sebebi olduğuna dair bir deyiş vardı. Ben buna inanmıyordum. Jessica ve Rob'un hayatlarımızdan öylece çekilip alınmasının bir sebebi olduğuna inanmam mümkün değildi. Ama o gece, Luna'nın evde olmamasının büyük bir mucize olmadığına da beni kimse ikna edemezdi. Ya alışkanlıktan ya da yaşam şartlarından dolayı Jessica ve ben çok fazla dışarı çıkmıyorduk. Hastaneden çıkıp eve geldiği günden beri, Luna kendi beşiği dışında hiçbir yerde uyumamıştı. Kendi odasında. Kendi evinde.

Ta ki o geceye kadar. O korkunç, trajik geceye kadar...

Evet, hâlâ çoğu zaman nefes almakta güçlük çekiyordum. Fakat her gece, yatağımın yanındaki portatif beşiğinde uyuyan kızıma bakarak uykuya daldığımda, uyanmak için geçerli bir nedenim oluyordu. En karanlık anlarımda bile bu nedene sığınıyordum.

Ve güvenin bana, oldukça fazla karanlık anım oluyordu.

Asher, "Bir kez daha," diye bağırarak bar sandalyesine oturdu. "Bu sefer yakalayacağım, biliyorum!"

Böldüğüm *waffle*'ı gülümseyerek Madison'ın mama sandalyesindeki tepsiye koydum ve yürütecinde oyun

oynayan Luna'ya baktım. "Ne dersin? Tekrar yapayım mı, Lunes?"

"Lütfen, Luna. Evet de, evet de!" diye haykırdı Asher.

Kızım olduğu yerde iki defa ayağa kalkmaya çalışıp ağzından akan salyalarla gülümsedi.

"Tamam o zaman, dostum. Bana evet dedi gibi geldi!" *Waffle*'ın yeşil kısmından bir parça aldım. "Ağzını kocaman aç. Geliyor! On, dokuz, sekiz..."

"Kesinlikle hayır," dedi Bree. Elinde tuttuğu boş kahve kupası ve yüzünden akan yorgunlukla mutfağa girmişti.

"Anneee!" diye itiraz etti Asher.

Bree, Madison'ın başına bir öpücük kondurduktan sonra oğluna yaklaştı. "Biliyorum. Dünyanın en kötü annesiyim." Durup bakışlarını bana çevirdi. "O şeker şurubu mu?"

Kahretsin!

"Ne? Nerede?" Hızlıca Asher'ın tabağını alıp lavabonun içine döktüm.

"Hey! Onu hâlâ yiyordum."

Bree'nin ateş saçan gözlerinden kaçınmak için tabağı bulaşık makinesine yerleştirmeden önce hızlıca sudan geçirdim. "Hayır, dostum. O benim tabağımdı, seninki değil. Biliyorsun, hani içinde doğal bal olan. Evde şurup yok ki." *Hunger Jack* şişesini kutunun arkasına gizlice saklamakta pek de başarılı olduğum söylenemezdi.

"Hayır, sen onu benim tabağıma döktün ve 'İşte, Ash hadi şunu yenilebilir yapalım. Sadece annene söyle'" Ağzını öyle hızlı kapadı ki dişlerinin gıcirtısını olduğum yerden duydum. "Ups."

Bree'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Duvar-

lardan zıplayıp merdivenlerin tepesinden uçarak inme oyunu oynadığında onu havuz evine gönderdiğimden emin olacağım."

"Gayet adil," dedim utangaç bir şekilde.

Başını sallayıp Asher'in sandalyeden inmesine yardım etti. "Hadi gidip dişlerini fırçala, hem de en az altı kez. Ve asla Eason amcanın sana vermeye çalıştığı şeylerden yeme."

Asher, tıpkı bir baykuş bilgeliğiyle annesine itiraz etmeden merdivenlerden aşağı hızla indi.

Oğlu gözden kaybolur kaybolmaz Bree'nin omuzları çöktü. Asher'in kalktığı sandalyeye oturup, "Tabağımı doldur, barmen," dedi.

Geride kalan iki *waffle* parçasını tabağa koyup Bree'ye uzattım. "Prism ile görüşmen nasıl geçti?"

"Tıpkı sabahın sekizinde büyük bir kadeh kırmızı şarap içmeye ihtiyacım varmış gibi geçti." Taburenin kenarına basarak ayağa kalktı ve bar tezgâhına eğilip çok da iyi gizleyemediğim şurup şişesini aldı. Ardından şurubu tabağına boca etti.

"Amatör. Sabah içeceksen eğer, genelde votka veya İrlanda viskisi tercih etmelisin. Ya da..." Ağzımdan *şampanya* kelimesi çıkmadan kendimi durdurup başımı aşağıya eğdim. İkimizin de o şeye bir daha el uzatabileceğinden şüpheliydim. "Yani Prism..." Cümleyi tamamlamasına izin verdim.

"Tam bir çıkmaz. Orada durmuş beni bekleyen birinci kalite bir problem gibi." Kahvaltı tabağına resmen saldırdı. Yasaklı şurubu boca ettiği *waffle*'dan yediği an ağzından bir inilti çıktı. "Bu, şaraptan daha iyi."

"Neden? Neler oluyor?"

"Tamam, şimdi bir bakalım." Ağız dolusu bir ısınk daha aldıktan sonra konuşmaya başladı. Konuşurken daima kuralcı ve dikkatli olan Bree gitmişti. "Çok aptalca bir sebepten dolayı, Prism birkaç ay önce yeni bir imalatçıyla kontrat imzaladı. Firma sadece kumaş kalite kontrolümüzü geçememekle kalmamış, verdiğimiz siparişlerin bile sadece yarısını göndermişler. Bununla birlikte, çalıştığımız oteller çok önceden ödemesini yaptıkları ürünlerin teslimatı için yakamıza yapıştılar. Ve bizim elimizde onlara teslim edebileceğimiz bir ürün yok. Ah, yastık kılıfları hariç. Elimizde iki depo dolusu yastık kılıfı var fakat tek bir müşteri bile istemiyor. Anladığım kadarıyla tüm bu işlerin arkasında Barton denen bir adam var. Bu adam da bir aydır ortalıklarda yok ve resmi olarak işten çıkarılmamış. Sanırım bunca zamandır çalışanlarım evde otursunlar diye onlara ödeme yapıyordum. Ah, daha en can alıcı kısma gelmedik bile. Bütün hafta boyunca tüm bağlantıları kullanıp ilgili yerlere ulaşmaya çalıştım ama bana geri dönüş sağlayacak hiç kimseyi bulamadım. Ve daha da ilginç olanı, bugün insan kaynakları beni aradı ve Rob'un sağlık sigortasından artık faydalanamayacağımı söyledi. Gerekçe olarak, Rob'un artık Prism çalışanı olmamasını sundular. Sanki bütün şirketin sahibi ben değilmişim gibi."

Kahve makinesine doğru yöneldim. Bugün içtiğim üçüncü bardaktı. Fakat Bree'nin sıkı bir sabah rutini vardı. Üç buçuk kilometrelik koşu, yoga, protein içeceği. Tüm bunlardan sonra mükemmel hazırlanmış sade, iki yüz elli mililitrelik kahvesini yudumlayabilirdi. Gerçi Willy Won-

ka'nın çikolata nehrinden içiyormuş gibi içinde kaybolduğu tatlı şurubundan sonra, bugün için bir istisna yapabildik. Kahvesini doldurdum. Tereddüt etmeden kupasını dudaklarına götürüp yudumlamaya başladı.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor peki?" diye sordum.

"şu demek oluyor, ofise gidip Rob'un bunu yaparken ne düşündüğünü çözmem gerekiyor. Yorgan retim departmanında küçültmeye gittiğini biliyor muydun? Kelimenin tam anlamıyla yurt odamda yorgan diktiiğim döneme geri dönüp daha çok kr edebilirim."

"Siktir," diye mırıldandım. Madison'ın muzuyla ilgilenmeyi bıraktığının ve aramızda geçen konuşmayı pinpon maçı gibi takip ettiğinin farkındaydım.

"Ben de tam olarak böyle düşünüyordum." Bree şekerli lokmayı ağzına tıktı ve sanki haksızlık eden oymuş gibi çiğnemeye başladı.

"Sakin ol, eminim bir planı vardı."

"Muhtemelen. Ama eminim ki planları arasında ölmek ve artık fazlasıyla yabancı olduğum bir şirketle beni baş başa bırakmak yoktu." Sesi atallanmaya başladığı an öksürükle kamufle edip hızlıca kendini toparlardı. Ardından kızına döndü. "Hey, tatlım. Birkaç saatliğine anneyle ofise gitmeye ne dersin?"

"ocukları bana bırakmaya ne dersin? Nasıl olsa bugün yapmam gereken başka bir işim yok." Koşturmaca ve gürültünün, beni gerçeklikten kısa süreliğine de olsa uzaklaştıracağını söylemeye gerek duymadım.

Bree gülerek ayağa kalktı. Madison'ın kemerini çözüp mama sandalyesinden aldı. "Teşekkür ederim. Ama ben hallederim. Ben telefon grşmelerimi yaparken o da

Asher'la oynayabilir. Ayrıca senin öğleden sonra iş görüşmen yok muydu?"

"Görüşme değil. İş zaten aldım. Sadece birkaç işe alım belgesini doldurmam gerekiyor." On yılı aşkın bir zaman diliminin ardından, yirmilerimdeyken yapmaktan nefret ettiğim piyano çalarak şarkılara eşlik etme işine geri dönüyordum. O zamanın aksine şimdi çaresizdim. Faturalarımı ödemek için bir çıkar yol bulmam gerekiyordu.

Ajansım *Solstice in the '92* albümünden bazı şarkıların satılmasına önayak olabilecek nüfuzlu kişiler tanıyordu. Ancak paramı almak biraz zaman alacaktı. Bree cömertçe davranıp geçtiğimiz ay Luna'yla beraber evlerinde kalmamıza izin vermişti. Ama artık başımızı sokacak kendimize ait bir ev bulmanın zamanı gelmişti.

Sigorta şirketi Jessica'yla yaşadığımız evi yeniden inşa ediyordu. Elbette oraya geri dönmem asla mümkün değildi. Eğer şansım yaver giderse orayı satmayı düşünüyordum. Böylece elime geçen parayla evin depozitosunu ödeyip geriye kalan borcun cüzi bir miktarını tamamen kapatabilirdim. Fakat o zamana kadar tutacağım evin kirası için ev sahibine düzenli bir gelir göstermem gerekiyordu.

Çalışmak zorunda olduğum gecelerde Luna'yı ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Günlük bakıcılar sabahın üçünde gelip çocuk bakmazlardı. Fakat hayatımın bundan sonraki döneminde yapmak zorunda olduğum gibi, bunun da çaresine bakacaktım.

Bir şekilde yapmalıydım.

Başka bir seçeneğim yoktu.

Madison'ın ellerini ve yüzünü silmesi için Bree'ye ıslak mendil uzattım. "Hadi ama. Sen yukarıda telefon görüşmeleri yaparken bütün hafta boyunca onlara ben bakıyorum."

"Evet ama hep yukarıdaydım. Bu sefer... ofiste olacağım."

"Yani on dakika uzaklıkta."

Tekrar kahkaha attı.

Alınmamak için büyük çaba harcıyordum. Fakat gerçekçi olmak gerekirse, bu fazlasıyla canımı yakmıştı. "Bak, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Madison öğle uykusunu almazsa hiçbir telefon görüşmesini gerçekleştiremeyeceksin. Tabii arka planda çılgık atan bir bebek sesi olmasını istiyorsan başka. Bunlara ek olarak, adını anmayacağım bir şahıs tarafından Asher'a kahvaltıda şeker verildiğini duydum. Hem Asher'ın peşinden koşturup hem de işinin ne kadarını bitirebileceğini düşünüyorsun?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Tüm bunları planladın mı?"

"Hayır. Ama önceden bilseydim planlardım. Hadi ama. İzin ver, bugün için çocuklara ben göz kulak olayım. Gitmeden önce Madison'ı öğle uykusuna sen yatırabilirsin. Ben de Luna'yı uyuturum. Ardından Asher'la birlikte oturma odasında iki saat boyunca koşu maratonu yaparız." Anlaşmayı sevimli hale getirmek için işe yarar düşüncesiyle elimi birkaç kez şaklattım. "Çarpım tablosu üzerinde pratik yaparken tabii."

Bree Winters'a ait başka bir özel bakışla ödüllendirilmiştim. Tanrıya şükürler olsun ki bu seferki bakışı, şuru-bu gördüğü an attığı bakış kadar gergin değildi. "O beş yaşında, Eason. Çarpma yapmayı bilmiyor ki."

"Eh, pekâlâ. Henüz bilmiyor. Müziğin içinde ne kadar çok matematik olduğunu gördüğünde sen de şaşıracaksın. İkişerler, dörderler, üçerler ve... altışarlar. Bir sürü var. Bazı zamanlarda orada ve burada vahşi sekizerler bile olabilir." Bree'nin etrafından dolaşıp Madison'ı aldım. Her zaman yaptığı gibi annesine yönelmişti ama ufacık bir Süpermen dönüşünün düzeltemeyeceği hiçbir şey olamazdı.

Madison kıkırdadı. Bree'nin yüzünde, nadiren beliren o gülümsemesini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Seni hain," diye kızına doğru fısıldadı. Bree'nin o ufacık mutluluk ışıltısı, tıpkı geldiği gibi hızla gözden kayboldu. "Bilmiyorum, Eason. Seninle alakalı değil bu. Sadece tüm bu yaşananlardan sonra..."

Kalbe.

Saplanan.

Bıçaktı.

Ama ben yine de gülümsemeye devam ettim. Böylesi daha az garip görünecekti.

Aramızdaki bütün o *senden nefret ediyorum, sen de benden nefret ediyorsun fakat ne olursa olsun bu işte beraberiz* anlaşması, geçtiğimiz bu son ay içinde çok sık ortalıkta görünmemişti. Aslında işin gerçeği, ben Bree'den hiç *nefret* etmemiştim.

Kendimden nefret ediyordum. Jessica ve Rob'u kurtaramadığım için. Gaz kaçağını fark edemediğim için. O korkunç gece, bizi aynı evde bir araya getiren olaylar zincirine sebep olduğum için.

Ama belli ki gülümsemem hiçbir şeyi gizleyememişti.

"Demek istediğim, sana güvenmediğimden değil,"

diye hızlıca ekledi Bree. "Güveniyorum. Sadece... onları başka birine bırakma konusunda çok zorlanıyorum."

"Sorun değil. Anlayabiliyorum. Açıklamana gerek yok." Bree'nin bakışlarından kaçınmak için Madison'ın karnını gıdıkladım.

Elini kolumun üzerine yerleştirdi. "Teklifin için minnettarım."

"Evet, elbette." Güçlkle gülümsedim. "Ne zaman istersen."

Bree kollarını açtı ve Madison saniyesinde annesinin kucağına zıpladı. Kollarım boş bir şekilde öylece ayakta dikildim. Hem kendimi nasıl böylesine küçük düşürdüğümü, hem de minik adımlarla inşa ettiğimiz ilerlemenin nasıl olup da çatırdadığını düşünmeden edemedim.

"Hey, Luna'yı dışarı çıkaracağım. Önce üzerini değiştirmem gerekiyor. Görüntüye bakılırsa ona kahvaltı için verdiğim muzlu saç jölesi olarak kullanmış." Bree'ye dokunmamaya dikkat ederek yanından hızlıca geçtim ve eğilip Luna'yı yürütecinden aldım.

"Eason..." Bir süre durdu, ardından boğazını temizleyip gülümsedi. O da yapmacık davranmakta benim kadar kötüydü. Yüzündeki acıyı görebiliyordum. "Tekrar teşekkür ederim. Her şey için. Şurup dışındaki her şey için."

Çenemi oynatarak göz kırptım. "Hangi şurup?"

Cevap vermesine fırsat tanımadan arka kapıyı açıp kendimi çabucak dışarı attım. Luna bütün yol boyunca cıvıladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

BREE

“Başka bir şey istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu, Rob’un sekreteri Jillian. Masasındaki ara öğünden kalan kırıntıları temizleyip çekmecesinden sihirli bir şekilde çıkardığı meyve suyu kutusunu kaldırmaya çalışıyordu. Sanırım altmış yedi yaşında, dokuz torunun büyükannesi olmak insana her duruma hazırlıklı olması gerektiğine dair birkaç şey öğretiyordu.

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp ona zoraki bir şekilde gülümsedim. “Hayır, biz böyle iyiyiz. Teşekkür ederim,” diye yalan söyledim.

Dürüst olmak gerekirse, boğuluyordum. Rob’un ofisine adımımı atmak bile sadece Herkül’ün gerçekleştirebileceği türden zor bir görevdi. Burada olmalıydı. Geniş, kahverengi masasında oturduğu sırada yüzünde büyük bir tebessümle bizi karşılardı. Çocuklar olmadan gelseydim, muhtemelen koyu kahverengi gözleri muzip bir parlaklıkla ışıltıyor olurdu.

Altı kişilik oturma alanı ve kitaplıklarla dolu büyük ofisi, o olmadan bomboştu. Kendime kısa bir süreliğine

uğrayıp işlerimi hızlıca hallettikten sonra çıkacağımı söylemiştim. İhtiyacım olan şeyleri alıp kalanları eve götürebilir, gece çocuklar uyuduktan sonra çalışabilirdim. Büyük çekmecelerinin içi karmakarışık. Aradığım şeyleri bulup bir araya getirmek düşündüğümünden daha zor olmuştu. Hayatının diğer her alanında temiz ve düzenli olan Rob'un dosyalama sistemi gözlerimin seğirmesine sebep oluyordu.

Jillian ihtiyacım olan kontratların çoğunun nerede olduğunu biliyordu. Pek çoğu dijital ortama aktarılmıştı ama özellikle ihtiyaç duyduğum birkaç siparişi bulamıyordum. Bu yüzden her şey düşündüğümünden daha uzun sürmüştü. Kendimi yaklaşık bir saat boyunca, iki numaralı dosyaya ulaşmak için dünyanın dört bir yanındaki satıcıları ararken bulmuştum.

Jillian başıyla onayladıktan sonra, ortopedik ayakbaşılarının ahşap zeminde yankılanan sesi eşliğinde odadan ayrıldı. "Tamam o zaman, bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Sesleneceğim," deyip bir kez daha yalan söyledim. Başkalarından yardım kabul etmek hâlâ yabancısı olduğum bir konuydu.

Rob mükemmel bir kocaydı. Ancak çok fazla çalışıyordu. Elbette bunu ailesine bakmak için yapıyordu, onu suçlayamazdım. Günün büyük kısmında daima çocuklar ve ben vardık. Benim işim buydu. Çok severek yaptığım bir işti. Etrafımdaki insanlara bel bağlamak zorunda kalmadan yapmam gereken bir işti. Çocuk yetiştirmek için *bazen koca bir köy gerekir* deyişinin mantığını anlayabiliyordum. Birine ihtiyaç duyulduğu o ilk anda yardım

elini uzatan kişi hep ben olmuştum. Ama yardım eden değil de yardım isteyen kişi olmak benim için yutması çok zor bir ilaç gibiydi.

İnsanların bunu iyi niyetle söylediğini biliyordum. Fakat kontrolü elden bırakmak bana hiçbir zaman kendimi rahat hissettirmiyordu. Özellikle de hayatımın büyük bir parçası havada savruluyormuş gibi hissetmeye başladığımdan beri. Ben daima bir şeye sıkıca tutunup onu idare eden kişi olmalıydım. Eason ya da Jillian’dan işlerimi halledebilmek adına çocuklara bir süre göz kulak olmalarını istemek kadar basit bir konuda bile kontrolü elden bırakamazdım. Sadece yapamıyordum işte.

Kapının tık sesiyle birlikte Jillian gözden kaybolmuş, beni yalnız bırakmuştı. Hayatım boyunca en çok korktuğum şey buydu.

“Asher, kes şunu!” diye bağırdım yarı fısıldayarak. Aşağı yukarı yüz seksen santim uzunluğundaki atatan bir zinciri yerde sürüklüyordu.

Madison ise zincirin peşinden büyük bir heyecanla emekliyordu. Uzanıp almadan -ki ağzına alacağından hiç şüphem yoktu- ayağımı kullanarak zinciri yerden kaldırdım.

“Hey!” Asher itiraz etti. Fısıldamak yerine bağırdığı için muhtemelen Prism alışanlarının en az yarısı duymuştu.

“Bay Winters?” Sonunda hattın ucunda bir adamın sesi duyuldu.

Hızlı bir şekilde telefonu diğer kulağıma yerleştirdim. Az kalsın heyecandan telefonu dşryordum. “Evet, buradayım. Gerçi ben Bay Winters değilim. Onun karı-

sıyım.” Bakışlarımı Asher’a çevirdim. Ona boyaması için verdiğim kâğıdın üzerinde çoktan bir şeyler karalamaya başlamıştı. Kahrolası Eason ve şeker şurubu. Sanki onu gerçeklerden koruyabilecekmişim gibi sırtımı döndüm. “Kocam geçen ay vefat etti.” Kalbimde hissettiğim acı her zamanki gibi çok keskindi.

“Rob mu? Gerçekten mi? Ne oldu?”

Siktir git, seni ilgilendirmez.

“Bir kaza.”

“Bunu duyduğuma çok üzgünüm. Rob iyi bir adamdı. Ama bu sipariş konusunda size yardımcı olamam, Bayan Winters. Prism’den biriyle konuşmam gerekir.”

Bugün konuştuğum tüm insanlardan duyduğum tek cümle buydu. Ve her seferinde aklımı kaybetmemek için çabalıyordum.

Bu işi sıfırdan inşa etmiştim. Rob ise CEO olarak işe sonradan dahil olmuştu. Ama beş yıldır ortadan kaybolmuş, neredeyse yeryüzünden silinmiştim. Hâlâ yönetim kurulu toplantılarına katılıyor ve yaratıcılık alanlarındaki kontrollerde son onayları ben veriyordum. Elbette bu kararların çoğu, çocuklar uyuduktan sonra kanepede ya da akşam yemeğinde bir kadeh şarap eşliğinde alınıyor olsa da ben hâlâ şirketin önemli bir üyesiydim.

“O zaman şanslısınız. Ben şirketin sahibiyim. Bu siparişlerin işlem formlarının gün bitmeden bana iletilmesini istiyorum.”

“İıııhh...” dedi sözcükleri uzatarak.

Ama bu adama, Prism’in lanet olası yönetim şemasını çizecek vaktim yoktu. Özellikle de arkamı dönüp Madison’ı Asher’ın ayağına oturmuş halde gördüğümde.

Ash, Rob'un *Mad Men* dizisinden esinlenerek yaptırdığı ve köşe barında sakladığı kristal sürahinin kapağını çıkarıyordu.

Dikkatini çekmek için ellerimi iki kez birbirine vurup tıslayarak konuştum. "Onu yere bırak." Çok itaatkâr bir çocuk olduğu söylenemezdi ama bu sefer sözümü dinlemişti. Kapağı hızlı bir şekilde kız kardeşinin önüne bıraktı.

"Hayır!" diye bağırdım. Tam telefonu elimden bırakıp ona doğru yöneldiğimde, Madison kapağı yere düşürdü ve maun zemin üzerinde parçalanmasına sebep oldu.

Madison ona ulaştığımda ağlıyordu. Elinden birkaç damla kan aktığını gördüğüm an bütün bedenimi bir adrenalin dalgası sardı.

Ufak bir kesikti. Fakat içime yayılan panik gitgide yoğunlaşıyordu.

Bu çok fazlaydı. Çok tanıdıktı. Çok yıkıcıydı.

İnsanı yiyip bitiren türdendi. Zihnimin kapıları açılmış, ham duyguların saldırısına uğramıştım. Titreyen ellerimle Madison'ı ayağa kaldırıp kucağıma aldım. Asher'ı ise belinden tutarak cam kırıklarından uzaklaştırdım ve iki kişilik deri koltuğun üzerine bıraktım. İkisinin önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde başım dönmeye başlamıştı. Başarısız bir şekilde nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Üç damla kan.

Bir yara bandı dahi gerektirmeyecek boyutlarda küçük bir kesik.

Ama bütün bedenim, sanki dünyam yeniden başıma yıkılıyormuş gibi tepki veriyordu.

“Özür dilerim. Özür dilerim!” Asher, kız kardeşinin kanayan eline bakarak histerik bir şekilde ağlıyordu.

Jillian kaosun tam ortasında birden odaya girdi. “Her şey yolunda mı?”

Hayır. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını söylemek en doğrusuydu.

Kocam ölmüştü. Kalbim paramparçaydı. Ne kadar çok istediğimin ya da çabaladığımın pek önemi yoktu. Asla süper kadın olamayacağımın farkına varmışım.

Tam o anda beni anlayabileceğini düşündüğüm tek bir insan vardı.

Boğazımı temizledim ve çocuklarımın ikisini de kendime çekip kucağıma aldım. Sanki beni yeryüzünde tutan tek şey onlarmış gibi çocuklarıma tutundum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Çocukları daha fazla korkutmak istemediğimden titreyen bir ses tonuyla sordum. “Rica etsem lütfen Eason Maxwell’ı arar mısınız?”

Atlanta’da hava haziran ayına göre serindi. Yün hırkamı iyice çekip omuzlarımı örttüm. Kendimi güvende hissettiğim, benim özel sığınağım haline gelen arka bahçemizde oturuyordum. Rob bana sürpriz yapıp havuza bakan bir güverte ve şömüne inşa ettirmişti. Güvertedeki hasır oturma grubunda, mavi renk şam desenli kumaştan yaptırdığım en sevdiğim geleneksel minderlerin arasına iyice gömüldüm.

“Kış ve Yaz. Şimdi hepsini halletmiş olduk,” demişti Rob. Geceleri yıldızların altında vakit geçirmeyi çok

sevdiğimi biliyordu. Bazen bana orada eşlik eder, kitap okur ya da telefonuyla vakit geçirirdi. Ama genellikle dışarıda tek başıma oturur, o günün iç muhasebesini yaparken bir sonraki günü planlardım.

Fakat o gece havuzda dans eden ışıklara bakarken çok uzun zamandır özlemini çektiğim o huzuru bulamamıştım.

“Arkadaş kabul edecek durumda mısın?” diye sordu Eason. Kanepenin ucunda, bir elinde kırmızı şarap diğesinde birayla belirmişti.

Ona hayır diyemezdim. İşini gücünü bırakıp ben bütün gücü tükenmiş bir robot gibi gökyüzüne öylece bakarken çocuklarla ilgilenmiş, bütün gün onlara göz kulak olmuştu.

“Elbette,” diye yanıtlarken bardağı elinden aldım. “Teşekkür ederim.”

Cebinden iki bebek monitörünü çıkarıp bir tanesini bana uzattı. Ardından kanepenin en uzak köşesine kıvrıldı. “Çocuklar çok kolay uyudu. Ash, bu gece Rob ve cennet hakkında bir sürü soru sorduğu için biraz kafasının dağılmasına ihtiyaç duyduğunu düşündüm. Bu yüzden, saat dokuzaya kadar el fenerini kullanarak kitap okuyabileceğini söyledim. Kitabı baş aşağı tuttu ama yine de kitap okumanın kötü bir yanı olmadığını düşündüm.” Yandaki sandalyeyi kendine doğru çekip üzerine ayaklarını uzatarak birasını yudumladı. Olduğu yerde gerinip yorgunluktan çökmüş kaslarını esneterek, “Ahhh,” diye inledi.

Ani bir suçluluk duygusuyla sarsıldım. Elbette yorgundu. Eason’ın kendine ait yeterince problemi yokmuş gibi benimkileri de omuzlamak zorunda kalmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Seni bugün aramamalıydım. Ve sonra-"

Başını hafifçe bana doğru eğdi, sıcak kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. "Beni kesinlikle aramalıydın. Tam olarak araman gereken kişiydim ve öyle yaptığın için çok minnettarım."

Tanrı aşkına! Neden bu daha çok suçluluk hissetme sebep oluyordu ki?

"Hayır, bu doğru değil. Artık yalnız bir anneyim. Bu işlerle yalnız başıma nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekiyor. Bir tür ruhsal çöküntü yaşıyorum diye etrafımdaki insanlardan kendi hayatlarını arka plana atmalarını isteyemem." Burnum sızlıyordu. Şarabımı yudumlayıp gözyaşlarımı gizlemeye çalıştım.

Hangi noktada sürekli ağlamayı bırakmıştım?

"Ruhsal çöküntü yaşamıyorsun, Bree. Bir ay önce kocanı ve en iyi arkadaşını kaybettin. Kendine karşı biraz merhametli ol. Kötü günler geçiriyor olman çok normal. Bir şeyleri artık kaldıramıyormuşsun gibi hissetmen de. Çocukların var diye, günün her anı her şeyi bir arada tutmak zorunda değilsin."

"Bu tür şeyler senin üzerine de yığılmamalı. Sen de karını ve en yakın arkadaşını kaybettin. Zaten odaklanman gereken bir kızın var, Eason. Ayrıca bu gece benim yüzümden iş görüşmeni kaçırdın."

Eason birden doğrulup iki ayağını da sandalyeden indirdi. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim. İş kabul etme konusunda bütün hafta boyunca kendimi yiyip bitirdim. On yıl önce istifa ettiğim zaman bu işten nefret ediyordum. Şimdi de kesinlikle daha farklı hissetmeye-

ceğime eminim. Tanrıya şükürler olsun. *Sweet Caroline*'ı tekrar çalacağım diye kâbuslar görmeye başlamıştım."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Bana tekrar piyanonun başına geçeceğin için gerçekten heyecanlı olduğunu söylemiştin."

"Bree, otuz dört yaşındayım ve en yakın arkadaşımın havuz evinde, kira ödemedem *kızım*la birlikte yaşıyorum. Bazen elindekilerle yetinmen gerekir. O işe ihtiyacım vardı."

Elimdeki kadehi şöminenin kenarına bırakıp yüzüne bakmak için ona doğru döndüm. Aramızda duran yastığın üzerine yerleştirdiğim ayağımı hafifçe oynattım. İçimde giderek büyüyen anksiyete sesime yansiyordu. "Doğru. Ve şimdi *benim yüzümden* o şansını da kaybettin."

"Kaybetmedim. Eğer istersem yarın gider gerekli evrakları doldurabilirim." Başını hafifçe yana eğdi. Ağzının kenarı muzip bir gülümsemeyle kıvrılırken göz ucuyla bana bakıyordu. "Ya da sen beni, Madison'a pijamalarını giydirip onu yatağa yatırabilme başarımla karşılığında kapı dışarı etmez, bir hafta daha burada kalmama izin verebilirsin. Böylece ben de başka bir iş bakabilirim. En azından bekârlığa veda partilerinde *Ginuwine Pony* çalmak zorunda kalmam." Kelimeyi üzerine basa basa söylerken bir yandan da şakacı bir tavırla gülümsüyordu. İçimdeki suçluluk ve kedere rağmen beni de gülümsetmeyi başarmıştı.

"Seni kapı dışarı etmiyorum."

"Etmelisin. Geçen hafta banyo duvarını yumruklayıp orada koca bir delik açmış beleşçi, kötü bir kiracıyım."

"Ne?" Tekrar güldüm.

Konuşmaya devam etmeden önce omuz silkip bira-

sından bir yudum aldı. "Anlaşılan o ki benim kötü günlerim, seninkilere göre biraz daha saldırgan olabiliyor."

"Hımm." Anlayışla başımı salladım. "Benim de öyle günlerim oluyor ama sadece yastığıma gömülüp çığlık atıyorum."

"Gelecek sefer bunu denemeye çalışırım. Georgia Teknoloji Enstitüsü'nün tezahürat şarkılarını çalmak için iki elime de ihtiyacım olacağını düşünürsek, bu yöntem daha güvenli görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Bu işi kabul etme, Eason. Yapmak istediğin iş neyse onu aramaya devam et. Luna ve sen burada ne kadar kalmanız gerekiyorsa o kadar kalabilirsiniz. Ya da istediğiniz kadar. Hiç fark etmez."

"Dürüst olmam gerekirse, sen olmasaydın geçtiğimiz bir ay boyunca bunca şeyle nasıl baş ederdim hiçbir fikrim yok," deyip kesik bir soluk aldı. "Ve çocuklarla."

"Pekâlâ, bu ikimiz için de geçerli." İçim ısınırken kadehimi ona doğru kaldırdım.

Monitörün ekranından Madison'ın hareketlendiği gözüme çarptı. Hemen dikkatimi oraya çevirdim. Diğer tarafa dönüp birazcık mızızlandıktan sonra ahşap çatalara dayanıp tekrar uykuya daldı. Fakat küçük ekrana iyice yaklaşmama sebep olan bu değildi.

Pembe beyaz çizgili pijamaları kollarını örtüyordu. Vücudunun geri kalan kısmında ise fermuarı sıkıca çekilmiş uyku tulumunu görebiliyordum. Beşiği boştu. Battaniyesi ve dekorasyon için koyduğum iki tane oyuncak hayvanı yerlerinde yoktu. Prenses şatolu gece lambası odanın köşesindeydi. Yatağının kenarındaki buhar makinesinden çıkan nemli hava, makinenin daha önce-

den çalıştırıldığını gösteriyordu. Ayrıca beyaz gürültü makinesi arka plandan duyuluyordu.

Bunların hiçbirini yapmasını Eason'a söylememiştim. Uyku tulumu giymediği zamanlarda üzerini sürekli açtığından bir kez olsun bahsetmemiştim. Ya da battaniye ve yastıkları boğulmasına sebep olabileceği için onu yatırmadan önce beşikten aldığımı. Son zamanlarda burunun tılandığını ve buhar makinesini uykusuna yardım etsin diye odasına koyduğumu da söylememiştim. Gece lambasını onu daha iyi görebilmek için açtığımdan, beyaz gürültü makinesi olmadan sabahları Asher'in onu uyandırdığından hiç söz etmemiştim.

Ben dışarıda oturmuş, yangın gecesini zihnimde tekrar tekrar yaşarken Eason bütün bu saydıklarımı tek tek yapmıştı. Bir kızı olan iyi bir babaydı. Bir bebeği hazırlayıp nasıl yatırması gerektiğini iyi biliyor olması beni bu kadar şaşırtmamalıydı.

Madison onun kızı değildi. Yine de sanki kendi kızymış gibi onu seviyor ve özen gösteriyordu.

Bir tuşa basıp ekranı Asher'in odasına çevirdim. Kitap okumuyordu. Düzinelerce aksiyon figürü tarafından çevrelenmişti. İtfaiyeci ve dinozor çok çetin bir kavgaya tutuşmuş, Tyler Durden'ı* gururlandıracak şekilde savaşıyordu.

Son birkaç haftadır yaptığı gibi babasını özlediği için ağlamıyordu. Rob'un cennette oluşuyla ilgili ne tür sorular sorduğunu bilmiyordum. Ben daha kendi sorularımı cevaplayamamışken ve kafam fazlasıyla karışıkken, Ea-

* Dövüş Kulübü filminden kurgusal bir karakter. (ç.n.)

son'ın verdiği cevaplarla Asher'in o meraklı zihni yatışmışa benziyordu.

Eason'ı o gün, ona en çok ihtiyacım olduğu anda aradığımda, her şeyi bir kenara bırakıp hızlıca Prism'e gelmişti. Bunu sorumluluktan ya da göreviymiş gibi hissettiğinden yapmamıştı. Oradaydı çünkü ben farkına varmış olsam da olmasam da Rob haklı çıkmıştı.

Eason *en iyisiydi*.

Elimdeki monitörü bir kenara bırakıp dikkatimi yanımda birasını yudumlayan adama çevirdim. "Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

Dudaklarını büzüp gözlerini devirdi. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Tamamıyla."

"Müzik," diye açıkladı. Ağzından dökülen bu iki hece, bütün yüzünü aydınlatmıştı.

"Gerçekten mi? Henüz yeni bir piyano almadığınızı fark ettim."

Kıkırdadı. "Piyanoalar pek ucuz değil. Şimdilik daha küçük detaylara odaklandım. İş gibi. Yaşayacak bir yer bulmak, mobilya ya da cenazede giyilen takımlar yerine kot pantolon ve gömlekler almak..." Üzerine giydiği düz siyah tişörtü aşağı çekerek işaret etti.

Şarabımdan bir yudum daha alıp parmaklarımın arasındaki kadehi yavaşça çevirdim. "Bu saydığın şeylerden üç ya da dört tanesini halletmeme ne dersin?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kulağa ne kadar hoş gelse de pas geçeceğim. Limitimi doldurduğumu düşünüyorum."

Kolumu minderinin arkasına atıp oturduğum yerde

ona doğru döndüm. Şimdi tam olarak yüz yüzeydik. "Prism'de işler benim düşündüğümünden de kötü. Şirkette neler olduğunu hiç kimse bilmiyor. Üretim yok. Güvenebileceğimiz imalatçılar da. Çocukları büyütmek için işten ayrıldığım zamanlarda hep elimin altında olan o güvendiğim üreticilerden hiçbiri telefonlarımı açmıyor."

"Kahretsin," dedi öfkeyle soluyarak. "Zaten yeterince sorunun var. Bunlar, şu anda ilgilenebileceğin türden problemler değil."

"Aslında, şu anda tam olarak ihtiyacım olan ve kafa yormam gereken türden problemler bunlar. Eğer bunlarla uğraşmazsam Prism yok olur. O şirkete ihtiyacım var, Eason. *Ailemin* o şirkete ihtiyacı var."

Elini saçının üstünde gezdirdi. Hastanedeyken kesilen dağınık sarı saçları hâlâ şekillendirilemeyecek kadar kısaydı. "Siktir. Tamam, yardım etmek için ne yapabilirim?"

İşte, tam olarak beklediğim soru buydu.

Sevdiğim herkesin -Rob, Jessica, Asher, Madison, Luna- Eason Maxwell'a hayran olmasının sebebi buydu.

"Eve taşın," dedim açık ve net bir şekilde.

Tam ağzını açıp zaten burada yaşadığına dair ukalaca birkaç şey söyleyecekken sözünü kestim.

"Kalıcı olarak. Havuz evi senindir. İşe tam zamanlı olarak geri döneceğim. Eğer teklifim sana da uyarsa, çocuklara göz kulak olması için yabancı birini tutmama gerek kalmaz. Böylece onların dünyasını tekrar tekrar sarsmamış olurum. Bütün gün burada, sen ve Luna ile birlikte kalabilirler. İşten eve geldiğim zaman da bütün sorumluluğu üstlenirim. Luna'yla da ilgilenirim. Sen de böylece dışarı çıkabilirsin. Gösterilerde sahne alır ya da

kendini uzak bir yere kapatıp yazmaya başlarsın. Müzikle ilgili neye ihtiyacın varsa yapabilirsin. Geceler, hafta sonları, bütün hepsi senin olur."

Sağlam bir plan bulduğum için kendimle gurur duyarak sırttım ve bakışlarımı ona diktim. Onun da sevindiğini görmek istiyordum. Kalpten gelen bir gülücük. Bir kutlama. Belki bir kadeh şarap ve bir bira daha.

Ama yüzünde gördüğüm tek şey, kızgınlık ve şüphelilikle dolu donuk bir ifadeydi.

"Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Sakın bunu yapma," diye mırıldandı. "Sakın sen ve Jessica, yıllar boyunca beni piyano çalmaktan vazgeçirmek için bir araya gelip planlar yapmamışsınız gibi davranma. Karıma zamanımı boşa harcamaktan vazgeçip gerçek bir iş bulmam gerektiğini söyleyen sendin."

Sırtım bir anda gerildi. "Ben..." Doğruyu söylemek gerekirse, bundan haberi olduğunu bilmiyordum. Lanet olsun!

Ayağa kalkıp dikkatle bana baktı. Koyu gözleri hüznle doluydu. "Bak, yapmaya çalıştığın şey için minnettarım. Çocuklar için yardıma ihtiyacın varsa sana asla hayır demem. Onları seviyorum ve onlar için her şeyi yaparım. Ama lütfen dürüst olalım. Yaptığım müzik senin gözünde hiçbir zaman değerli olmadı."

Şiddetle başımı iki yana salladım. "Bu hiçbir zaman senin yeterince iyi olmamanla ilgili değildi, Eason. Sen harikasın. İyi piyano çaldığın ya da sesin iyi olduğu için de değil. Üç dakikalık bir şarkıda bile bana tüm duyguları hissettirip beynimi altüst ettiğin için. Ve güven bana,

tüm şarkılarını duydum. Çünkü ne zaman yeni şarkı çıkarsan, Rob evde yedi yirmi dört o şarkıyı çalardı. Ben sadece *Jessica* için endişeleniyordum.”

Ellerimi kucagımda yumruk yapıp sıktım. Hayatımdaki en önemli iki insanın yasını tutmakla, altüst olan dünyam arasındaki dengeyi kurmak için büyük çaba vermek zorundaydım. Açıkçası, geçtiğimiz bu son ay içinde duygusal karmaşamın en büyük kısmını Rob işgal etmişti. Ama oturup ağladığım ve son kez telefonu alıp *Jessica*’yı aramak istediğim zamanlar da olmuştu. Onun gülüşünü duymak...

Güçlkle yutkundum. Gözyaşlarım yavaşça dökülmeye başlamıştı bile. “*Jessica*’nın senden önce çok zor bir hayatı olmuştu. İnanılmaz zekâsını bir kenara bırakırsak, bir şarkıcının eşi olmak hiç kolay olmayacaktı. Onun için işlerin kolay olmasını istemiştım. Eğer düşündüklerimi uygulamaya geçirip başarılı olabilseydim, çoktan bir muhasebeciyle evlenmiş olurdu.”

Eason hoşnut bir tavırla, “Kesinlikle sıkıntıdan patlardı,” dedi. “Ama öyle biriyle evlenmiş olsaydı muhtemelen şu an hayatta olurdu.”

Yangından sonra onun aşağılık ve kötü bir insan olduğunu düşünmek bile bana kendimi çok kötü hissettirirken, kendisi hakkında küçümseyici ifadeler kullanması kalbimi paramparça etmişti.

Ona ne zaman ihtiyacım olsa hep yanımda olmuştu. Son zamanlardaysa bunu kendine tam zamanlı olarak görev edinmişti. Onun ihtiyaç duyduğu arkadaş olma sırası bendeydi.

“Belki de öyle olurdu.” Ses tonumu kasten inceltip

onunla Jessica'yla -arkadaşımla- konuştuğum gibi konuşmaya başladım. "Ama sen olmasaydın, Luna da olmazdı. Nasıl sonuçlanacağını bilmesine rağmen, o küçük kızıdan asla vazgeçmezdi."

Başını yana çevirirken âdemelması belirginleşmişti. Baş ve işaretparmağıyla gözlerini sildi.

Yavaşça doğrulup ayağa kalkarak yanına yaklaştım. "Son zamanlarda öğrendiğimiz bir şey varsa, o da hayatın çok kısa olduğu ve sonuçlarının yıllar sonra ölçülemeyeceği. Bir piyano satın al, Eason. Şarkılarını yaz. Ve yıldız ol. Müzik endüstrisini kasıp kavur. Ama her şeyden önemlisi, çok çalışıp asla pes etmediğinde hayallerin gerçek olabileceğini Luna'ya göster." Yanağımdan akan yaşları elimle silip uzaklaştırmaya çalıştım. "Ayrıca ne var, biliyor musun? Bütün bu kâbusun ardından hayallerinin gerçek olduğunu görmeye ihtiyacım var."

Bakışlarını bana çevirdiğinde, kahverengi gözlerinde aniden beliren o ışıltı görülmeye değerdi. "Emin misin? Çocuklara bakmak için sürekli burada olmam sorun olmayacak mı? İkimiz de farklı insanlar ve ebeveynleriz, Bree. Bu asla görüldüğü kadar kolay olmayacak."

"Evet, biliyorum. Fakat birlikte bunu başarabiliriz. Bu sefer, birbirinden nefret eden iki insan temasını aradan kaldırıp yeniden denemek için kendimize bir şans verelim."

"Bunu yapabilirim," dedi. Sesindeki umut dolu tınıyı duyunca göğsüm sıkıştı.

"Sadece, daha fazla şeker şurubu olmayacağına dair söz ver."

Gülümsedi ve elini enseme koyup yoğun bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Çocukların yerken gerçekten eğ-

lenecekleri herhangi bir şeyi onlara asla yedirmeyeceğime dair sana söz veriyorum.”

Yarı güler yarı ağlar bir tonla kahkaha attım. Sonra nazik bir hareketle beni kendine doğru çekip göğsüne yasladı.

Bu adam kesinlikle sarılmayı seviyordu.

Dans ediyormuş gibi değil de sanki ağlayan bir bebeği sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi ikimizi hafifçe sağa sola salladı. “Bunu başaracağız, Bree. Sen ve ben. Bunun üstesinden geleceğiz.”

Dünyamız altüst olduğundan beri, belki de ilk kez onun haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

EASON

Bir yıl sonra...

“**H**ırr!” diye bağırp kanepenin arkasından sıçradım.

Madison gülerek cıyakladı. Holden aşağıya doğru koşuyor, geceliği ayak bileklerini döverken hızlıca ilerliyordu.

Luna birden durdu ve on dokuz aylık bir bebeğe göre fazlasıyla öldürücü bir bakışla beni olduğum yere çiviledi. “Hayır!” diye bağırdı işaretparmağıyla beni işaret ederek. “Hayır, babacığım.”

Ellerimi yukarı kaldırdım. “Tamam, Tamam. Nazik olacağım.”

Gülümsedi ve elini burnuna götürdü. İşaretparmağı hâlâ bana doğrultulmuş bekliyordu. “Koykutmak yok.”

Çocukların bu kadar hızlı büyüdüğüne inanmak güçtü. Metal paranın yenilebilir bir atıştırma olduğunu sanan kızım gözden kaybolmuştu. Sakın beni yargılamayın. Kaşla göz arasında hemen oluvermişti ve çeyrekliği kaptığım gibi ağzından çekip çıkarmıştım.

Elbette Bree'ye bundan bahsetmemiştim. Hepimizin hayatı için en güvenlisi bu olacaktı.

Kısa, dalgalı kahverengi saçları ve birkaç tane küçük dişiyle Luna artık büyük bir kız olmuştu. Ya da onu, Madison'la tuvalet eğitimine ikna etmeye çalışırken büyüdüğünü söylemiş olabilirdim.

Hâlâ ikisine de öğretmeye çalışıyordum. Yavaş ama emin adımlarla, bezsiz bir cennete doğru ufak ufak ilerliyorduk.

"Onu buldun mu?" diye sordu Bree odaya girerken.

Luna ona bakmak için döndüğünde dikkati dağılınca üzerine saldırdım. Yerde yuvarlanıp kızımı kollarımın arasına aldım.

Onu gıdıklarken kıkırdamaya başladı. Dönüp kaçmak için çabalıyordu. Bir elini kurtarıp karşıya uzattı. "Bwee. Yardım et! Yardım et!"

"Ah, olamaz." Bree, Luna'nın elini tutup öpmek için dudaklarına yaklaştırdı. "Maxwell gıdıklama canavarı söz konusu olduğunda kendi başınasın." Bakışlarını bana çevirdi. "Gerçi en geç saat sekizde yatakta olmalarını istiyorsak belki de gıdıklama canavarı bunun yerine size güzel bir ninni söyleyebilir."

Saatime bakınca haklı olduğunu fark ettim. Kahretsin. Herkesi yatırmak için tam olarak yirmi dakikamız vardı. Şanslıysak hemen uykuya dalarlardı. Bebeksi öfkeli bakışlarını göze alarak kızımı ayağa kaldırdım. Hâlâ gülümsüyordu. O yüzden silahlı saldırıya geçmemişti.

"Peki o zaman, Lunes. Gidip Madie ve Ash'e iyi geceler dile."

“İyi geceyer, iyi geceyer!” Oyun odasına doğru yöneldiği sırada bağıarak konuşmaya devam ediyordu.

Aptal gibi sırtarak onu izliyordum. Kızımı çok seviyordum. Böyle büyüdüğünü izlemek acıyla mutluluk arasında ince bir çizgide yaşamak gibiydi.

“Telefonunu bulabildin mi?” diye sordu Bree.

İç geçirip ellerimi kalçama yerleştirdim. “Henüz değil. Minderlerin arasında bir yere düşmüş olmalı. Birkaç dakika önce kızların elindeydi.”

“Seni aramamı ister misin?”

“Lütfen.”

Ekrana dokunup beni aradı. Bir iki saniye sonra kanepeden, tam olarak nerede olduğu belli olmayan bir titreşim duyuldu.

“Telefon görüşmen nasıl geçti?” diye sordum. Bir yandan da dizlerimin üzerine çökmüş kanepede telefonumu aramaya devam ediyordum.

“Avukatın sen onu aradıktan saatler sonra döndüğünde nasıl olması beklenirse öyle geçti diyelim.”

“Yeni bir şeyler var mı?”

İç çekip tuttuğu nefesini bıraktı. “Pek sayılmaz. Prism’in muhasebecileri her şeyin kitabına uygun olduğunu iddia ediyorlar. Ama Milli Gelirler Vergi Dairesi’nin denetiminin şirket için iyi geçeceğinden şüpheliyim.”

Bree tam zamanlı iş yaşamına adımını attığından beri gecesini gündüzüne katıp çalışıyordu. Prism’i o ihtişamlı eski haline döndürebilmek için çok uzun günler ve geceler feda etmişti. Rob çok gereksiz, başarıya ulaşması mümkün olmayan birkaç büyük riske girince, Bree de arkasında bıraktığı karmaşayı temizlemek zorunda kalmıştı. O kadar

baskı altında olmasına rağmen pes etmeden yoluna devam etmişti. Elbette çoğu zaman yorgun ve stresli oluyordu. Ama yine de eski gücüne dönmüş gibi görünüyordu.

Arkamdan gelip aramayı bitirdiğim yerlerdeki minderleri düzeltti. "Neden benim telefonumu kullanmıyorsunuz?" diye önerdi. "Ya da arabada oturalım?"

"Luna'nın monitörü arabadayken kesintiye uğrayabiliyor."

Mükemmel şekillendirilmiş kaşlarından birini şaşkınlıkla kaldırdı. "Son zamanlarda arabada çok fazla mı zaman geçiriyorsun?"

"Sadece hap kullandığım ya da içtiğim zamanlarda."

Aramaya mola verip bana kızgın bir bakış atmasını bekledim. Fakat kaşlarını sadece hafifçe çatmıştı. Eski gibi sert değildi. Keyfi yerindeyken bunu gizlemeye çalışıyordu. Ama gözlerindeki hafif renk değişiminden ve parıltıdan, hissettiği mutluluğu görebiliyordum. Bu konuda uzmanlaşmaya başlamıştım. Tanrım, ona takılmaya bayılıyordum.

Her zamanki gibi beni hiç hayal kırıklığına uğratmamış, sert bakışlarını üzerime dikmişti.

"Şaka yapıyorum. Kızlar öğle uykusundayken onları uyandırmamak için eski Tahoe'mu ofis olarak kullanıyorum."

"Neden benim üst kattaki çalışma odamı kullanmıyorsunuz?"

Minderleri çevirme işine geri döndüm. "Büyük Noel Şekerlemeleri yenilgisinin ardından, oraya ayak basmama izin verildiğinden haberim yoktu."

“Eason, tüm kırmızı olanları yemiştin ama,” diye kendini savundu. “Kendime *yılda* bir kez, bir paket yeme izni veriyorum. Gizli çekmecemi açıp içinde sadece *yeşillerin* kaldığını gördüğüm an yaşadığım hayal kırıklığımı tahmin edebiliyor musun?”

Başımı geriye atıp ona şüpheli bir bakış attım. “Yılda bir paket mi? Paskalya’da pastel renkli olanları, sevgililer gününde pembe renkli olanları ya da kilerdeki boş keten tohumu kutusunda sakladığın fıstık ezmeli olanları saymadığımız anlamına mı geliyor?”

Omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırdı. Yüzündeki muzip gülümsemeyi bastırmak için çabalıyordu. “Bunlar hakkında konuşmuyoruz.”

“Harika bir fikir. Keten tohumu kutusundaki kırmızılar da ben yemiştim çünkü.”

“Eason!”

Bree ve ben, geçtiğimiz bir yıl boyunca büyük bir yol katetmiştik. Ama iniş çıkışları, kasisleri veya çukurları olmayan bir yolculuk değildi bizimkisi. Tıpkı şüphelendiğim gibi, *bayan küçük kusuruz* için çalışma hayatına uyum sağlamak çok da kolay olmamıştı. İlk birkaç hafta gerçekten zorlanmıştık. O zamanlar, piyano çalma işine geri dönmeyi bile düşünmüştüm. Bree çok titizdi ama çocuklar söz konusu olduğunda bu şekilde olmasını bekliyordum. Sağlıklı şeyler yemelerini, daha az ekrana maruz kalmalarını ve zamanlarının çoğunluğunu dışarıda temiz hava alarak geçirmelerini istiyordu. Bu benim de Luna için istediğim türden bir ebeveynlikti.

Beklemediğim şey ise, havluları nasıl katladığımla veya bulaşık makinesini nasıl doldurduğumla ilgili sü-

rekli eleştirilmemdi. Bir defasında Asher'ın banyosundaki tuvalet kâğıdını nasıl değiştirmem gerektiğiyle ilgili ayrıntılı bir ders bile almıştım.

Ev işlerinin çalışma tanımuma girmediğini belirtmem gerekiyordu ama Bree işte çok yoruluyordu. Bu yüzden, eve geldiğinde bir çamaşır yığınıyla -ya da Asher'ın bulamadığı tuvalet kâğıtları yerine bir yaratıcılıkla temizlenmek üzere kullandığı çoraplarla- karşılaşmaması için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Birkaç hafta içinde, tıpkı yetişkinler gibi anlaşılamadığımız konular üzerine oturup tartışmıştık. Bree, kurallar ve ne yapmam gerektiğiyle ilgili talimatların yazılı olduğu yetmiş dokuz sayfalık bir kâğıt yığını önüme atmıştı. Ben de o lanet olası şeyi okumaktansa, köprü altında bir çadırda yaşamayı tercih edeceğimi söylemiştim. Bree de bana Rob'un eski kamp ekipmanlarının nerede olduğunu söylemiş ve üst kata çıkmadan önce onları nereye sokuşturacağım konusunda talimat vermişti.

Tabii ki evden taşınmayacaktım. İkimiz de bunu çok iyi biliyorduk. Asher beni doğum gününde hediye ettiğim telefondan aramış, isterik bir şekilde ağlayarak onu babası gibi bırakıp gitmememi söylemişti.

Bu, Bree ile yaptığımız son büyük tartışma olmuştu. O gece hepimiz Asher'ın odasında uyumuştuk. Sonraki sabah uyandığımızda sözleşme çöp kutusuna atılmış, ben de havluları tam olarak Bree'nin istediği şekilde -yani yanlış olarak- katlamaya başlamıştım.

Beraber tam bir ekip olmuştuk. Çocuklarımız bizim ilk, tek ve en önemli önceliğimizdi.

Daha sonraları bu süreç, ikimiz için de kolaylaşmaya

başlamıştı. Birbirimize karşı duyduğumuz saygı geliştikçe güven duygusu da peşinden gelmişti. Her nasıl olursa o kaos ve karmaşanın içinde, gerçek bir arkadaşlık bağı geliştirmiştik. Ben çoğu gece çalışıyor, şarkı yazıyor ya da beni kabul eden yerlerde çalıp söylüyordum. Eve gece üçte gelmek ve sabah erkenden çocuklarla beraber saat yedide uyanmak inanılmaz yorucu oluyordu. Ama sahneye her adım atışımda -ne kadar küçük olduğum önemli değildi- kendime ait bir şeyleri bulduğumu hissediyordum. Çalışmadığım gecelerde Bree ile beraber Rob ve Jessica hakkında hikâyeler anlatıp sohbet ediyorduk. Bazen gülüyor, bazen de ağlıyorduk. Yangının yıldönümünde birlikte öylece şöminenin başında oturmuş, isimlerini dahi dile getirmeden sessizliğe gömülmüştük.

Acı dalgalarının herhangi bir mantığı ya da üzerinize çullanması için bir sebebi yoktu. Yapabildiğimiz tek şey sıkıca birbirimize tutunmaktı. Başlarımızı yukarıda tutup üzerimize gelen dalgalarla savaşacaktık.

Luna'nın doğum gününde, Jessica'nın onun büyüdüğünü hiçbir zaman göremeyecek olması ve bunu biliyor olmak beni boğmuştu.

Noel'de, çocukların kahkahalar eşliğinde hediye paketlerini yırtıp açmalarını izlerken yüzüm acıyana kadar gülümsemiştim. Bu bana, içinde bulunduğum yıkımdan sonunda çıkmaya başlıyormuşum gibi hissettirmişti.

Evlilik yıldönümümüzde, ters akıntıya kapıldığımı ve ne kadar çok çabalasam da bir türlü yüzeye çıkamadığımı hissetmiştim.

Bütün bu zaman boyunca Bree de tıpkı benim gibi aynı yürek parçalayan engellerden geçmişti. Günden

güne, haftadan haftaya, aydan aya okyanusun o en tehlikeli kısmını beraber yüzerek geçmeyi başarmıştık.

Karnımın üstüne uzanıp kanepenin altında elimi bir ileri bir geri hareket ettirerek kaybolan telefonumu aramaya devam ettim. "Nasıl olur da bu kocaman evde sadece tek bir çalışma odan olur?"

"Hımm... Çünkü bin dokuz yüz doksan dokuzlu yıllarda değiliz," dedi. "Al. Şu uygulamayı telefonuma indir. Seninle sonra orada buluşuruz. Hikâye okuma saati ne geçmem gerekiyor."

Homurdanarak uzandığım yerden ayağa kalktım. Luna ve Madison'ı bir daha telefonumla oynatmayacağına dair kendime söz verdim. Gerçi haftada en az iki defa kendime bunu söylüyordum. Bu iki kız, benim bir şeyleri yerine getirme konusunda sorunlu olduğumu çok iyi biliyorlardı.

Bree ile birlikte çocukları hızlı bir şekilde hazırlayıp yatağa yatırmayı başarmıştık. Bu işin eğitimini almış profesyoneller gibi bir takım çalışması sergiliyorduk. Ardından kalan zamanımızı değerlendirip kendimize vakit ayırmak için arka bahçeye çıktık. O ateş çukurunun etrafında pek çok gece geçirmiştik. Oldukça bariz sebepler yüzünden ateşi yakmamıştık. Yanan kısımdaki çukuru şerit şeklinde beyaz ışıklarla çevrelemiştim. Geç saatlerde gerçekleştirdiğimiz gece yarısı sohbetlerine eşlik eden bir ambiyans oluşturmuştu. Ama bunu yapmamın en büyük sebebi, Bree'nin ateş yanmayan çukura sanki alev parıltılarını görebilecekmiş gibi bakmasından nefret etmemdi. Tanrı biliyor ya, hâlâ ediyordum.

"Al hadi," deyip telefonumu bana doğru uzattı. "Ka-

nepenin baza kasımındaydı. Asher nerede olduğunu biliyormuş.”

“Harika. Bana hatırlat da yarın sabah senin şekerlemeleri onunla paylaşayım.”

Elinde bir bardak şarabıyla her zamanki yeri olan hasır koltuğun köşesine oturdu. “Unut bunu. Onları yeniden sakladım.”

“Tahıl gevreği kutusuna gizlemek saklamak sayılmıyor.”

“Kahretsin,” diye tıslayınca kendime engel olamayıp güldüm.

Verandadaki hoparlörün *bluetooth* bağlantısını iki kez kontrol ederken bir yandan da onu göz ucuyla izliyordum. Tam tahmin ettiğim gibi gülümsüyordu. Bu benim dudaklarımın da yukarı kıvrılmasına sebep oldu. Nedeni her ne olursa olsun, onun mutlu olması beni de mutlu ediyordu. Onu gülümsetmek veya kahkaha attırmak artık beni çok daha farklı etkiliyordu. Ona kendini daha iyi hissettirdiğimde ya da kısa süreliğine bile olsa eğlemesini sağladığımda, sanki kendime de benzer şeyleri hissetme izni veriyor gibiydim.

O güldüğünde sanki benim için bir şeyler kolaylaşıyor, kalbim hafifliyordu. Ayrıca son zamanlarda gözüme daha farklı ve etkileyici görünmeye başlamıştı. Bu, gerçek bir çekimden çok artık bekâr olduğumu anlamaya başladığım için olabilirdi. Ama yalnız olmak, arkadaşlığı bundan daha fazlası olduğunu düşündüğünüz bir şeyle karıştırmanıza sebep oluyordu. Aklıma gelmesine fırsat dahi vermediğim türden bir şeyle...

Telefonumdaki radyo uygulamasından yayılan araba parçaları reklamı nemli gece havasını doldururken,

sonunda aradığım istasyonu buldum. Ardından her zaman yaptığım gibi ayaklarımı uzatmak için kullandığım sandalyeyi kendime doğru çektim. Luna'nın uykuya daldığını görünce elimdeki monitörü bırakıp bira şişesini ağzıma götürdüm ve dolu dolu bir yudum aldım.

"Gergin misin?" diye sordu.

İçinde bulunduğum ruh halinden neredeyse keyif aldığıını gösteren yüz ifadesini görmezden geldim.

"Neden olayım ki?"

Şarap bardağının üst kısmında parmağını hareket ettirip bir daire çizdi.

"Ah, bilmiyorum. Birçok insanın, son altı aydır Levee William'ın yeni albümünü bekliyor olması ve albümün çıkış şarkısının *sana ait* olması yüzünden olabilir mi?"

Nereden bakarsanız bakın, kesinlikle sevinçten havalara uçmam gerekirdi. Çünkü bu büyük bir gelişmeydi. Şarkılarım daha önce radyolarda çalınmıştı. Fakat hiçbir Levee gibi çok büyük bir sanatçı tarafından seslendirilmemişti. Levee, Dönüm Noktası'na Henry Alexander'la birlikte düet yapmıştı. Şarkı ünlü bir filmin albümünde yer almış ve erkenden çıkış yapmıştı. Telif hakları sebebiyle şimdiye kadar aldığım en büyük ödeme olacak gibiydi. Her ne kadar Dönüm Noktası'nın radyolarda ilk defa çalınacak olmasına kendimi psikolojik açıdan hazırlamaya çalışsam da pek fazla heyecanlı olduğum söylemezdi.

O benim şarkımdı. Her bir sözcüğünü, her bir notasını çok iyi biliyordum. Onu sadece kâğıda döktüğüm için değil, o müziği yaşayan ben olduğum için. İşte tam olarak bu yüzden onu seslendiren de ben olmalıydım.

Görüntüşe bakılırsa hayatım ne yazık ki o yönde akıp gitmiyordu. Ek işlerden kazandığım gelir komik bir düzeyde kalıyordu. Onarılan evin satışından gelen ve sigorta şirketi tarafından kaybettiklerimize karşılık verilen parayla birlikte, sadece zor günler için kenara koyabileceğim küçük bir miktar birikimim vardı.

Her cuma Bree'nin hesabından benim hesabıma otomatik ödeme talimatıyla para geliyordu.

Her pazartesi de gelen paranın hemen geri gönderilmesi için ben otomatik ödeme oluşturmıştım.

Benim durduğum yerden bakıldığında, ikimiz de dönüşümlü olarak çocuk bakıcılığı yapıyorduk. Bu yüzden, Luna'ya göz kulak olduğu her gece için ben ona ödeme yapmıyorsam, o da çocuklarına baktığım için bana ödeme yapamazdı. Her ay, havuz evinde kaldığım için onun kabul ettiği kadar küçük bir miktarda kira ödemesi yapıyordum. Ama yine de ödemem gereken diğer faturalarım vardı. Özel sağlık sigortası tam bir dolandırıcıydı. Buna ek olarak sebze meyve alışverişi, bez parası, vergi ödemeleri gibi harcamalar vardı.

Şarkıları satmak tek çözüm gibi görünüyordu. Karıma verdiğim son sözün bu olduğunu söylememe gerek bile yoktu. Özellikle de ona geri döneceğime dair verdiğim sözü tutamadığımı düşünürsek.

Büyük bir üzüntü ve kalp kırıklığıyla geçen on üç aylık bir sürenin ardından, elde ettiğim başarının tadını çıkarmam ve bulabildiğim en ufak mutluluk kırıntısına tutunmam gerekiyordu. Ancak kendiniz için kurduğunuz hayallerin başkası tarafından gerçekleştirildiğini görmek hiçbir zaman kolay olmuyordu.

"Bu benim ilk rodeom değil, Bree," deyip biramı yudumladım.

"Belki değil. Ama seninle gurur duyuyorum." Laf sokmaya çalışmıyordu. Ayağındaki sandaletleri çıkarıp yere attı. Rahatlamış tavırlarından, kısa sureliğine de olsa keyfinin yerinde olduğunu gorebiliyordum. "Rob ve Jessica'nın da gurur duyacağından adım gibi eminim."

Dikkatli bir şekilde bakışlarımı ona doğru çevirdim. Boğazımda bir dm oluşmuştu. "Jessica'nın en sevdiği şarkıydı."

Yz sevinç ve gururla doldu. "Biliyorum. Rob'un da favori şarkısıydı."

Bakışlarımı indirip elimdeki biraya odaklandım.

Tam o sırada radyoda sunucusunun sesi hoparlörlerden duyuldu. "Ve şimdi sabırsızlıkla beklediğimiz o an geldi. Dokuz Grammy dll Levee Williams'ın, Amerika'nın favori R&B yıldızı Henry Alexander ile yaptığı det Dönüm Noktası sizlerle!"

Başımı yere eğmiş gülümsüyordum. Çünkü benden beklenen buydu. Dünya zerindeki tüm söz yazarları, şarkılarını radyoda duymayı heyecanla beklerdi. Bense kendime acıyıp mutsuz olmakla meşguldüm. Tanrım. Kendimi toplamam gerekiyordu. şarkının girişi arka planda gideerek silikleşmeye başladığında sunucu konuşmasına devam etti. "Size WOXX radyosuna özel küçük bir bilgi getirdik. Bugün minik bir kuş tarafından, şarkının Atlanta'nın en iyi söz yazarlarından Eason Maxwell tarafından kaleme alındığına dair bilgi aldım." Başımı aniden kaldırdım. "Bu şarkıya bakarak bir karara varacaksak, bu adamın üzerinden gözlerimizi ayırmamamız gerekiyor derim."

Konuşması bittiği an, Levee ve Henry'nin o tutkulu harmonisi yaz akşamının havasını tüketmeye başladı.

Şarkının duygusunu çok iyi veriyorlardı. Dürüst olmam gerekirse, şarkı ikisinin de sesine mükemmel bir şekilde oturmuştu. Ama ağzımın şaşkınlıktan açık kalmasının sebebi bu değildi.

Bakışlarımı aniden Bree'ye çevirdim. "Minik bir kuş mu?"

Yüzündeki kocaman gülümsemeyi şarap kadehinin arkasına gizlemişti. Uzun kirpiklerini kırıştırtıp kızaran yanaklarıyla mırıldandı. "Cik, cik."

Arka planda çalan şarkının, sonsuzluk ve zamanı durdurmakla alakalı sözlerinin etkisiyle bir süre sessizce ona baktım. Etkilendim mi yoksa duygulandım mı anlamaya çalışıyordum. Muhtemelen utanmışım. Ya da bu üçünün karışımıyla baştan çıkarılmışım.

"Ne yaptın sen?"

"Herhangi iyi bir arkadaş ne yapacaksa onu. Bir şişe Johnnie Walker Blue satın aldıktan sonra, en iyi iki pastanenin ikramlıklarından güzel bir sepet hazırlattım ve bütün bir evi dekore etmeye yetecek kadar Prism ürünleriyle birlikte radyo istasyonuna gittim."

Tanrım, kesinlikle etkilenmişim. "Sen onlara rüşvet mi verdin?"

"Elbette hayır. Q99.3 radyosundaki yeni arkadaşlarımdan, şu anda şehrimizde ikamet eden geleceğin en büyük sanatçısı hakkında, içeriden bilgi sızdırılabilecek kişinin ben olduğumu bilmelerini istedim."

Evet, hissettiğim şey kesinlikle mahcubiyetti.

Birden doğrulup ayağa kalktım. Gerginliğimi gizleme

çabasıyla, parmaklarımı artık onları tutabileceğim kadar uzamış olan saçlarımın arasından geçirdim. "Sen onlara ünlü olduğumu mu söyledin?"

Omzunu silkti. "Öylesin zaten. Levee Williams ve Henry Alexander için şarkı yazdın." Henry'nin adını söylerken iç çekip hemen ardından toparlandı. "Ayrıca gelecek sene bu zamanlarda radyoda sesini duyacağımız kişi sen olacaksın. Şimdiden senin adını duymaya alış-salar çok iyi olur. Bu yüzden en tepeye ulaştığında, şu Eason zırvalıklarından hiçbirini duymak istemiyorum."

Tamam, istediği gibi olsun. Bu oldukça etkileyiciydi. Bree'nin kariyerime olumlu yaklaşmasını hiç beklemi-yordum. Ayrıca Henry Alexander'a karşı olan hayran-lığını da.

Beğendiği erkek tipi o muydu?

Her neyse.

Albümün arka kapağında büyük harflerle adımın ya-zılı olmasından öte, tanınabilir olmam için çaba harcayıp kendi sınırlarının dışına çıkması gerçekten çok tatlıydı.

Ellerimi belime yerleştirip şaşkınlıkla ona baktım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Bir şeyler söyle-mem gerekiyor mu ondan bile emin değildim. Bu yüz-den boğazımı temizleyip ikimiz için de en iyisi olacağını düşünerek sakince konuşmaya karar verdim.

"Ne var biliyor musun? Tam olarak böyle anlarda, yıl-lar önce ayakkabılarına kustuğum için kendimi çok daha suçlu hissediyorum."

Hafifçe gülümseyip doğruldu ve bana iyice yaklaştı. Bree aslında çok uzun sayılmazdı. Başı omuzlarıma ge-liyordu. Yüzüme bakabilmek için başını arkaya attı. "Bu

gece endişeli olduğunun farkındayım. İyi bir şakanın ya da zekice bir gülümsemenin arkasına saklanmaya çalışıyorsun ama bunlar bana sökmmez.”

Göğsümü bir sıcaklık kapladı. Esen rüzgârın etkisiyle havada uçuşan saçını tutup kulağının arkasına sıkıştırmamak için kendimi güçlkle durdurdum. Çok fazla şey değişmişti. Yangından önceki yıllarda, Bree’yi yakından tanıma fırsatım olmamıştı. Güzel olduğu apaçık ortadaydı. Kestane rengi gür saçları ve insanın derinliklerine işleyen yeşil gözleriyle bunun farkına varmamak pek de mümkün değildi. Ama şunu çok iyi biliyordum ki bu kadının güzelliği, buzdağının sadece görünen kısmıydı.

“Senden hiçbir şey gizlemiyorum.”

“İyi,” dedi. “Öylesini tercih ederim.”

Boğazımda rahatsız edici bir his oluştu. Ensemden aşağıya süzülen teri ve hızlanan kalp atışlarımı büyük bir ikiyüzlülükle gizledim. Bana bu kadar yakın olması üstesinden gelemeyeceğim bir şeydi. Hem kafamı karıştırmış hem de beni mest etmişti.

Etrafımızı çevreleyen beyaz ışıklar ve dile getirilmemiş duygular tarafından sarmalanmış bir şekilde, orada öylece duruyorduk. Saygı ve minnettarlık daima oradaydı. Ama sevginin varlığı daha baskındı. Geleneksel ya da romantik bir şekilde olmayabilirdi. Yine de orada, bütün varlığıyla öylece bekliyordu.

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum,” diye fısıldadı.

Şu an hissettiklerim aptalcaydı. Daha önce bu kelimeleri duymuştum. Arkadaşlarımdan, ailemden ve Rob’dan. Kahretsin, Bree bile daha önce beş kez söylemiş, bunu yüksek sesle duymamı istemişti. Geçmişte beni çok kolay

eleştirdiği düşünülünce, bu kelimelerin onun ağzından döküldüğüne şahit olmak benim için dünyalara bedeldi. Hissettiğim gurur kemiklerimin her bir zerresine işliyor, bütün bedenime dağılıp beni var eden ne varsa hepsine ulaşıyordu. Dünyada size bütün kalbiyle inanan birinin olması, olabilecek en büyük motivasyon kaynağıydı.

Onu kendime çekip sımsıkı sarılmak ve bir daha asla bırakmamak gibi aptalca bir şeyler yapmadan önce ellerimi cebime sokup bakışlarımı ayaklarıma doğru indirdim. “Gelecek yıl bu zamanlar, öyle mi?”

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Aynen öyle.”

“Tamam o zaman, meydan okuman kabul edildi. Şu andan itibaren on iki ay sonra *Easton Maxwell*, tanınmış bir ev tekstili markası haline gelecek.”

Kahkahaya boğuldu. “O işe daha başlamadan son versen iyi edersin. Adını doğru telaffuz edebilsinler diye elinde sepet dolusu hediyelerle Amerika’daki tüm radyo istasyonlarının kapısında belirlemek zorunda kalırsın.”

“Benim şarkımı çaldıkları sürece adımı *Eastonian Maxwrong* diye telaffuz etseler dahi umurumda olmaz. Ayrıca Johnnie Walker’ı bana ayırmadığın için sana gerçekten kırıldım.”

“Ayırmadığımı kim söyledi? Onu bu hafta sonu açacağız. Buzdolabına bakıp da gördüğünde şaşırmış gibi davranmayı ve kahvaltı için sepeti getirmeyi unutma. Yabanmersinli küçük keklerde gözüm var.”

Kutlama hediyesinin ne olduğunu söylemişti ama yine de bunların hepsi için ona minnettar olduğumu dile getirecektim. Yapmacık, korku dolu bir ifadeyle konuştum.

“Aman Tanrım. Kahvaltı için şeker mi? Neyiz biz? Hayvan mı?”

Başını iki yana sallayıp iyice yanıma sokuldu. Kolunu belime dolayarak bana uzun bir süre sarıldı.

Hazırlıksız yakalandığım için olduğum yerde donakaldım. Tüm vücudum taş kesilmişti. Bree’yle arada bir sarılırdık. Bu kucaklaşmalarımıza genellikle gözyaşları, ruhsal buhranlar ya da panik ataklar eşlik ederdi. Ama birbirimize dokunma konusunda yabancı değildik.

Fakat bu tamamen farklıydı.

Neden olduğuna dair lanet olası hiçbir fikrim yoktu. Ellerimi cebimden çıkarıp ona sıkıca sarıldım. Sonunda kendi evini bulmuş gibi bedenlerimiz birbirine kenetlendi. Bu *kesinlikle çok farklıydı*.

Kahrolası her bir saniyesinden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Şarkı sonunda bitti.

Böylece birbirimize sarılmayı bıraktık.

Bir saat sonra da odalarımıza gittik.

Ama o gece aramızda bir şeyler değişmişti. Atmosferde bir değişim yaşanmış, güneş bulutların ardından bize göz kırpmıştı. Olayların çarpıcı bir şekilde tersine döndüğünü hissetmiştim.

Ya da -daha sonra öğreneceğim üzere- durdurulması güç bir ateşin ilk kıvılcımı yükselmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BREE

“T anırım,” diye soluklandım. Zifiri karanlık görüşümü zayıflatırken bacaklarımı iyice açıp nasırlı ellerinin kadınlığının üzerinde hareket etmesine izin verdim. Eliyle dairesel hareketler yaparak hafifçe sataştığı sırada, içimdeki sızı ona en çok ihtiyaç duyduğum bölgede gittikçe büyüyordu. “Lütfen,” diye yalvardım ağzına doğru. Dudakları benimkilerin üzerine kapanmış, aldığı kesik nefesler benimkilere karışıyordu.

“Henüz değil,” diye itiraz etti. Bir emir. Bir vaat.

Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime doğru çektim. Kalın aleti kalçamın iç kısmına değiyordu. Bir kez daha hedefi kaçırdı. “Sana ihtiyacım var.”

“Biliyorum.” Doruğa ulaşmama fırsat vermiyor, nefes kesen sürtünmelerine acı verici bir işkenceyle devam ediyordu.

Ben onun altında kıvranırken kulaklarım hissettiğim ihtiyaçla uğulduyordu. Kelimelere başvurmadan bedenimle ona yalvarmaya devam ediyordum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca oynadığımız bu oyun kal-

dırabileceğimden çok daha fazlasıydı. "Bunu yapamam. Ben bunu..."

Altdudağımı ısırarak beni susturmayı başardı. Hissettiğim acı, bedenimden klitorisime doğru büyük bir coşku dalgasıyla yayıldı.

"Evet," diye tısladım. Hissettiğim baskı iyice yoğunlaşıyordu. Çok yaklaşmıştım, orgazmın eşiğindeydim. Sadece bir dokunuş yeterdi. Kor gibi yanan vücudumun herhangi bir yerine kahrolası tek bir dokunuşuyla, bedenim parçalara ayrılabilirdi.

Ardından her şey aniden durdu.

"Sabırlı ol," diye emir verdi. "Henüz hazır değilsin."

"Hazırım," diye yalvardım. Sesim çatallaşmış, büyük bir çaresizlikle dolmuştu. "Hazırım, yemin ederim."

"Biraz daha," diye homurdandı. Bedenim onun yokluğuyla solup gidiyordu.

"Beklemekten sıkıldım," diye çıkıştım. Bekletilmek öfkemi daha da büyütüyordu. "Benimle oyun oynamayı kesip doruğa ulaşmama izin ver. Bu çok acımasızca."

Eason meydan okuyan bir ses tonuyla, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet!" diye bağırdım. Çığlığım boğazımı yırtarcasına çıkmıştı, sanki ruhumun derinlerinden kopup geliyordu.

"O zaman gel ve al."

Hafif bir ışık odayı aydınlattığında Eason aniden önümde belirdi. Artık görüşüm netleşmişti. Tanrım, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkekti. Onu yakışıklı yapan şey bedenindeki kaslar, dolgun dudakları, köşeli çenesi ve büyüleyici dövmeleri değildi. Parmaklarımı geçirmem için yalvaran dalgalı sarı saçları da de-

ğildi. Sadece Eason olduğu içindi. Dudaklarında beliren basit bir gülümsemeyle içimi ısıtmayı başaran o adam olduğu içindi.

Ama yüzünde farklı bir şey vardı. Bana baktığında onu aceleci ya da çaresiz gösteren bir şey.

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Eason," derken soluğumu verdim ve ona ulaşmak için elimi uzattım. Yanına yaklaşmaya fırsatım olmadan benden uzaklaştı.

Göğsümde hissettiğim panikle hızlıca yataktan kalktım. "Bekle. Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere." Başını hafifçe eğip gülümsedi. Ama gözü mü açıp kapatıncaya kadar benden daha da uzaklaşmıştı.

Onu aceleyle takip ettim. Ancak kollarım ve bacaklarım benimle uyumlu hareket etmiyordu. Onu yakalayıp sarılsam her şeyin düzeleceğini biliyordum.

Gözlerimi kırptırdığımda yanımdan iyice uzaklaşmış, neredeyse görünmez olmuştu.

"Eason!" diye bağırdım.

"Buradayım," diye yanıtladı.

Fakat değildi ve bunun yarattığı acı felç ediciydi. "Hayır, hayır, hayır. Geri gel."

Nereden geldiğini anlayamadığım ani bir hareketle sırtüstü yatırıldım. Ağır bedeniyle üzerime çıkmış, beni yatağa bastırmıştı. Elleri saçlarımda, dudakları ise boynumda geziniyordu. Hızlı ve sert bir şekilde içime girdiğinde kaotik bir mutluluk bedenimi ele geçirdi.

"Ah, Tanrım!" diye çığlık attım, içimde yoğunlaşan orgazm yeniden bedenimi ele geçirmişti.

Aniden rolleri değiştirmiştik.

"Bekle, bekle. Çok erken," diye yalvardım. Bir yandan

da kalçamı ona doğru ritmik bir şekilde hareket ettiriyor, içime girişini büyük bir uyumla karşılıyordum.

"Bırak kendini," diye mırıldandı. Birden hızını arttırmış, büyüleyici olduğu kadar cezalandırıcı bir tavra bürünmüştü. "Artık hazırsın." Başını kaldırıp içime işleyen o kahverengi gözleriyle bana baktı. "Çabuk ol, Bree," dedi oyuncu bir şekilde sataşarak. "Ben yok olmadan önce."

Vücudum tıpkı bir lastik gibi gerilmişti. Orgazm bedenimi parçalara ayırarak bir anda uyanmamı sağlamıştı. "Eason!" diye bağırdım nefesimi tutarak. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde hareket ettirdim ve tüm vücudumu titreten orgazmın beni yakıp geçmesine izin verdim. Zihnim uykuya yenik bir şekilde kendini yatağa bırakırken, bedenime yayılan haz yavaşça yerini suçluluğa bırakmıştı.

"Kahretsin." Güçlkle nefes alıp doğrulmaya çalıştım.

"Çabuk ol, Bree. Ben yok olmadan önce."

Lanet olası, boktan bilinçaltımın sorunu neydi?

Eason mı?

Shamar Moore, Michael Fassbender ya da Henry Alexandar bile değil miydi?

Beynim seks için hayalini kurabileceği onca erkek varken, neden aralarından Eason'ı seçmişti ki?

Eason'ın üzerimdeyken bana bakıp klitorisimle sert ve hızlı bir şekilde oynaması, aletinin tam da olması gereken yerleri esnetmesi... Düşüncesi bile kasıklarımın tekrar alev alması için yeterliydi.

Siktir. Kocamın en yakın arkadaşı hakkında bunları düşünmemeliydim. Ölmüş kocamın en yakın arkadaşı. Kocam öleli sadece bir yıl olmuştu. En yakın arkadaşımın kocası. Ölmüş arkadaşımın kocası.

Tanrım, kendimi sanki çifte tokat yemişim gibi hissediyordum.

Yatağımdan dönerek kalktım ve banyoya geçerek duşu açıp suya girdim. Alarımın çalmasına daha bir saat vardı. Ama beynime *Magic Mike** filmini başrolünde Eason'la tekrar çekmeyeceği konusunda hiç güvenmiyordum.

Yine de dürüst olmam gerekirse, ıslak rüyanın etkilerini bedenimden yıkayıp silmeye ihtiyacım yoktu. Rüyamda Eason'ın yavaş yavaş kaybolduğu sırada iliklerime kadar hissettiğim o korkudan arınmak istiyordum. Şimdi uyanık olduğuma göre, Eason'ın birkaç metre ötede havuz evinde olduğunu ve yatağında uyuduğunu bilerek rahatlayabilirdim. Ama hissettiğim o korku ve kaybetme duygusu hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

Hayatım boyunca rüyalardan anlam çıkaran biri olmamıştım hiç. Lisedeyken tarih öğretmenimin yatağımın altında yaşadığı, beni kadın ayakkabısı ve patlayan şekerlerle döverek bütün gece boyunca ayık tutmaya çalıştığına dair tekrar tekrar gördüğüm bir rüya vardı. Eminim ki bir yerlerde, o rüyanın üzerinde çalışabilecek bir psikolog vardı. Ama bugün gördüğümün daha derin ve büyük bir anlama geldiğini hissetmekten kendimi alamıyordum.

Belki utanç duyduğum içindi ama o sabah hazırlanırken her yerde Rob'u görmeye başladım. Duş jeli hâlâ rafta duruyordu. Diş macunu da lavabonun yanındaki dolapta yerindeydi. Komodininin üzerinde avuç dolusu bozuk para, yatağın altında bir köşeye tıkıştırılmış bir çift çorap. Haftalar boyunca etrafta ona ait olan şeyleri düzenleyip toz tutmadıklarından emin olmak için temiz-

* Striptiz Kulübü adında komedi-drama türünde bir film. (ç.n.)

lemiştim. Artık onlardan kurtulmam gerektiğine zihinsel olarak hiçbir zaman hazır olamamıştım.

Şimdi yatak odamın ortasında durmuş, ona ait eşyaların bana keder ve büyük bir yükten başka bir şey vermediğini fark ediyordum.

Eason etkileyici ve baskın bir tonda zihnimin içinde tekrar etti. *"Şimdi hazırsın."*

Tamam, öyle olsun.

Rüya çok ateşliydi. Eason da öyle. Bu bariz bir gerçektir. Ben bir kadındım ve gözlerim çok iyi görüyordu. Ama aramızdaki bu baş döndürücü itme-çekme oyunu bize yakışmıyordu. O, Jessica'nın kocası ve Rob'un en iyi dostuydu. Bu rüya hiçbir şekilde gerçeğe dönüşemezdi.

Yine de rüyadaki Eason haklıydı. Belki artık olayları geride bırakıp özgürleşmemin zamanı gelmişti. Rob sonsuza dek cehennem gibi bir hayat yaşamamı asla istemezdi. Hayatıma kaldığım yerden devam etmem, onu tamamen yaşantımızdan silip atacağım anlamına gelmiyordu. O hâlâ Asher'la Madison'ın babasıydı. Benim ilk aşkımdı. Ama gerçek olan bir şey vardı... o *asla* geri dönmeyecekti. Bunu her ne kadar artık kabullenmiş olsam da beraber yaşadığımız o güzel anılara bir şekilde tutunmaya çalışıyordum.

Artık zamanı gelmişti.

Derin bir nefes alıp gülümseyerek gözlerimi kapattım. Ardından kocamın gülümsediği anlardan birini zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Gözlerimi kapattığımda zihnimde canlanan kişi o değildi.

"Acele et, Bree. Ben yok olmadan önce."

Siktir.

"Bree?"

Düşünmekten kendimi alamadığım karamel kahvesi gözler bir anda kaybolup yerini içinde bulunduğum ofisin görüntüsüne bıraktı. "Evet?"

"İyi misin?" diye sordu sekreterim Jillian. Masanın karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Yüzündeki şaşkınlık ve korku ifadesi alnındaki kırışıklıklardan okunuyordu.

Boğazımı temizleyip sandalyemde doğruldum. "Evet, ben şey, bugün biraz dikkatim dağınık. Lütfen kaldığın yerden devam edip bitir."

Sarı renkli, çizgili not defterini görebileceğim şekilde kaldırıp devam etti. "Aslında *sen* anlatıyordun, ben de not alıyordum."

Kahretsin. "Doğru. Tamam. İı... Tam olarak ne söylüyordum?"

Elindeki not defterini dizlerinin üzerine bırakıp resmi bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. "Son zamanlarda nasılsın, tatlım? Bir yıldır Rob olmaksızın bu işleri yürütmeye çalıştığının ve yaşananların üzerinden çok zaman geçmediğinin farkındayım. Edgar'ımı kaybettikten sonra yıldönümleri benim için en zoru olmuştur."

Evet, yangının yıldönümü gerçekten de felaketti. Eason'la ben o hafta zombi gibiydik. Pişmanlıklar denizinde boğuluyorduk. Ama göğsüme oturan kocaman suçluluk duygusu tam olarak bundan dolayı değildi. Hayatımın en uygunsuz arzusu bacaklarımın arasından kıvılcımlar çıkarmaya başladığı içindi.

"Hayır, ondan değil."

Yüzünde sıcacık, annelik içgüdüleriyle dolu bir gülümsemeye bana baktı. "Eğer konuşmak istersen her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Lanet olsun. Jessica'yı özlemiştim. Şimdi hayatta olsaydı hemen onu arayıp anlatmaya başlardım. "Ah, merhaba. Dün gece kocanla ilgili müstehcen bir rüya gördüm."

Tanrım, gerçekten çok kötü biriydim.

Elbette Eason bunca zamandır yanımdaydı. Her şey hakkında konuşabiliyorduk. Ama yine de bu konunun Eason'ın konfor alanına ufacık da olsa zarar vereceğine dair şüphelerim vardı. Benim içinse çok daha büyük bir meseleydi.

Jillian bana büyük bir beklentiyle bakıyordu. "Neye ihtiyaç duyarsan, Bree, burada olduğumu bilmeni istiyorum. Tamam mı?"

Derin bir iç çekip soluğumu bıraktım. Büyükannemle konuşmaktan farksız olacaktı ama bunu umursamayacak kadar çaresiz haldeydim. Durumu büyük bir skandala yol açmadan anlatabileceğimden emindim.

"Aslına bakarsan, sana özel bir soru sorabilir miyim?"

Sandalyesinde biraz daha öne eğildi. "Elbette, ne olursa."

Güçlkle yutkundum. "Edgar'ı kaybettikten sonra... Hiç başkasıyla ilgili bir rüya gördüğün oldu mu?"

"Ah," diyerek duraksadı. Yüzü evrensel bir telaş ifadesiyle gerilmişti. "Gerçekten de özel bir soru sordun."

Kahretsin. İmdat çığlığı gelmek üzereydi.

Kendime not: Jillian'a sorduğun soruya sadık kal ve en ya-

kın arkadaşının kocasının sana hayatının en iyi orgazmını yaşattığı rüyayı aleni ifade etme.

"Biliyor musun, aslında boş ver, yanıtlama. Gerçekten uygunsuz bir soruydu. Ben sadece..."

"Bir dakika bekle, tatlım. Prism'de çalışıyor olmaktan çok memnun olduğumu biliyorsun. Rob burayı yıllar önce evim haline getirdi. Bu yüzden işimi kaybedecek ya da riske atacak herhangi bir şeyi söylemekten veya ima etmekten nefret edeceğimi bil." Serbest kalan bir tutam bukleyi iki parmağıyla kulağının arkasına sıkıştırdı. "Fakat bu arkadaşlar arasında geçen kız kıza bir konuşmay-sa o zaman..." Hafifçe omzunu kaldırdı.

"Ah. Kesinlikle." Elimi havaya kaldırıp önemli bir şey değilmişçesine salladım. "Bu kesinlikle aramızda kalacak. İki arkadaşın molalarında ettiği bir sohbet gibi düşün. Başka şeyler düşünmeni istemem. Buradaki işin her zaman güvende, Jillian. Sen olmasan Prism asla şu anki halinde olmazdı."

"Tamam öyleyse." Yüzünde miskin bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Parmaklarını birbirine geçirip karnının üstüne yerleştirdi. "Tanrım! Lütfen bana bu edepsiz rüyanın, Eason Maxwell adındaki mükemmel vücutlu adamla ilgili olduğunu söyle."

Tahmini korkunç derecede doğrudu. Utanmazlığı karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Aslında... yani."

"Ah, üzülme, evladım. O adamla ilgili ben de çok rüya gördüm. Kesinlikle ayrıntıları karşılaştırmalıyız."

Tam azarlayacakken ağzımdan istemsiz bir kahkaha kaçtı. "Jillian!"

Omuz silkti. "Ne? Senin için bu kadar uzun sürmesine bile şaşırdım. Madison parmağını kestiği zaman kapıdan uçarcasına girdiğinde, yüzü bembeyaz kesilmiş olsa da meme uçlarımı harekete geçirecek kadar seksiydi..." Komik bir şekilde bluzunun ön kısmıyla oynuyordu. Eliyle kendini yelpazeleyerek serinletmeye çalıştı. "Yüce Tanrım, bir hafta boyunca büyülenmiş ve baştan çıkmış bir şekilde dolaştım. Bunu nasıl başardığını hiç anlayamıyorum. Evde onunla birlikte yaşıyorsun ve her gün onu görüyorsun. Eğer senin yerinde olsaydım ya yatağına girerdim ya da bunu yapmaya çalışırken hapse girerdim."

"Aman Tanrım." Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Şimdi benim önümde utanmanın zamanı değil. Döktül bakalım. Tüm ayrıntıları bilmem gerekiyor."

"Çıldırдың mı sen? Sana asla ayrıntılardan bahsetmiyorum."

Oflayıp konuşmasına geri döndü. "Ah... ama nasıl olduğunu görebiliyorum. Eason arka bahçede üstsüz ve terlemiş bir halde sınav çekerken tüm o kasların hareket etmelerini izliyorsun. Ama burada durmuş, yalnız ve yaşlı bir kadınla rüyandaki iştah kabartan tatlı detayları paylaşmaktan çekiniyorsun."

Başım aniden yukarı kalktı. "Arka bahçede üstsüz ve terlemiş bir halde sınav çektiğini kim söyledi?"

Bir kaşını muzipçe yukarı kaldırıp bana keskin bir bakış attı. "Ah, hadi ama. Öyle bir vücut sınav çekmeden olmaz. Eğer sen izlemeyeceksen, en azından izlemem için beni davet et."

Başka bir kahkaha dalgasıyla tılandım. Ama sonra

doğrulup sandalyemi geriye ittim. "Tamam. Dur artık. Çok ciddiym. Nefes alamıyorum."

Birkaç saniye boyunca orada öylece durdu ve tombul yüzünde beliren gurur dolu bir ifadeyle bana baktı. "Tamam, utanma faslını yolumuzun üzerinden kaldırdığımıza göre kaldığımız yerden devam edebiliriz. Bütün gün neden hayal dünyasında gezinip durduğunu bana söyler misin?"

Ortamdaki şakacı hava birden kaybolmuştu. Benim intikam kraliçelerinin şahı olan gerçekliğim ortama giriş yapıyordu. "Ah." Homurdandım. "Eason."

"Biliyorum. Bunun üzerinden geçtik ya."

"Hayır. Demek istediğim, sorun *Eason*. O, Rob'un en iyi arkadaşı. Jessica'nın kocası. Bu yapılabilecek en büyük yanlış olur."

"Ama..." diye devam etmem için teşvik etti.

"Ama... Onu düşünmekten kendimi alamıyorum."

Yüksek sesli bir alkışla oturduğu yerde doğruldu. "Tamam. Şöyle yapalım. Senin en iyi yakın arkadaşın Jillian'ı gönderelim. Anne Jill'den imkânsız aşkla ilgili derslere geçiş yapalım." Bir kez daha ellerini çırpı. "Bree, hayatım. Uyan. Artık."

"Uyanığım. Fakat bu durum benim en büyük kâbusum olma yolundayken, neden sadece Eason'ın kaslarını tartıştığımızı açıklayabilir misin?" Ellerimle gözlerimi kapattım. Anne Jill'in havuzun başında ona hayranlıkla baktığı görüntüyü zihnimden silmek için başımı sağa sola doğru salladım.

"Hayır, uyanmadın. Takılıp kalmışsın. Rob'u kaybetme şeklin göz önüne alındığında seni asla suçlayamam.

Belki de bu gördüğün rüyalar sana bir şeyler anlatmaya çalışıyordur. Eğer Eason yasaklı bölgeyse, öyle olsun. Buna saygı duyuyorum. Onu bize bırakabilirsin. Ama başka biriyle o tarz bir yakınlık kurmak istemen çok insani bir şey. İkiniz birlikte çok fazla vakit geçiriyorsunuz. Belki bu durum beynini yakıyordur. Ama bu utanman gerektiği anlamına gelmiyor. Sen ihtiyaçları ve arzuları olan genç bir kadınsın. Bu yüzden utanç duymamalısın."

Beni baştan ayağa sarmalayan duygu tam olarak utançtı. "Aslında durum bu söylediklerinden daha fazlası. Rüyamda beni bırakıp gitti ve ben gitmemesi için ona yalvardım. Çok korkmuştum." Gözlerimde aniden beliren gözyaşlarına engel olmak için bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. Akmamaları için büyük bir savaş veriyordum. "Bu tam olarak terk edilmektir."

"İşte bu, bambaşka bir mesele," diye fısıldadı. "Büyük bir kaybolmuşluk hissediyorsun. Böylesi bir incinme senin ayrılmaz bir parçan olmuş. Belli ki Eason hayatında birçok rolü üstlenmiş ve senin ona ihtiyacın var. Onu önemsiyorsun. Ona güveniyorsun. Şimdi de hiç beklemediğin bir şekilde ona karşı bir şeyler hissetmeye başladın. Ama bu yanlış olduğu anlamına gelmez. Eason'ın da sana karşı bir şeyler hissediyor olması mümkün mü, ne dersin?"

"Hayır!" diye sinirle cevapladım. "Yüce Tanrım, hayır. Biz sadece arkadaşız. Bu kadar."

"Tamam." Başını hafifçe yana doğru eğdi. "O zaman neden bu kadar korkuyoruz?"

"Çünkü rüyamda *Eason*'la seks yaptım."

"Ama onunla gerçekte seks yapmadın ki. Bu sadece bir rüyaydı. Dinle, sen kontrolün her zaman elinde olmasına alışkınsın. Fakat bu tarz şeylerde kontrolün sende ol-

masına gerek yok. Bunun hiçbir anlamı yok, Bree. Yarın akşam bu zamanlar, bana kısa şortlu UPS elemanıya ilgili gece yarısı fantezilerini anlatıyor olacaksın." İnleyerek devam etti. "Şu çelik uçlu botlar... Bunu benim için yap, olur mu?"

Jill kendini kaptırmış olsa da şakası beni kıkırdatmadı bile.

Başımı iki yana salladım. Bu bana hiç de öyle önemsiz bir şeymiş gibi gelmiyordu. Uyuşmuş bir yanımın uzun yıllardan sonra ilk defa uyandığını hissediyor gibiydim. *Yıllar*. Çoğul. Bir yıldan daha fazla bir süre. Ama bu mümkün olamazdı çünkü kocam öleli sadece bir yıl olmuştu.

Belki de sadece çaresiz olduğum içindi.

Belki de çok berbat bir durumdaydım ve sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Fakat bu kişi neden Eason'dı? Rüya bile olsa, beni bırakıp gittiğinde neden o kadar çok korkmuştum. Ve sabah uyandığımda, Rob'un eşyalarıyla çevrili odamda neden nefes alamaz hale gelmişim?

"Bilmiyorum, Jillian. Bana çok büyük bir şey gibi geliyor bu. Gerçekten ama gerçekten büyük. Sırf sabah onunla karşılaşmamak için kahvaltı bile yapmadan kendimi dışarı attım."

"Sana bir sır vereyim. Beynin, onun bildiğini düşündüğün şeylerden çok daha fazlasını biliyor. Fakat o mesajı kalbin de alana dek bunların hiçbirinin hükmü geçerli olmuyor. O zamana dek yapabileceğin tek şey arkana yaslanıp yolculuğun keyfini çıkarmak. Eason'ı istemiyor musun? Öyle olsun. O zaman ağzın açık bir şekilde kucağına ilk düşen sen olma."

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Tanrım, Jillian."

Gülerken omuzları hafifçe kalkıp iniyordu. "Sadece rahatla, olur mu? Erotizmin küllerini hisset. Birkaç güne nasıl hissedeceksin, ona bak. Rob ya da Jessica adına konuşamam ama Edgar'ım beni bütün kalbiyle seviyordu. Sevgililer günündeki kenar süsü kadar kıskançtı. Ya da kendi bölgesini işaretleyen bir boz ayı kadar diyelim. Fakat şöyle düşünmeyi tercih ederim. Eğer hayatıma yeni biriyle devam etmeye karar verseydim, onun benim için gerçekten mutlu olacağını çok iyi biliyorum. Seni seven insanları asla hafife alma."

Derin bir nefes alıp ciğerlerimin yandığını hissedene dek soluğumu bırakmadım. *Tamam o zaman.* Gerçekten doğru bir noktaya parmak basmıştı. Henüz ortada bir şey yoktu. En azından şimdilik. Eason onunla ilgili rüya gördüğümü bilmiyordu. Herhangi bir zarar verilmemişti.

Yine de... Kendini bırakmak ya da rahatlamaya çalışmak, kolaylıkla hükmedebildiğim güçlü bir yanımdı olma-
mıştı hiçbir zaman.

"Haklısın. Ortada hiçbir şey yokken şimdiden endişelenmenin bir anlamı yok."

Sandalyesinden doğrulup ayağa kalktığı anda dizleri kırıldı. "Tamamdır, eğer canın sıkılır ve bir şeyler *yapmak* istersen, şahane bir vibratör için yirmi dolarlık açık bir kupon kodum var. Su geçirmez, çeşitli hız seviyeleri var. Sana 'Eason da kim?' dedirtmeyi garanti edecek türden."

"Tamam, bu kadar yeter. İşe geri dönsek iyi olur. Mola sona erdi."

Kıkırdayıp kapıya yöneldi. "O kupon kodunu sana e-postayla göndereceğim. Bilirsin işte, lazım olursa diye."

ONUNCU BÖLÜM

EASON

“Baba!” diye çığlık attı Luna. Bree’nin evinin arka kapısına doğru yürürken ayaklarıma dolanmıştı. Koşudan yeni gelmiş terli ve tişörtsüz halimle uzanıp onu kaldırdım. “Selam, tatlı kız. Beni özledin mi?”

Kollarını iki yana açıp boynuma doladı ve başını omzuma yaslayarak ihtiyacım olan o cevabı verdi. Hemen ardından hızlıca başını kaldırıp burnunu kapattı. “İyy, baba kokuyor...”

“Ah. Aman Tanrım...” Bree sessizce mırıldandı. Birkaç metre ötemde donup kalmıştı.

“Ne?” diye sordum.

Elini yüzüne götürüp kapatmaya çalışarak bakışlarını yere indirdi. “Tişörtün nerede?”

Dudaklarımı büzdüm. “Büyük ihtimalle çekmecemdedir.”

“Tamam ama neden üzerinde değil?”

Kısa bir süre şaşkınlıkla ona baktım. Etrafta sürekli tişörtsüz dolaşmazdım. Fakat çocuklarla havuzda oynarken ya da spor yaparken üstsüz olduğum da oluyordu.

"Çünkü koşudan daha yeni döndüm. Bu seni... rahatsız mı ediyor?"

Başını yukarı kaldırdı ama hâlâ eliyle yüzünü örterek üstsüz halimi görmemeye çalışıyordu. "Elbette beni rahatsız etmiyor. Neden rahatsız etsin ki?"

"Tanrım, Bree bilmiyorum," derken elimi kaldırıp onu taklit ettim. Elini indirip gözlerini devirdi. "Her neyse. Arka bahçede sınav çekip eve döndüğüne göre, çocuklara biraz göz kulak olur musun? Rob'un Porsche'sini almak isteyen bayilik arabayı teslim almak için sabah burada olur. O yüzden kalan eşyalarını alıp arabayı temizlemem gerekecek. İnsanların, bebeğini o halde görmesine izin verirsem kesinlikle aklını kaybederdi."

Arka bahçede sınav falan çekmemiştim ve Bree'nin neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ancak konuşmasında dikkatimi farklı bir şey çekmişti.

"Hey, bekle biraz." Luna'yı kucağımdan indirip yere bıraktım. "Arabayı benim halletmeme izin vereceğini sanıyordum."

"Evet ama saat dört oldu."

"Ve?" Kafam karışmıştı.

Bunu zaten her türlü yapacaktım. Sadece bugün, bu kadar erken olacağını tahmin etmemiştim.

Bir kitapta, yasin doğrusal bir zaman akışında ilerlediğini okumuştum. Bir adım ötenizde olabilirdi ve duygularınıza hem iki hafta süren ruhsal çöküşler hem de evrene gönderilen küfürler eşlik ederdi. Ama artık, zamanla iyi günlerin kötü günlere karşı galip gelmeye başladığını görebiliyordum.

Yangından tam on üç ay sonra bile Rob'un eşyaları

hiç dokunulmamış duruyordu. Montu kapının arkasındaki askılıkta asılıydı. Dolap çekmeceleri onun eşyalarıyla doluydu. Ayrıca o biricik üstü açık arabası garajda tozlanmaya devam ediyordu. Bree ile defalarca onun eşyalarını toplayıp kaldırmamız gerektiği konusunda konuşmuştuk fakat bu henüz gerçekleşmemiştir.

Onu asla suçlamıyordum. Ben de hâlâ evlilik yüzüğü mü takıyordum. Sanki onu çıkarırsam Jessica'ya ihanet edecekmişim gibi hissediyordum.

Ama bu hafta, Bree'de yolunda gitmeyen tuhaf bir şeyler vardı. Normalden daha sessizdi ve kendini mümkün olduğunca geri çekiyordu.

İlk başta onu kızdıracak bir şeyler yaptığımı düşünmüştüm. Çünkü ben ne zaman odaya girsem, kendisi bir bahaneyle hemen oradan kaçıyor. Buna rağmen şömine karşısında oturduğumuz o geç saatlerdeki buluşmalarımızın hiçbirini es geçmiyordu. Ya onu bana göz ucuyla bakarken yakalıyordum ya da tamamen göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Madison ve Asher onu gıdıklamak için saldırıya geçtiklerinde yaptıklarından bahsetmeme gerek bile yoktu. Benim bu oyundaki görevim -tıpkı daha önce binlerce kez yaptığımız gibi- Bree'nin ellerini başının üzerinde tutup sabitlemekti. Yüzü kırmızının her tonuna bürünmüştü. Bir insanın bu kadar çok kızarabileceğini hiç bilmezdim. Öğleden sonra günün geri kalanında sanki salgın bir hastalık taşıyormuşçasına benden köşe bucak kaçmıştı. Sadece akşam yemeğinde peçetesine üç tane M&M bıraktığımda beni affetmişti.

Cuma günü işten eve döndüğünde üstünü değiştirip

mor pijama altıyla uyumlu sıfır kol bir bluz giymiş, ardından Rob'un eşyalarını ayıklamaya başlamıştı. Saklamak istedikleri, bağışlamak istedikleri ya da çöpe gidecek olanlar diye ayırıp düzenlemeye başladığında yardım teklifimi reddetmişti. Sadece çocukları oyalamama, depoya kaldırılmak üzere paketlediği eşyaları alt kata indirmeme ve tavan arasına taşımama müsaade etmişti.

Yatak odasının kapısının önünde volta atarken onun hıçkırıklara boğuluşunu dinlemiştim çaresiz bir şekilde. Elimden hiçbir şeyin gelmemesi beni mahvetmişti. Takımın bir parçası olmaya, birlikte hareket etmeye alışmıştım. Ancak bu birlikte yapabileceğimiz türden bir vedalaşma değildi. Çocuklar uyuduktan sonra odasının kapısını tıklatıp havuz evine geçeceğimi haber verdiğimde beni şaşırtarak halıyı işaret etmiş ve bir süre daha orada, yanında kalmamı istemişti. Bu aynı zamanda beni çok rahatlatmıştı.

Arkadan gelen iki bebek monitörünün sesi eşliğinde, odasındaki halının üzerinde oturup Rob ve benim mezu niyet yıllığımıza bakarak saatlerce gülmüştük. Erişmeye çalıştığı gerçek ve mecazi kapanış sadece kocasını kapsamıyordu. Jessica'yla eski fotoğraflarını da bulmuştu, benim henüz onlarla tanışmadığım zamanlardandı. Jessica'nın el yazısından çıkma doğum günü kartları, birkaç fular ve kırımından ödünç aldığı -şükürler olsun ki geri vermediği- bir çift küçük, altın top küpe bile vardı. Ne kadar küçük ya da ucuz oldukları hiç önemli değildi. Birden kızıma verebileceğim tek aile yadigârı oluvermişlerdi.

Saat gecenin üçünü geçmişti ve kucağında bir sepet dolusu eşya vardı. Sadece Jessica'nın eşyaları değildi.

Aynı zamanda Rob'un en sevdiği tişörtler, Bree'nin ısrarla takmamı istediği ve Rob'un da benim olmasını isteyeceği *Rolex* saat, bazı şovlara ait biriktirdiğinden bile haberimin olmadığı resimlerle biletlerin olduğu bir ayakkabı kutusu dolusu şeyle kaldığım yere gidiyordum.

Birbirimize iyi geceler dilediğimizde, her şeyden önce ikimizin de omuzlarındaki görünmez yük kalkmıştı. Sanki ikimiz de kaybettiğimiz iki insanı hatırlamaktan korktuğumuzu bunca zamandır sesli dile getirmiyorduk. Ama o akşam, anıların içinde kaybolmak ve hatıralara gömülmek acıyı azaltmış ve daha huzurlu hissetme- me sebep olmuştu.

Her ne kadar hüznü ve üzücü de olsa, o anları gü- lerek geçirip birçok boktan şeyi geride bırakmak gecenin geri kalanında bana kendimi özgür hissettirmişti. Bree'ye sahip olduğum için gerçekten çok şanslıydım. Hatta ya- nında olma fırsatından ötürü olması gerekenden çok daha mutluydum.

Cumartesi günü de önceki günlerin aynısıydı. Yalnız- ca, Rob'un giden eşyalarıyla birlikte Bree'nin gözlerindeki ışıltı da kaybolmuştu. Şöminenin karşısında sessiz bir gece geçiriyordu. İçtiği bir bardak şarap, birden şişenin tama- mına dönüşmüştü. Pazar sabahı akşamdan kalma o berbat haline rağmen, kaldığı yerden devam etmek istemişti.

Biraz ara vermesi için onu ikna etmeye çalışmış, hat- ta çocuklarla beraber parka gitmeyi bile önermişim. Fakat Bree bunların hiçbirini kabul etmemişti. Sonunda çenemden yorulup pes etmiş, yürüyüşe çıkmaya boyun eğmişti. Bense koşmayı tercih etmişim. Nedense son za- manlarda kontrol edemediğim bir enerjim vardı.

"Saatin dört olmasıyla ne ilgisi var?"

"Geç oluyor ve arabayı temizlemem gerekiyor. Ardından çocukları yıkayıp akşam yemeğini hazırlayacağım ve..."

Tedirgin ve bunalmış bir haldeyken çok güzel göründüğünü düşünmek yanlış mıydı? Saçları dağınık, tişörtü kirli ve kırışık. Maskarasının bir kısmı sol gözünün kenarına bulaşmıştı.

İçgüdüsel olarak kollarımı ona sarıp yapılması gereken ne varsa halledeceğimi ya da bitmemiş her ne varsa canlarının cehenneme olduğunu söylemek daha mı yanlış olurdu? Yapabileceğim en iyi şey, yükünün birazını alıp bütün gün boyunca az da olsa nefes aldığını görmektir.

Bazen bana attığı minnet dolu sessiz bakışları soluğumu kesiyordu. *Birazcık.*

"Bir süreliğine dışarı çıkıp biraz hava almaya ne dersin? Seni yalnız bırakacağım." Bakışlarımı ondan kaçırdım. Son zamanlarda sürekli olduğu gibi onu bakışlarımla rahatsız etmek istemiyordum. "Arabayı ben hallederim, çocuklara banyo yaptırır akşam yemeği için de vejetaryen pizza sipariş ederim."

"Pii-zza!" diye bağırdı Luna heyecanlı bir şekilde. Bu güzel haberi Madison ve Asher'a verebilmek için o minicik bacaklarının izin verdiği ölçüde koşarak uzaklaştı.

Kızlarımın hepsinin ihtiyaçlarını aynı anda karşılayabilmenin haklı gururuyla sııttım. "Gördün mü, her şey halloldu işte."

"Bunu yapmana izin veremem. Rahatlıkla çalışabilmen için hafta sonları sana ait." Başını yana doğru eğip

hafifçe gerdi. Uzun ve zor geçen bir haftanın yorgunluğu her halinden belli oluyordu.

“Evet, tamam. Bir günümü arkadaşına yardım etmeye ayırıyorum.”

Gözlerinde beliren ışıltı aniden kayboldu. Ardından kaşlarını çatıp bana baktı. “Yeni arkadaşlar edinmelisin. Şu anki arkadaşın sürekli yardım talep ediyor.”

Şu anki arkadaşım deli gibi seksiydi ve ölümüne yorgun bir şekilde eski sandaletleriyle karşımda dikiliyordu.

“Asıl sen yeni arkadaşlar edinmelisin. Şu anki arkadaşın, vejetaryen pizzanın üstüne gizlice pastırma eklemek üzere.”

Dudaklarını büktü. “Antrenmandan sonra pastırma yemek olur mu ki?”

“Sadece pastırma yiyebilmek için antrenman yapıyorsan, elbette olur.”

“O zaman pes ediyorum!” Sessizce güldü. Çok kısa bir anlığına bakışlarını göğsüme çevirdi. Yeşil gözleri benimkilerle buluşunca bütün bedeni aniden irkildi. “Hımm, senin için gerçekten sorun olmazsa banyo ve pizza kısmını ben hallederim. Ama duygusal olarak tamamen bitik durumdayım.”

“Bu hafta sonu gerçekten çok iyiydin. Harika bir iş çıkardın.” Omzuna dokunup hafifçe sıktım.

“Evet, teşekkür ederim.” Elimi ittirip uzaklaştırdı.

Yüce İsa aşkına, onun neyi vardı böyle? *Tamam, bundan bir anlam çıkarmaya çalışma.* Bitkin olduğunu kendi ağzıyla söylemişti. İhtiyaç duyduğu son şey, benim bir şeylere saçma sapan anlam yüklemem olacaktı.

Üzerinde uzmanlaştığım, her şeyi gizleyen o sırtışı

geri takındım ve espri yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım. "O zaman, şimdi açık konuşalım. Pastırmalı piz-zayla ilgili kısmı duydun, öyle değil mi?"

"Ekstra pastırma olacak. Evet anladım."

Ekstra pastırmayı yakacak kadar kardiyo yapmamıştım ama onu düzeltme gereği duymadım.

Duş için kısa bir zaman ayırıp ardından garaja yöneldim.

Rob'un yakut kızılı 911 Porsche'sinin üzerindeki taba rengi örtüyü sıyırmak için gücümü topladım. Onu kaybettiğimizden bu yana, aküsünün bitmesine engel olmak için arabayı çalıştırmamıştık bile. Kimse arabaya dokunmamıştı.

Kapıyı açtığım anda anılar büyük dalgalar halinde üzerime geldi.

Temizlenecek çok bir şey yoktu. Arabanın ön panosunun üzerinde çok hafif toz vardı. İç kısım tertemizdi. Sadece arabanın içindeki terk edilmiş şarj aleti aracın uzun süredir buradan çıkmadığını gösteriyordu. Çalışmaya koyulup önce güneş siperliğini ardından torpido gözü-nü açtım. İçinde olması gereken şeyler vardı. Bir kutu sakız, güneş gözlüğü, hizmet kayıtları ve sigorta belgesi. Ama aralarında dikkatimi çeken şey küçük siyah bir cep telefonu olmuştu.

Telefonu hızlıca elime alıp parmaklarımın arasında döndürdüm. Rob'un telefonu yangında kaybolmuştu. O yüzden bunun iş telefonu ya da daha önce kullandığı eski telefonu olduğunu düşündüm. Her iki durumda da Bree onu geri isterdi. O yüzden telefonu şarj aletine takıp üstünde fazla kafa yormadan diğer işlere yöneldim.

Kaportadaki küçük bagaj kısmı boştu. Koltukların

altını tek tek kontrol ettikten sonra konsolu temizleyip boşalttım. Ayak paspaslarını çıkarıp silkeledim ve yerlerine yerleştirip işimi bitirdim.

Küçük arabadan bedenimi çıkarmayı başardığım sırada telefonu hatırlayıp almak için tekrar içeriye uzandım.

Tam o anda sanki zaman birden durmuştu.

Batarya şarj olunca telefon açılmış, Atlanta kodlu telefondan gelen bildirimler ekranda belirmişti. Numaraya kayıtlı bir isim ya da resim yoktu. Fakat gelen mesaja bakıldığında, Rob gönderen kişiyle tanıdıklığın ötesine geçmişti.

Dün gece içimde ne kadar derinlere girdiğini düşünmeyi durduramıyorum.

Siktir.

Bu.

Ne.

Demekti.

Şimdi.

Kapıyı açık bırakıp sürücü koltuğuna gömüldüm. Bu asla mümkün olamazdı. İmkânı yoktu. Rob'la aramızdan su sızmazdı. Bana her şeyini anlatırdı. Eğer Bree'yi aldatıyorsa bundan mutlaka haberim olurdu. En azından Rob'un mutsuz olduğunu bilirdim.

Telefonu kurcalamaya devam edip sonraki mesaja geçtim.

Aynı telefon numarasından ağzı açık bırakacak kadar müstehcen bir mesaj daha ekranda belirdi.

Dudakların. Boynun. Sikin. Onları yeniden tatmak için sabırsızlanıyorum.

Yüreğim ağzımda, açık kapının üzerinden eve doğru

baktım. Pizza siparişi yoldaydı, gelmek üzere olmalıydı. Telefondaki şeyin ne olduğunu bir an önce çözmek için acele etmem gerekiyordu. Bree'nin gelip beni çağırması an meselesiydi.

Çenemi iyice sıkıp sonraki mesaja geçtim. Kahretsin, belki de bu, Rob'un telefonu bile değildi.

Bay Winters, o yoğun iş programının arasında bugün beni becermek için zaman ayıracağına dair söz ver.

Siktir. O teori de çöpe gitmişti.

"Seni sikik, ne yaptığını sanıyordun sen?" diye ölmüş en yakın dostuma küfrettim. Bildirimleri okumayı bitirdiğimde, telefonunu açmak için tahmin ettiğim şifreyi denedim.

Ekranda beliren küçük kutu şifrenin hatalı olduğunu gösteriyordu.

Hızlı bir şekilde Bree'nin doğum tarihini, alarm sistemlerinin kodunu, çocukların doğum tarihlerini dene-dim. Altıncı denemede üçünün kombinasyonunu girmeye çalıştım ama o da reddedildi.

Hepsi yanlıştı.

Doğru ya. Elbette karını aldatıyorsan onun tahmin edebileceği bir şifre kullanmazdın. Duruma hâkim olduğumdan değildi tabii. Benim telefon şifrem 1-1-1-1'di.

Derin bir nefes aldım. Ama bu, kulaklarımdaki uğultuyu dindirmeye yardımcı olmadı. Bunun bir açıklaması olmalıydı. Zihnimde milyonlarca farklı fikir uçuşuyordu. Kadın kimdi? Ne zaman, nerede ve nasıl olmuştu? Tüm bu mesajların hepsi neden cevapsız kalmıştı? Luna şifremini defalarca kez yanlış girip telefonu bloke ettiği için bir sonraki denememde de başarısız olursam, tekrar

şifre girebilmek için en az beş dakika beklemem gerekeceğini çok iyi öğrenmiştim. Ardından on beş dakika, bir saat ve sonunda tamamen hizmet dışı kalacaktı.

Maalesef Gino'nun Pizza'sı o kadar yavaş değildi. Bree beni çağırmaya gelmeden önce maksimum iki tahmin hakkım kalmıştı. Peki ya sonrasında ne olacaktı?

Bildirimlerden ona bahsetmeli miydim? Şifre olmadan mesajları yeniden okuyabilecek miydim? Bu mesajlar onu yıkacaktı. Tıpkı bu hafta sonu olduğu gibi. Zaten güçlkle ayakta duruyordu. Rob'un gerekçelerinin tam olarak ne olduğunu bilmeden, onun lanet olası pisliğini Bree'nin ayaklarının önüne dökmeli miydim?

Rob hâlâ hayatta olsaydı, doğruca onun yanına gider ve açıklama yapmasını isterdim. Yakın arkadaş olalım ya da olmayalım. Hayatını yaşayış şekli beni asla ilgilendirmezdi. Fakat hadi ama! Karısını aldatmak mı? Çocuklarının annesine bunu yapmak mı? Sikerler böyle işi.

Özellikle de karısı dediğim kişi şimdi benim... tamam. Bree ve ben her neyse işte. İki arkadaş? İşveren-çalışan? Ah, Tanrım. Kimi kandırıyordum ki ben? Bree aileden biriydi. Bu, *ailenden* saklayabileceğin bir şey değildi.

Güçlkle yutkunup beynimi çalıştırmayı denedim. Ekranda dört nokta belirdi. Bree'nin asla bilemeyeceği ama Rob'un asla unutamayacağı dört rakama ihtiyacım vardı.

Dizim sanki maraton koşmuşum gibi seğiriyordu, parmaklarım ekranı sıkıca kavramış, geri sayım süresinin bitmesini bekliyordu. Tek bir yanlış giriş daha yapmaktan ödüm kopuyordu.

Belki de öğrenmemeliydim.

Belki de en iyisi, telefonu bulduğum en yakın çöp bidonuna atıp buna bir son vermektir.

Belki de Rob'un sırrı onunla birlikte mezara gitmeliydi. Bree'nin bilmesi gerekmezdi.

Bree'nin ihti-

"Pizza geldi," dedi Asher. Tıpkı gecenin karanlığında aniden beliren bir ninja gibi yakınımda bitivermişti.

Elim ayağıma dolandı, telefonu kucağıma düşürdüm. "Tanrım, Ash."

Kocaman gülümsedi. Koyu renkli saçları dağınık bir şekilde alnına düşmüştü. "Hah! Seni korkuttum mu?"

"İı, evet."

Altı yaşındaki bir çocuğun görevini yerine getirirmiş gibi, hiçbir şeyi kaçırmayan bakışlarını aşağıya çevirdi. "Yeni telefon mu aldın?"

"Hayır." Çok sert ve hızlı yanıt vermiştim. Babasının küçük telefonunu alıp arka cebime soktum ve ayağa kalktım.

Asher önümden çekilse de ısrarcı olmakta kararlıydı. "Kimin telefonu o?"

"Ah..." Eğilerek torpido gözünde bulduğum küçük şeyleri ve temizlik malzemelerini aldım. Harika. Şimdi yalan söylemek zorunda kalacaktım. *Rob, seni kahrolası pislik.* "Müzik dinlemek için kullandığım eski bir telefon sadece. Hadi gidip yemeğimizi yiyelim." Geride tek bir şey bile bırakmadığımdan emin olup hafif bir tekmeye arabanın kapısını kapattım.

Şükürler olsun ki akşam yemeği boyunca Asher telefonu gündeme getirmedi. Hepimiz yemek masasına oturduk. Kızların mama sandalyelerini de masaya yaklaştırdık.

Bree konuştu.

Çocuklar gülüştü.

Bense arka cebimde sanki patlamak üzere olan bir bomba taşıyormuş gibiydim. Aklım sürekli telefondaydı. Bakışlarımı tavana dikmiş, zihnimde farklı şifre kombinasyonları deniyordum.

Bree bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti. Şüphe dolu bakışlarını bana dikmiş, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu. İşte tam da bu yüzden insanlar benden hoşlanıyordu. İkinci bir telefonum ve metresim hiçbir zaman olmamıştı. Asla aldatan biri olmamıştım. Ama onun şüpheyile dolu bakışlarına birkaç saniye daha katlanmaktansa derimin canlı canlı yüzülmesine izin vermek daha az acı verici olurdu. Luna hâlâ pizzasından aldığı son lokmayı çiğnerken sandalyeye uzanıp onu kucakladım. Herkese hızlıca iyi geceler diledikten sonra arkama bakmadan havuz evine doğru yürüdüm.

Dikkati dağılmış ve şaşkın bir şekilde Luna'nın uyku öncesi rutinlerini yerine getirmeye çalıştım. Ama Tanrıya şükürler olsun ki benim tatlı Luna'm daha ona söylediğim *İyi Geceler Ay* ninnisini tamamlayamadan uyuyakaldı.

Beni yalnız bırakmıştı.

Sonunda.

O lanet olası telefonla.

"Tamam, tamam," deyip küçük oturma odasında volta atmaya başladım. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ben buraya taşınmadan çok önce, Bree eve plaj havası vererek yeniden dekore etmişti. Taba rengi mobilya

ve camgöbeği mavisi koltuk takımlarıyla atmosferi tam yansıtıyordu. Denizyıldızları ve siyah beyaz sahil kıyısı resimleri duvarları süslüyordu. Farklı tonlardaki mavi taşlarla bezenen tezgâhlarla modern bir okyanus hissi yaratmaya çalışmıştı. Bunlara rağmen, tam o anda Rob'un kahve masasının üzerindeki gizemli telefonuna bakıyor, kendimi sanki köpekbalıklarıyla çevrelenmiş sulara kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Bree'ye bunu nasıl yapabildiğini hâlâ aklım almıyordu. O kadın, onun hayatıydı. Geçtiğimiz yıl içinde Bree'yi gerçek anlamda tüm ayrıntılarıyla tanıma fırsatı bulduğumdan, bunun nedenini anlayabiliyordum. Başka biriyle birlikte olmasıysa hiç mantıklı gelmiyordu. İçimde çaresizce büyüyen anlama ihtiyacı dakikalar geçtikçe artıyordu. Odada volta atmaya devam etmek sorunumu çözmeye yardımcı olmayacaktı.

"Tamam," deyip masanın önündeki kanepeye oturdum. Telefon tekrar kilitlenmeden önce beş dakika sürem vardı. Bunu yapabiliirdim. Kesinlikle bunu yapabiliirdim.

Arabalara karşı çok ciddi bir takıntısı vardı. Benim ilgi alanıma girmese bile 1969 Shelby'nin onun hayalindeki araba olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyordum.

1-9-6-9

Başarısız.

Kahretsin.

Sonraki beş dakika içinde zihnimde büyük bir yarış patlak verdi. Düşünüyor ve küfrediyordum.

Belki de kırılması zor bir şifre değildi. Biriyle birlikte

olacak kadar aptal olabilmişse bir şifreye ihtiyaç duymayacak kadar aptal da olabilirdi. Derin bir nefes alıp düşünebildiğim en basit kombinasyonu denemeye karar verdim.

1-2-3-4

Yine başarısız.

Lanet olsun.

Yenilgiye uğramış bir şekilde, kendimi on beş dakikalık bir işkencenin ortasında bulmuştum.

On binlerce farklı kombinasyon olmalıydı. Ama içlerinden sadece bir tanesi telefonu açabilirdi. Ve aklıma gelen tahminler de tükenmek üzereydi. O benim en yakın arkadaşım. Bu kadar zor olmamalıydı. Tanrı aşkına. O küçük minivan araçta onunla yaşamıştım: Akşam yemeği için doksan dokuz sentlik peynirli hamburgerleri paylaşıyor, gecenin karanlığında işeyebilmek için nöbet tutardık.

Rob Winters'ı tanıyorum dediğimde gerçekten de onu her yönüyle tanıdığımı kastediyordum. Hayatımın dönüm noktası olan unvanı da o olaydan sonra...

Bedenim bir anda kaskatı kesildi. Sürekli yüzdüğümüz, kıyafetlerimizi değiş tokuş ettiğimiz o yaz birbirimize hikâyeler anlatırdık. O hikâyeleri anlatırken ne kadar gülüştüğümüzün önemi yoktu. Her defasında olay Aerostar karavanına gelirdi.

Albümümün adının *Solstice in the '07* olmamasının bir sebebi vardı. Yeni barlarda çalışıyor, kadınlarla takılıyor, sarhoş olup kimseler görmeden garson önümüze her ne getirmişse dibini bulana kadar içiyor, alemlere akıyorduk. Ama hayatımızı komple değiştiren şey, karavanın içinde aramızda oluşan o güçlü bağıdı.

Rob bana başkalarının kendisiyle ilgili olan beklenti-

lerini karşılayamamanın en büyük korkusu olduğundan bahsetmişti. Ben de kendisinden başka kimseyi umursamayan, varını yoğunu kendisi için harcayıp varlığını hiçe sayan o kadınla büyümenin nasıl bir şey olduğundan bahsetmiştim. Yirmi iki yaşlarındaki iki gencin hiç tecrübe etmemiş olması gereken o boktan şeyleri birbirimize güvenip anlatmıştık. O meşhur alçak ve yuvarlak sırtlı sandalyelerde arkamıza yaslanmış, tavandan sarkan kıyafetlere bakarken birbirimize daima beraber olacağımıza ve birbirimizin arkasını kollayacağımıza dair söz vermiştik.

Bin dokuz yüz doksan iki. Bu bir zaman dilimi değildi. İki kırık dökük genç olarak, içine doğduğumuz dünyadan daha iyi olacağımıza dair birbirimize söz verdiğimiz yerin adresiydi.

Soluğumu tutup rakamları tuşladım. 1-9-9-2.

Ekran birden açılınca adrenalinin bir tsunami dalgası gibi bedenime vurduğunu hissettim.

Ayaklarımın üzerine doğruldum. Damarlarımda zaffer nidaları çağlıyordu. Bir kalp atımı kadar kısa bir süreliğine de olsa telefonu neden açmaya çalıştığımı ve o büyük ihaneti unutup sevindim.

Ana ekran, fabrika ayarlarında varsayılan olarak programlanmıştı. Ekranın alt kısmında, tam ortada sadece mesaj ikonu bulunuyordu. Bu beni hayal dünyasından çıkarıp içinde bulunduğum acı gerçekliğe çekti. Bunun geri dönüşü yoktu. Yine de Bree gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Ona bunu kibar bir dille söyleyebilir ve ona destek olabilirdim. Aptalca bir seçim yapmış olsa dahi Rob'un onu ne kadar çok sevdiğini Bree'ye hatırlatırdım. Bu se-

fer takımındaki tutunulacak güçlü dal ben olacaktım. İhtiyacı olan hüztünle yası yeni baştan yaşaması için ona zaman ve yer ayıracaktım.

Ama bu on üç ay önce yaşananlardan tamamen farklıydı. Tuzu unuttun. Bu onun yaralarına bastırılan asit gibi olacaktı. Ben de onu desteklemek için yanında olacaktım. Bütün benliğimle acısını hafifletmek için elimden geleni yapacaktım.

Mesajlara tıklayınca sadece bir tane sohbet gördüm. Yangının olduğu tarihi gösteren son mesajı görünce mesajları yukarı doğru kaydırıp aralarındaki konuşmaları okurken midem gerginlikten kasılmaya başlamıştı. Her salı, süresiz rezerve edilmiş bir yerel otelde öğleden sonraları gizlice buluşup vakit geçirdiklerine dair bir mesaj. Bu, Rob için yeni bir şey ya da gizli ilk kaçamağı olmalıydı. Saat sabahın üçünde karşılıklı yazdıkları tatlı sözleri ve *seni özledim* mesajlarını okuyup haftalar boyunca süren bu aldatmanın kanıtını görmek hissettiğim acıyı keskinleştiriyordu.

Büyük bir trajedinin tam ortasındaiken bir şeyleri hatırlamak gerçekten de tuhaf oluyordu.

O konuk evinde olduğumu hatırlıyordum. Rob'un konuk evi.

Geçtiğimiz son bir yıl içerisinde benim için çok şey ifade etmeye başlayan kadını nasıl olur da yıkarım düşüncesiyle midemde oluşan krampları hatırlıyordum. Bunu ona nasıl anlatırdım?

Bütün hayatımı göz önünde bulundurunca, her şeyi bir anda değiştirip altüst eden ve ruhuma kazınan şey, karımın çıplak fotoğraflarının ekranda belirmesiydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BREE

Çocukları yatağa yatırdıktan sonra mutfakı temizlemek için alt kata geri indim. Pastırmalı pizzanın çoğuna dokunulmamıştı bile. Eason'ın tabağında sadece bir dilimin yarısı yenmiş öylece duruyordu. Onu öyle görünce bedenimi bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Rob'un arabasını temizleme işini ona yaptırmamalıydım. Hafta sonu eşyaları ayıklayıp evi komple temizlemek duygusal anlamda beni iyice tüketmişti. Fakat bu süreçte Eason bana inanılmaz destek olmuştu.

Bunu nasıl başardığımı bilmiyordum ama ne zaman ona ihtiyacım olsa, hemen yanımda oluyordu ve yalnız kalmak istediğim zamanlarda bunu anlayışla karşılıyordu. Benim için endişelenmişti. Elbette olması gerekenden daha fazla kaldığı anlar da olmuştu. Çünkü o, bütün iyi niyetiyle tanıdığım Eason'dı işte. Tabii ben de bundan sıkıveteçi degildim... çoğunlukla.

Bazı zamanlar kendi kederime o kadar çok gömülüyordum ki Rob'la çok yakın olduklarını unutuyordum. Akşam yemeğinde sessiz olmasına şaşırılmamalıydım.

Rob'un arabasını temizlemek, en yakın arkadaşına son kez veda etmek onun için kolay bir görev olmamıştı. Ama yine de bunu yapmak için o ısrar etmişti.

Ben de tam bir manyak gibi davranıp göğsünü boydan boya süzünce, bunu yapması için izin vermiştim.

Aferin sana, Bree. Minnettarlığını iletmenin olağanüstü yolu buydu.

Chardonnay şişesinin dibini görmeye çalıştığım önceki gecenin ardından kendim için su, Eason için de bira aldım. Onu yemeye zorlayabileceğim ümidiyle pizzadan iki dilim alıp ısıttım.

Ellerini bedenimin her bir yerinde gördüğüm o rüya bütün bir hafta boyunca canlılığını korumuştur. Yaklaşık olarak beş soğuk duş ve Jillian'ın öve öve bitiremediği vibratörle yaptığım girişim bile dediği gibi işe yaramamış, Eason'ı hiçbir şekilde unutmamı sağlayamamıştı.

İşin tuhaflığı bir yana, gece yaptığımız o sohbetleri özlemle arzular olmuştum. Günümün ne kadar zor geçtiği önemli değildi. Eason'ın dışarıda oturmuş, parmaklarıyla bir tarafa attığı dalgali sarı saçları ve elinde birasıyla ayağını sandalyeye dayamış görüntüsü, içimde ısrarla büyüyen fırtınayı dindiriyordu. Benim de onun üzerinde aynı etkiye sahip olduğumu düşünmüyordum. Ancak eğer katılması gereken bir gösteri yoksa, o da hiçbir geceyi asla kaçırmıyordu.

Akşamüzeri evden hızlıca çıkıp gidişini hatırlayınca, yalnız kalmak istediğini düşünmeye başladım. Belki kendini toparlamak istiyordu. Belki de gitgide büyük bir nefret beslemeye başladığım o yapmacık gülümsemesini takınmak için gitmişti.

Ama orada olacaktı.

Ve ben de Eason için beklerdim.

Kanepenin benim olan tarafında oturdum. Göğsümde gezinen hoşnutluk hissiyle başımı gökyüzüne kaldırmış yıldızları izliyordum. Cehennem gibi bir hafta sonu geçirmiştim. Ama geleceğe doğru uzanan o dönemeçli yola ilk adımı attığımı hissediyordum. Her gün çocuklarımın yüzlerinde Rob'u görüyordum. Bu yüzden o hep hayatımın bir parçası olarak kalacaktı. Fakat bu hüznün kuyusunda kapana kısıtılmış gibi hissetmiyordum artık. Dolap çekmecelerini temizleyip eşyalarını bağışlamak, onu hayatımızdan silip attığımız anlamına gelmiyordu. Ancak sanki Rob her an kapıdan içeri girecekmiş gibi yaşamaya çalışmak bizim için hiç de iyi değildi.

Alyansıma baktığımda havuzdan yansıyan ışıkla elmas parıldadı. Onu güvenli bir yere saklamak için çıkarmaya henüz hazır değildim. Ve bence bunda yanlış bir şey yoktu. Her şey zamanla olacaktı. Doğru zaman geldiğinde elbette bunu anlayacaktım.

Ama havuz evinden çıkıp bana doğru gelen Eason'ın yüzündeki o cinayet işlemeye hazır ifadeyi gördüğümde, aslında o zamanın Rob ölmeden çok daha önce geldiğini öğrenecektim.

"Biliyor muydun?" diye bağırdı. Birkaç metre uzakımda durmuştu. Sesi evde yankılanıyordu.

Başımı hızlıca yukarı kaldırdım. Tokat gibi çarpan bir kaosla burun burunaydım. "Neyi biliyor muydum?"

Önümde durdu. Geniş, kaslı vücudu öfkeden titriyordu. "Kocanın karımı becerdiğini!"

Düşüncesi bile mide bulandırıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

Elinde tuttuğu, yabancısı olduğum telefonu bana doğru çevirdi. Ekranda Jessica'nın bir eliyle çıplak memelerini kapattığı, diğeriyle saçlarını başının üzerinde topladığı gülümseyen bir fotoğrafı vardı.

Elimle fotoğrafı kapatmaya çalıştım. "Tanrım, Eason. Neden bunu bana gösteriyorsun?"

"Çünkü Jessica bunu Rob'a göndermiş!" diye tısladı, öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından. Bir parmağıyla ekrana dokunup düzinelerce mavi ve gri sohbet baloncuğunu baş döndüren bir hızla kaydırды.

Twilight Zone dizisinden fırlamış rulet tekerleği gibi Rob'un bir resminin üzerinde durdu. Camgöbeği mavisi ve beyaz yastık örtülerine bakılırsa bizim yatağımızdaydı. Göğsü açık, çarşaf kalçalarına dolanmış haldeydi. Yüzü kameraya odaklanmamıştı. Neredeyse o tatlı gülüşünü duyabiliyordum. Fakat yanında kıvrılıp uzanmış olan Jessica'ydı. Çıplak memelerini Rob'un göğsüne yaslamış nefesimi kesen o kör edici gülümsemesiyle kameraya bakıyordu.

"Sen bunu nereden buldun?" diyerek aniden ayağa kalktım.

"Arabasından," dedi sertçe. Göğsü hızla inip kalkıyor, soğuk ve donuk bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu neredeyse tanıyamayacaktım.

Güçlkle nefes almaya çalıştım. Sanki içime çektiğim oksijen zehirliymiş gibi beni yakıyordu.

Bunun olması mümkün değildi.

O resim asla gerçek olamazdı.

Ama bunu inkâr etmek de mümkün değildi.

"Bu hastalıklı boktan bir şaka mı? Çünkü dürüst ol-

mam gerekirse, Eason, bu gerçekten iğrenç bir durum.” Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Sanki beyninde her şey yerine oturmuş gibi yüzü aniden yumuşadı. “Keşke öyle olsaydı,” diye mırıldanıp telefonu bana uzattı. Çıkan seslere bakılırsa yürümeye başlamıştı. Emin olma çabasıyla avucumda oluşan o yeni dünyaya o kadar çok dalmıştım ki dışarda ne olup bittiğinin farkına varmam mümkün değildi.

Telefondaki rakamlar ikisinin de numarası değildi. Fakat o kadar çok fazla resim vardı ki, kimin kim olduğunu anlamak o kadar güç değildi.

Jessica: Eason’a alışveriş için markete gideceğimi söyledim. Öğle yemeği için erkenden kaçabilir misin?

Rob: En favori öğle yemeğim sensin. Sadece nereye gelmem gerektiğini söyle.

“Anlamıyorum.” dedim. Sesim çatlamıştı. Sırtıma yediğim ihanet hançerinin acısı bütün bedenime dağılıyordu.

“Tam olarak hangi kısmı anlamıyorsun?” diye çıkıştı Eason. Ellerini yumruk yapıp beline dayamıştı. “Arkamızdan birbirlerini beceriyorlardı işte.”

“Hayır,” dedim. Zihnime kazınan o iğrenç görüntüleri silmesi ümidiyle başımı çaresizce iki yana salladım ve konuşmaya devam ettim. “Rob bana bunu yapmazdı. Jessica bana bunu yapmazdı.”

“Eh, bana bunu yaptılar, Bree.” Ani bir hareketle yanıma yaklaşıp telefonu elimden aldı. “Sana daha komik bir şey göstermemi ister misin?”

Bana göstereceği şey her neyse, pek de komik olacağını sanmıyordum. Eason aradığı şeyi bulmak için parmağını ekranın üzerinde kaydırırken, karşılaşacağım şey için kendimi hazırlamaya çalıştım.

Yaruma iyice sokulup telefonu ikimizin görebileceği hizaya getirdi. "Onu yıldönümümüz için Savannah'a götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?" Ekrandaki resmi ikimizin de görebilmesi için telefonu çevirdi. Jessica, üzerindeki siyah sutyeninin dantelli kısmını açıkta bırakacak şekilde askısını omzundan aşağı düşürmüş, kameraya öpücük gönderiyordu. "İşte yıldönümü seyahati için gittiğimiz otelin banyosundan bir görüntü." Parmağıyla fotoğrafın alt kısmını, otel odasının diğer tarafında kalan aynadaki yansımasını gösterdi. "İşte oradaki benim. Yatakta uyuyan." Parmağını hareket ettirip sutyeni işaret etti. "Bu da benim ona satın aldığım iç çamaşırı. Seks yapamayacak kadar çok yorgun olduğunu söylemiş ve onu asla giymemişti."

Midem kalkmış, ağzım kurumuştu. Evlilik yıldönümleri mi? Bu, yangından aylar öncesiydi. "Bu ne kadar süreden beri devam ediyordu?"

"En az üç ay. Gerçi ondan çok daha öncesinden beri konuşuyorlarmış. Oradaki ilk mesaj Rob'un *güvenli* olması için yeni numara alması hakkında. Öğle aralarında ve ben Luna'yı parka götürdüğümde buluşuyorlarmış. Bir de Jessica'nın şu geceleri gittiği yeni dans kursu." Acıyla güldü. O yakışıklı yüzüne işleyen ıstırabı görebiliyordum. "Evet, hepsi de dört mevsim bir araya gelebilmek için uydurdukları boktan bahanelerden bazıları. Rob her salı ve perşembe gününe otel rezervasyonu yaptırmış."

Mantığıma oturtmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Rob ve Jessica'nın aralarının iyi olduğunu hep biliyordum. İşkolik olmasıyla ilgili Jessica'nın ona gönder-

diği mesajları Rob bana hep gösterirdi. Doğum günümde ya da Noel'de bana hediye almak için hep bir araya gelirlerdi. Ama aldatmak?

"Neden? Yani demek istediğim... Siktir."

"Hiçbir fikrim yok," dedi sertçe. "Bildiğim tek şey, en iyi arkadaşımın üç aydır başarısızlığa uğramış evliliğim hakkında bana verdiği tavsiyeler. Bütün bu süreç boyunca arkamdan karıma onu sevdiğini söylüyormuş oysaki."

İşte tam o anda sırtıma saplanan hançer kalbime doğru çevrilip iyice girmişti. Ayaklarım beni taşıyamaz hale gelince sendeledim ve çarparak kanepeye çöktüm. "O-Onu *sevmiş* mi?"

Gürültülü bir şekilde homurdandı. "Buradan çıkıp gitmem gerekiyor. Bu gece burada kalamam."

Başımı ani bir hareketle ona doğru çevirdim. Beni aldatan kocamdan bağımsız, içimde büyük bir fırtına koparan anksiyete beni ele geçirmişti. "Nereye gidiyorsun?"

"Neresi olursa." Elleriyle etrafı işaret etti. "Burada olmak... bu ev, onun bahçesi. Onun çatısı altında uyuyamam. Acaba burada hiç karımı becerdi mi diye düşünemem." Telefonu almak için öne doğru hamle yapınca elimi hızla geri çektim.

"Hayır, her şeyi görmek istiyorum."

"O lanet şeyleri okumaya ihtiyacın yok, Bree. Sözüme güven lütfen. Yeterince şey biliyorsun zaten."

Hayır, Eason yanıliyordu.

"Sen gidebilirsin. Kendine zaman ayır ve yapman gereken neyse onu yap. Ama ben en başından son cümlesine kadar söylenen her bir kelimeyi, tekrar tekrar okumak

istiyorum. Böylece ikisinin bunu bana, *bize* nasıl yapabildiklerini anlayabileyim."

Çenesi kasılmıştı. "Canının daha az acımasını sağlamayacak."

"Evet, her neyse. Bunu bir tatil de sağlamayacak ama seni durdurmaya çalıştığımı duymayacaksın."

Uzun bir süre sessizce bana baktı. Ama sonunda yenilgiyi kabul edip omuzlarını düşürdü. "Şifre 1992."

Aman Tanrım. Sen gerçekten ne bok yedin, Rob?

Yüzümün bembeyaz kesilmesine ne engel olabilmiş ne de gizleyebilmişim.

"Evet," diye çıkıştı Eason. "Sanırım o karavan, Rob ve benim paylaştığım tek şey değildi." Geri çekilip başını öne eğerek ekledi. "Nerede kaldığımızı sana haber veririm."

Başımınla onayladım. Zaten kırılmış olan kalbim, onun gidişini izlerken paramparça olmuştu. Eason gidiyordu ve maalesef onu durdurabilmemin hiçbir yolu yoktu.

O gece bir türlü uyuyamamıştım. Yaptığım ilk şey, yatağımdaki çarşafı ve yorganı çıkarıp hepsini poşete koyarak pencereden atmak olmuştu. Onun yattığı boş tarafı defalarca yumruklamanın iyileştirici bir etkisi vardı. Alyansıyla nişan yüzüğümü de aynı poşete koymayı düşünmüştüm. Ama çocuklarım bir gün onları isteyebilecekleri için bu fikirden vazgeçtim. Onları güvenli bir yere koyup tıpkı birbirimize ettiğimiz yeminler gibi paramparça olmaları ümidiyle yeterince sert bir şekilde kaldırdım.

Misafir odasında iyice yerleştikten sonra, her bir mesajı en az düzinelerce kez okudum. Tıpkı bir mazoşist gibi

her bir resmi iyice yakınlaştırıp en ince ayrıntısına kadar zihnime kazıdım. Elimde okuyacak ve bakacak herhangi bir şey kalmayınca da sabahın beşinde Prism'in bilgi işlem genel müdürünü arayıp Rob'un iş telefonundan yaptığı tüm mesajlaşma ve aramaların detaylı bir dökümünü istedim. Kişisel hatlarımızın sağlayıcıları açılır açılmaz hemen onları arayıp aynı işlemi onlardan da istemiştim. Ama incelemem burada bitmeyecekti.

Rob'u kaybettikten sonra kişisel telefonundaki tüm içerikleri Cloud'dan indirip eski hafıza kartına yedeklemiştim. Böylece uzun yıllar boyunca çektiği resimleri kaybetmemiş olacaktık. Eski resimlerine dalıp anıları yeniden canlandırdığım o kadar çok uykusuz gece geçirmiştim ki... Rob'un fotoğrafları arasında Jessica'nın çıplak resimleri yoktu. Ama onun galerisinde Jessica'yı görmek garip bir durum değildi. En azından o zaman böyle düşünüyordum. Hepimiz bir araya geldiğimizde Rob ve Eason'dan bizim resimlerimizi çekmelerini birçok kez istemiştik. Şimdi ise tüm bu olanlardan sonra gözümdeki perde kalkmış, hayatımın en büyük hesaplaşmasıyla karşı karşıya kalmıştım.

Pazartesi sabahıydı. Çocuklar uyanır uyanmaz Eason ve Luna'yı sormuşlardı. Onlara söyleyecek çok şeyim yoktu. Saat gece yarısını biraz geçerken, bana Tennessee'de bir yerin adresini mesajla göndermişti. Fakat ne zaman geri döneceğiyle ilgili ayrıntı vermemişti. Bu durum çok fazla canımı yakıyordu. Eason'la ben yaşadığımız bu süreçte -iyileşme döneminde- birbirimize yabancı değildik. Ama bu sefer yalnız başına üstesinden gelmek istemişti.

Diğer taraftan ben ise, kucagında Luna'yla birlikte onun mutfak kapısından yürüyerek içeri girmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Çünkü Eason'la birlikteyken bir şekilde yolunu bulup tüm zorlukların ve problemlerin üstesinden gelebiliyordum. Bunun kulağa ne kadar bencilce geldiğinin farkındaydım. Ama bu onu deliler gibi özlemiş olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

İşyerini arayıp birkaç günlüğüne işe gelemeyeceğimi haber verdim. Milli gelirler dairesinin denetim yaptığı ve Prism'in güz dönemi için hazırlıklara koyulduğu bu dönemde, kişisel nedenlerle izin kullanmak benim için hiç de iyi olmayacaktı. Ama kocanızın ölümünün ardından, en yakın arkadaşınızla büyük bir aşk yaşadığını ve sizi aldattığını öğrenmeniz için doğru bir zaman var mıydı?

Bu durumdan çaresizce kaçmak istediğim için çocukları önce parka götürmüş, ardından donmuş yoğurt almış ve en sonunda kendimi bir alışveriş merkezinin atlıkarıncasında bulmuştum. Sebepsiz yere çok yorgun hissediyordum. Yine de çocuklarımla birlikte olmak paramparça olmuş ruhuma birazcık olsun huzur veriyordu. Eve döndüğümüzde bizi ölümcül bir sessizlik karşıladı. Luna'nın tatlı kıkırdamaları ve Eason'ın yüksek sesli ama huzur veren kahkahalarından eser yoktu.

Güntümün nasıl geçtiğini sormak için orada olmayacaktı. Cevabımın ne olduğu fark etmeksizin, Eason'ın yüzünde beliren o kocaman gülümseme işleri daima kolaylaştırır, her şeyin yoluna gireceğine dair bana hep ümit verirdi.

Beraber dışarıda oturmak veya havadan sudan ko-

nuşmalar yapmak için artık burada olmayacaktı. Zihninde canlandırdığı hikâyeler, hayatın yükünü hafifletip daha katlanılır kılıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, konuşmasına bile gerek yoktu. Eason'ın orada, havuz evinin dışında bir yerde olduğunu ve müziğiyle uğraştığını bilmek, bana başka bir yerde bir daha asla bulamayacağım bir konfor alanı oluşturmıştı.

Canım çok yanıyordu fakat Eason'ın neler yaşadığına dair duyduğum sempati yüzüme tokat gibi inmişti. Tek başına bu bile Rob ve Jessica'dan daha çok nefret etme- me sebep oluyordu.

Gözkapaklarımı açık tutmak için verdiğim çabaya yenik düşerek çocuklar uyuduktan sonra uyuyakalmışım. Ama birkaç saat içinde yeniden uyanmış, yatak odasının zeminini, istediğim mesaj dökümlerinin çıktıklarıyla döşemiştim. Çok yorucu bir işti. Özellikle zaman çizelgesini oturtmaya çalışıyordum. Bana gönderdiği eski mesajlara bakıp onunla olduğu zamanlarda, ne yaptığına dair bana neler söylediğini bulmaya çalışıyordum. Onları eşleştirip bu günlerde çekilmiş herhangi bir fotoğraf olup olmadığına bakıyordum. Ayrıca arkamdan gizlice buluştukları bu zamanlarda Jessica'yla benim neler konuştuğumuzu da inceliyordum. Tamamına sahip olmadığım bir yapbozun parçalarını, zihinsel olarak birleştirmeye çalışıyordum.

İşin en kötü tarafı ise, bunu bana neden yaptıklarını bilmek için duyduğum o karşı konulmaz ihtiyaçtı. Ama derinlerde bir yerde, nedenini öğrenmenin bir şeyleri çok da değiştirmeyeceğini biliyordum. Çünkü nedenini bilmek

olanları asla değiştirmeyecekti. Söylenen yüzlerce, binlerce yalanı keşfetmem, paramparça olmuş kırık kalbimi asla eski haline döndürmeyecekti.

Son iki günde ortaya çıkan onca şeyden sonra, kocamla yaşadığım bu hayatın ve bana asla ihanet etmeyeceğini düşündüğüm kadınla olan arkadaşlığımın bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını keşfetmiştim. Her şey dikkatli bir şekilde planlanmış, ardından büyük bir eyleme koyulmuştu. Oyunlarında Eason ve beni aptal yerine koymuşlardı.

Rob ve Jessica o yangında öldüğünde, birçok sırrı da beraberlerinde götürmüşlerdi. Sadece ufak bir kısmı az da olsa gün yüzüne çıkabilmişti. Sarf ettiğim onca çabaya rağmen, ne kadar uğraşsam da o gecenin küllerinin yeniden alevlenmesine engel olamıyordum. Henüz keşfedilmemiş can alıcı nokta gizemini korumaya devam ediyordu. Ölümlerinin üzerinden bir yıl geçmişti ve o ateş gitgide büyüyordu.

Birbirlerine gönderdikleri mesajlardan oluşan sayfalara bakarken gözkapaklarım da tıpkı kalbimin hissettiğı gibi yorgunluktan kapanmak üzereydi. İhanetlerinin yarattığı o kor ateş, birden hepimizi yakıp küle çeviren ve kontrol altına alınamayan bir yangına dönüşmüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

EASON

Jessica'yı kaybetmeden önce de kalp kırıklığının ne olduğunu çok iyi biliyordum. Söz yazarlarının çoğu bu duruma aşina sayılırdı. Gençlik yıllarımda birlikte olduğum kadın beni iş arkadaşıyla aldatmıştı. Bir diğeri beni eski sevgilisi için terk etmişti. İçlerinden sadece bir tanesi yürekli çıkmış, annemin karşısına dikilip ona yeterince çiçek almadığıma dair şikâyetlerini sıralamıştı. Hayal kırıklığı, çıktığım bu hayat yolculuğunun bir parçası olmuştu. Kalp acısı da öyle. Noktayı koyan olay ise yaşadığım şeylerin bir parçası ve özeti olmuştu.

Sonuç olarak hayatta olmayan birisine öfkelenmek insanı bir ilişkiyi bitirmek gibi tatmin etmeyecekti.

Karşımda öfkemi yansıtabileceğim biri yoktu.

Ya da büyük kavgalar edip ardından sabahlara kadar karşılıklı gözyaşlarına boğulabileceğimiz tartışmalar yoktu.

İçinden seçip ayıklayabileceğim yalanlar da yoktu.

Kalmak için yalvarışlar.

Öfkeden deliye dönsem de başım dimdik yukarıda,

ayaklar altına alınan gururuma rağmen çok daha iyisini hak ettiğimi bilerek o kapıyı çarpıp çıkamamıştım.

Bütün bu zaman boyunca Jessica en yakın dostum, kardeşim dediğim adamla arkamdan iş çevirip onunla yatmıştı.

Gecenin bir yarısında Rob'un evine kadar gidip kapısına dayanamayacak, hiç kimsenin sormaması gereken o sorulara yanıt alamayacaktım. Karşılıklı edilen hakaretler olmayacaktı, atılması gereken yumruklar hiç inmeyecekti. En önemlisi, içimde büyüyen o fırtınayı az da olsa dindirebilmek için hiçbir şey yapamayacaktım.

Bu yüzden ben de kızımı ve gitarımı alıp gecenin bir yarısı orayı terk etmiştim. Bree'yi o lanet telefonla yalnız bırakmaktan nefret ediyordum. Ama kalamazdım. Yangından önce dördümüzün o evde biriktirdiği o anılar ruhuma iyi geliyordu. Öğleden sonraları havuz başında toplanıp beraber kahkahalar eşliğinde içkilerimizi yudumladığımız o saatler. Jessica ve Bree'nin planladığı, Rob'un kalmamız için ısrar ettiği o doğaçlama akşam yemekleri. Eşlerimiz güneş altında havadan sudan sohbet ederken büyük ekranda o sezonki futbol, basketbol ya da herhangi bir sporu izleyerek geçirdiğimiz o anlar...

Şimdi tüm bu anılar şüpheyle zehirlenmişti. Yalan ve aldatmacalar yüzünden lekelenmişti.

Jessica havuz kenarında bikinisiyle gezinirken acaba Rob onu arzuluyor muydu? Yatak odamın penceresinden görünen o havuz.

Acaba o akşam yemekleri Jessica'nın onu görmek için uydurduğu bahanelerden mi ibaretti? Ben yemeğimi yerken Rob'la masanın altından ayaklarıyla oynaşıyorlar mıydı?

Ben gözlerimi çevirip maça odaklandığım sırada Rob zihninde onu yalnız başına yakalamayı, benim her gün yürüterek yanından geçtiğim o duvarlardan birine ya-
pıştırıp ona sahip olmayı hayal etmiş miydi?

Bree'den de kısa süreliğine uzaklaşacak olsam dahi o evden bir an önce çıkıp gitmeliydim.

Kendimle baş başa kalmalıydim. Düşünmeye, öğrendiğim şeyleri sindirmeye ihtiyacım vardı. Huzur bulamayacağımı biliyordum. Bir yılı aşkın bir süreden beri huzur falan kalmamıştı zaten. Buna bir süre daha katlanabilirdim.

Gatlinburg'ün kuzeyinde, yirmi dört saatte bir giriş yaptırmam gereken bir kulübe ayarlamıştım. İki odalı küçük bir yerdi. Dağlara bakan süper bir manzaraya sahipti. Ben ve Luna için mükemmeldi.

Ne kadar kalacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Burayı bir haftalığına kiralamıştım. Geri dönmeye hazır olmadan çıkış yapmaktansa para kaybetmeyi göze almıştım. Yine de erken çıkacağımı düşünüyordum.

İlk gün Luna'yla birlikte etrafı keşfe çıkmıştık. Birbirlerine uzak mesafede birkaç tane küçük barakanın bulunduğu, oldukça تنها bir yer sayılırdı. Ama otuz dakikalık yürüme mesafesinde bir market bulmuştum. Yeterince balık kraker ve Luna'yı uzun süre meşgul edecek kadar pastel boyayla boyama kitabı almıştım.

Bazen yürüyüşe çıktık, bazen de kanepede takıldık. Hatta bir ara yüzmek için kullanabilelim diye küvetin sıcaklığını düşürdüm. Ama gece çöktüğünde ve babalık görevim bittiğinde, kendimi oyalayacak başka bir şey bulamıyordum. Zihnimin saldırılarından kaçamıyordum.

İlk ne zaman buluşmuşlardı? İlk ne zaman öpüşmüşlerdi? Peki ya ilk dokunuşları? İlk kim adım atmıştı? En çok hangisi istemişti?

Ve en son ne zaman beraber olmuşlardı? Yangından önceki perşembe mi? Ben kelime anlatma oyununda çabalarlarken acaba Rob karıma gizlice dokunmuş muydu? Jessi-ca benim sarhoş olmamı mı beklemişti? Böylece ben onları duymadan Rob'u banyoda becermeyi mi ümit ediyordu?

Nasıl olmuştu da onları fark edemeyecek kadar kör olmuşum?

Müziği keşfettiğim günden beri şarkı sözü yazmak benim kaçış noktam olmuştu. Zor günler kapıma dayanıp her şey üstesinden gelemeyeceğim kadar katlanılmaz bir hale döndüğü zamanlarda, piyanomun başına geçer ya da gitarımı kucağıma alırdım. Böylece içimde fırtınalar koparan o kaos, derinliklerimden çıkıp parmaklarımın ucundan dış dünyaya akıp giderdi.

Yangın haberi müzik endüstrisinde tanıdıklarım arasında yayıldığı zaman, çalışmak için can attığım bir yapımcı bana ulaşmış, başsağlığı dileklerini sunduktan sonra cümlesini şöyle bitirmişti. *"Bu tarz bir kalp kırıklığı mükemmel bir albüm çıkarır. Kayıt için hazır olduğunda beni ara."* Telefonun içinden geçmek ve boynunu tuttuğum gibi kırmak istemiştim.

Yaşadığım o büyük keder şarkı sözlerine ilham olacak türden bir kayıp değildi. Neredeyse her şeyimi kaybetmiştim. Arkadaşımın ve karımın ölümünü asla kendi menfaa-time çevirmeyecektim. Bunu isteseydim bile yazmak, bu duyguları yeniden yaşamama ve o acıların beni neşter gibi kesmesine sebep olurdu. En basit şekliyle, o

duyguları parçalarına ayırıp kulağa hoş gelen, mükemmel bir şey haline getirmem gerekirdi.

Yangın gecesi yaşadıklarımı yeniden gün yüzüne çıkarmamı sağlayacak bir ün ya da şöhret aşkı yaradılışım da yoktu. Bree'den destek alıp bir terapistle görüşmüştüm. Fakat birilerinin bir yerlerde, "Geri döneceğim" tarzı şarkı sözleri mırıldandığı bir dünyada yaşamak asla istemiyordum.

Siktir. Et.

Ama... Bu yara... Bu acı... Bu kadar keskin ve büyük bir ihanet... Bunu dışarı atmam, paramparça edip yeniden bir araya getirmem, hayatıma kaldığım yerden devam etmem gerekiyordu.

Bu yüzden ben de Luna uyuyunca gitarımı elime aldım ve çalışmaya başladım.

Sabah olduğunda daha az öfkeli ya da kederli değildim. Fakat yaşadığım ıstırapı bir şekilde yansıtabileceğim bir şey vardı elimde artık. Notalara şu anda bir şarkı denemezdi. Ama varacağı yer oydu.

Tıpkı kalbim gibi.

Geride bıraktığım kırk sekiz saat boyunca uyku aklıma gelen en son şeydi. Aralıklarla birkaç saat içimin geçtiği olmuştu ama yaşadığım gerçeklik, zihnimin o kadar uzun süre sessiz kalmasına müsaade etmiyordu. Yine de Luna gün içerisinde en sevdiği çizgi filmi izlerken kollarımın arasında sızdığı anda, ikimiz için de iyi bir uyku çekmenin zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştım.

"Uyykuym yok," diye mızızlanmıştı. Baş omzumda, yarı uykulu bir şekilde kollarını boynuma sarmıştı.

"Bebeğim, çoktan uyuyorsun zaten," diye fısıldayıp

onu küçük beşiğine yatırdım. "Baba seni çok seviyor. Hadi biraz dinlen."

"Hayır," diye inatlaşsa da bu onun uyku öncesi son itirazı olmuştu. Karnının üzerine dönüp battaniyesini kolunun altına alarak yeniden uykuya dalmıştı.

Luna'nın yattığı odadan çıkıp henüz iki adım atmıştım ki ön kapının hafif bir tıkırtıyla çalındığını duydum.

"Bree?" dedim. Kapının camından birbirimize bakıyorduk.

Elini kaldırıp garip bir şekilde salladı. Yorgunluktan bitap düşmüş halde şaşkın şaşkın ona bakmama rağmen yüzümde aniden beliren gülümsemeye engel olamadım.

Aceleyle kapıya yönelip hemen açtım. "Hey, burada ne arıyorsun? İçeri gel. Hadi."

İçeri girince kapıdan dışarı eğilip etrafa göz attım.

"Çocuklar nerede?"

"Evde, Evelyn'le birlikteler." Kulübenin içine göz gezdirip etrafı incelemeye koyuldu. Ön kapı iki taraftan yatak odalarının olduğu geniş oturma odasına açılıyordu. Arka köşede ise küçük bir mutfak bulunuyordu. "Uyku vakitleri gelene kadar beklemeyi tercih ettim. Luna uyuyor mu?"

"Evet, az önce yatağına yatırdım. Zamanlaman harika."

"Gelmemde sakınca yoktur umarım. Yani demek istediğim... biliyorum aramız..."

"İyi," diye onun yerine tamamladım. Bir elimi omzuna dolayıp onu kendime çekerek sarıldım. Başının üzerinde topladığı saç yığını burnumu gıdıklıyordu. Kahretsin, onu görmek gerçekten çok iyi gelmişti. "Sen ve ben Bree, bizim aramız iyi. Rob ve Jessica'nın yediği haltlar bize ait değil, tamam mı?"

Başını hafifçe geriye yatırdı. Diğer günlerde bu hareketi onu bırakmam için bana verilmiş bir ipucu olurdu. Gülümserdi ve yavaşça geri çekilirdi. Birbirine sadece sarılmış olan iki arkadaştan daha fazlası olmazdık. Ama şimdi, yaşanan olaylardan ve onu görmeden geçirdiğim uzun bir süreden sonra onu bırakmak istememiştim.

Bu yüzden de bırakmadım.

O da geri çekilmek için hiçbir hamlede bulunmadı. Bunun yerine kollarını belimin etrafına dolayıp bana sarıldı ve yorgun gözlerle bana baktı. "Biliyorum. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var..."

"Senden değil, Bree. Sadece diğer tüm o şeylerden uzaklaşmam gerekiyordu. Bazı şeyleri çözüme kavuşturmaya ihtiyacım vardı. O evde bunu yapmam mümkün değildi."

"Tamam, peki şimdi nasıl hissediyorsun?"

Elimden gelenin en iyisini yapmak için var gücümle çabalamıştım. Neler olup bittiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Bütün bu zaman boyunca zihnimde şahlanan o gürültünün nasıl bir anda sessizliğe gömüldüğünü anlamaya çalışıyordum. En dibi boylayıp orada yeterince süre kaldığımdan, neyin iyi neyin kötü olduğunu sorgulayarak vaktimi boşa harcamamam gerektiğini çok iyi öğrenmiştim. Yoksa ikisini de kaçırabilirdim. "Şimdi daha iyiyim."

"Ah, şükürler olsun," diye mırıldanıp alnını göğsüme yasladı.

Tam olarak duymak istediğim bu değildi. Ama ne beklemem gerektiğini bilmiyordum, beynim en nihayetinde tekerleğinin içinde dönen bir fare gibi çalışmaya başlamış-

tı. Tüm dişliler uyum içindeydi. Onu gördüğüm için o kadar mutlu olmuştum ki, onca yolu tepip gerçekten buraya neden gelmiş olabileceğine kafa yormamıştım bile.

"Bekle, çocukları neden getirmedin?"

Bree iç geçirdi. "Eason, konuşmamız gerekiyor."

Bu basit üç kelimeyle aniden duvara tosladım. "*Konuşmamız gerekiyor,*" diyen birinin ağzından asla iyi bir şey çıkmazdı. O cümleyi, "*Hadi dışarı çıkıp yemek yiyelim,*" ya da "*Piyangoyu kazandık,*" cümleleri takip etmezdi. *Konuşmamız gerekiyor* demek az sonra ortalığı karıştıracak cümlesinin ulusal düzeydeki versiyonu sayılırdı. Eğer tarih tekerrürden ibaretse, evren çarklarını döndürüp hayatımı iyice karmaşık hale getirmek üzereydi.

Yavaşça onu bırakıp içimde giderek büyüyen şüpheyi geriye doğru bir adım attım. "Neden? Neler oluyor?"

Camdan içeriye vurup zeminden tavana yansıyan güneş ışığıyla parıldayan o yeşil gözleri, dağlara doğru çevrilmişti. "Rob'un telefonunda senin görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey buldum."

Üzerime çöken rahatlık hissiyle derin nefes aldım. Tanrıya şükürler olsun. Telefondakileri zaten görmüştüm. Bree, bana onların en kötü ihtimalle benim doğum günümde ya da ona eşdeğer rahatsız edici bir tarihten beri beraber olduklarını söyleyecekti.

"Neymiş?"

"Senin düşündüğünden çok daha öncesinden beri beraberlermiş."

"Tamam," dedim yavaşça. "Farklı numaralardan birbirlerine attıkları o ilk mesajı gördüğümde bunu ben de tahmin etmiştim."

Yaşadığı gerginliği gösterircesine dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet fakat... *çok daha öncesini* kastediyorum.” Elimi ellerinin arasına alıp, “Hadi oturup konuşalım, olur mu?” diye sordu.

Eğer zaman makinesini icat edebilseydim, tam da o ana dönerdim. Güler ve ona tekrar sarılırdım. Artık bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylerdim. Rob ve Jessica’nın geçmişte kaldığını ve öyle de kalmaları gerektiğini. Ona bira ısmarlar, balkonda oturup büyüleyici manzarada kaybolmamızı söylerdim. Sorunlar yumağında değil.

Ama bunlardan hiçbirini yapmadım. Ömrüm boyunca da bunu yapmadığım için pişmanlık duyacaktım.

Sabırımı kaybedip elimi çektim. “Siktir, neler oluyor? Her neyse sadece söyle, olur mu? Beni korkutuyorsun.”

Altdudağını ısırp güçlkle konuşmaya devam etti. “Eason...”

“Söyle artık,” diye emrettim.

Ardından, Bree ömrüm boyunca yiyebileceğim en büyük yumruğu indiriverdi. “Sanırım Luna, Rob’un kızı olabilir.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BREE

“N e sikinden bahsediyorsun sen?” Eason birden tokremeye başladı. Sesi camları titretiyordu.

Ona bu şekilde söylemek istememiştim. Dört saat süren yolculuğum boyunca ona bu haberi nasıl vermem gerektiğini zihninde evirip çevirmiştim. Ama bulduğum yöntemlerden hiçbirisi daha az yıkıcı olmayacaktı. Bunu ona kalbini paramparça etmeden kibar bir şekilde söylemek asla mümkün değildi. Ancak gerçeği bilmeye yak ediyordu.

Mesajları ilk okuduğumda, ona eve döndüğünde söylemem gerektiğini düşünmüştüm. Aldatmayı öğrendikten sonra Rob’dan nefret etmişse ve benimle aynı ortamda durmaya bile katlanamıyorsa, bu gerçeği öğrendikten sonra asla geri gelmek istemeyecekti. Bunun için onu asla suçlayamazdım. Bu ihanet benim içimde de patlamaya hazır bir yanardağ gibiydi.

Benim kocam başka bir kadından olan çocuğa babalık yapıyordu.

Kurt görüntümündeki o kadın da sözde benim en iyi dostumdur.

Bir kez daha, hayatımın en eşsiz ve yıkıcı felaketini, ömrüm boyunca tanıyıp tanıyabileceğim en mükemmel adamla paylaşmak zorunda kalmıştım.

O sabah ne yapmam gerektiği konusunda kararsız kalmış, Evelyn'i arayıp çocuklara göz kulak olmasını istemiştim. Böylece ben de Eason'ın yanına gidebilecektim. Bu yeni bilgiyi onu önemseyen, *gerçekten* ona değer veren birinden öğrenmeyi hak ediyordu. Rob ve Jessica'nın yarattıkları kaosla bizi düşürdükleri bu güç durumdan değil.

Ona uzanmak için öne doğru eğildim. Ona dokunmaya ve onun için orada olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. En az onun kadar benim de canım yanıyordu. Fakat Eason geri çekildi.

"Bu mümkün değil," diye tersledi. Öfkeden boynundaki damarların attığını görebiliyordum.

Tanrım, bu gerçekten de çok acıtacaktı.

"Onların bu ilişkiye ne zaman başladıklarını bilmiyorum. Mesajlarda o kadar geriye gidemedim. Ama Luna'nın doğduğu geceden sonraki gün, Jessica, Rob'a senin eve gittiğini ve hastaneye gelip kızıyla tanışması gerektiğini söyleyen bir mesaj atmış."

Eason'ın gözleri korku ve öfkeyle daha da kocaman açıldı. Yara bandını hızla çekmeyi umarak konuşmaya devam ettim.

"Rob, Jessica'ya böyle söylememesi gerektiğini, Luna'nın senin çocuğun da olabileceğini yazmış. Jessica o mesajdan sonra Rob'u aramış. O yüzden neler konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok." Elim cebime sokup telefonu olduğu yerden çıkardım. "Ardından bu mesajı

Rob'un telefonunda buldum. Luna'yı hastanede kucağında tutmuş gülümsediği bir fotoğraf." Telefonu çevirip Eason'ın görmesini sağladım. "Bu fotoğrafı daha önce çok gördüm ama ona hiç gerçekten bakmamışım. Jessica'yı hastanede ziyaret ettiğimiz tonlarca fotoğraf vardı. Tıpkı Madison doğduktan sonra siz ikiniz geldiğinizde çektiklerimiz gibi. Ama saate bakar mısın?" Sesim çatladı. Ona göstermemek için yemin ettiğim gözyaşlarının akmasına engel olamadım.

Bu benimle ilgili değildi. Kızgın olabilirdim. Canım yanıyor da olabilirdi. Ama burada ilk yapmam gereken ve en önemli olan şey, Eason'ın iyi olduğundan emin olmaktı. Çünkü nasıl bir durumda olursan olsun o da benim için aynısını yapardı.

"Biz bir sonraki günün sabahında gelip ziyaret etmiştik. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Çünkü Jessica'nın en sevdiği yerde durup kahvaltı almak için ısrar etmiştim. Bu yüzden saat onda hastaneye gelmiştik. O sabah da başka bir sabah da saat altıyı yirmi dört geçe veya civarlarında hastanede değildik. Ama öyle görünüyor ki Rob kesinlikle oradaymış. Ya Jessica onu ikna etti ya da Rob'un Luna'nın onun kızı olabileceğine dair yeterince şüphesi yoktu ki sabahın erken saatlerinde oraya gelmeyi göze alıp kendini riske attı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Eason. Yüzündeki ufacık umut kırıntısı da solan rengiyle beraber silinip gitmişti. "Siktir, siktir, siktir!" Göğsünü ovalayıp yemek masasının etrafındaki sandalyeye kendini güçlkle bıraktı. "Jessica beni eve göndermişti. Hastane çantasına koymayı unuttuğu birtakım şeyleri ve yastığını almam

için. Lanet olası aptalca bir listeydi. Hatta yolda durup kola almamı bile istemişti. Evde içtiğimizden değil de buzlu olanlardan. Onu bulmak çok fazla zamanımı almıştı. Geri döndüğümde Rob da hastanedeydi." Dirseklerini masaya dayayıp kafasını ellerinin arasına aldı. "O zaman bana garip gelmemişi. Tuhaf olduğunu neden düşünmedim ki?"

"Çünkü Rob'a güvendin. *Jessica'ya* güvendin." Dizlerimi büküp topuklarımın üzerine oturdum ve bir elimi sırtına yerleştirdim. "İkimizle de oynadılar. Bu seninle ilgili değil."

"Ama bu benimle ilgili!" Birden ayağa kalkıp eliyle kapalı kapıyı işaret etti. "Oradaki benim kızım. Oradaki minik kız benim yaşamak için tek sebebim. Ve sen bana gelmiş onun benim olmayabileceğini mi söylüyorsun? Benim karımı beceriyor olması yeterince kötü değilmiş gibi lanet olası orospu çocuğu kızımı da mı benden aldı?" Hızlı bir hareketle, masanın tam ortasındaki dekoratif mumları koluyla itip yere attı. Mumlar büyük bir gürültüyle yere düştü, tıpkı önümdeki adam gibi paramparça olmuşlardı.

Kolunun altından geçip hızlıca önünde durdum. "Dur, Eason. Hadi ama. Sadece düşün. Bunun bir önemi yok ki."

"Bu nasıl önemli olmayabilir? O benden her şeyimi çaldı. Bütün hayatım kocaman bir yalandan ibaretmiş. Tanrım, Bree, bana bunun önemli olmadığını hissettirecek bir şeyler söyle lütfen."

Büyük bir üzüntüyle ona bakıyordum.

Luna'yla ilgili gerçekleri öğrenmeden önce de ne ya-

pabilirim diye kafa yoruyordum zaten. Ama hayalet olmuş bir adamın kalbimi paramparça etmesine engel olabilecek bir çözüm yolu bulamamıştım. Kalbime huzur veren sadece bir kişi vardı. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında muhtemelen bu yanlıştı. Buna rağmen büyük kahverengi gözleriyle bana baktığında, çektiği acıyı yakışıklı yüzünden silip atmak için elimden ne gelirse yapmak istedim.

Her şeyi riske atma pahasına dahi olsa bile.

Titreyen elimi yukarı kaldırdım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Çünkü onun artık hiçbir önemi yok. Ama senin var."

Parmaklarımı boynunda gezdirdiğimde gözlerinin rengi koyulaştı. Tek bir hareketle niyetimin ne olduğunu belli etmiştim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Haftalar önce yapmam gerekeni."

Gözleri alev aldı. Yine de hareket etmedi.

"Eason." Tam buradaydı. Birkaç santim uzağımda. Ben onu arzularken beni kendine çekiyordu.

Dudakları benimkilere çok yakındı, yüzümü inceliyordu. "Bana kalan tek şey sensin, Bree. Ve lanet olsun ki sen de ona aittin."

Sırtını dikleştirdiğinde tişörtünü tutup yumruğumun arasına aldım. "Hayır, değildim. Sen de en az benim kadar öyle olmadığını biliyorsun. Onun oyununda sadece bir kukladan ibarettim. Ve artık o iplerle bağlı değilim."

Parmak uçlarımda yükselip ona doğru uzandım. Rob Winters ile olan defterimi çoktan kapatmıştım.

Canımın acımasına artık müsaade etmeyecektim.

Bana zerre değer vermemiş bir adam için kendimi parçalamayacaktım. Ama en çok da -birlikte paylaştığımız trajediden bağımsız olarak- Eason'ı ne kadar çok istediğimi artık ondan saklamayacaktım.

Dudaklarımız birleşirken ağzını araladı ve dillerimiz uyum içinde ilk kez dans etmeye başladı. Eason da geçmişini geride bıraktığını bana net bir şekilde göstermişti. Başını eğip öpücüğü daha da derinleştirerek dudaklarımızı mühürledi. Tadı, uğruna savaştığımız her şey ve hiçbir şey gibiydi. İkimiz de kaybetmek istemediğimiz bir kontrolün arayışındaydık.

Kollarımı boynuna dolayıp ona iyice sokulmaya çalıştım. Sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi, Eason elleriyle popomu kavrayıp beni yukarı kaldırdı. Bizi ileri doğru taşıırken bacaklarımı beline doladım. Sırtım yüksek bir sesle duvara çarptı.

Ettiği onca küfür, bağırış çağırış ve mumları yere devirmesi değil de her nasılsa sırtımın duvara çarpıp çıkardığı ses Luna'yı uyandırdı.

"Baba!" diye ağlamaya başladı.

Eason aniden başını kaldırdı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Gerçek dünyaya dönüş Eason'a tokadını daha sert indirmişti.

"Aman Tanrım," dedi. Gözlerini kapatıp beni yavaşça ayaklarımın üzerine indirdi.

"Sorun yok, her şey yolunda," diyerek ona moral vermeye çalıştım. Yüzüntü ellerimin arasına aldım. "Bana bak."

Başını iki yana sallasa da alınlarımızı birbirine dayamak için eğilmişti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Beni duyuyor musun?"

Gerçekten Rob'un Jessica'yı hamile bırakıp bırakmadığından emin değiliz. Bildiğimiz tek şey şu. Her ne olmuş olursa olsun *sen* onun babasisin. Luna seni seviyor. Öyle ya da böyle. Biyoloji hiçbir şeyi değiştiremez." Parmakla tam kalbinin üzerini işaret edip hafifçe vurdum. "Luna senin kızın. Önemli olan tek şey bu, tamam mı?"

"Haklısın," diye yanıtladı. Ancak ses tonundan güvensizliği ve ikna olmadığı belli oluyordu.

Luna yeniden ağlayınca tıpkı diğer tüm iyi babalar gibi onu daha fazla bekletmeden odasına doğru hızlıca yöneldi.

"Şşş, bebeğim, buradayım." Yatak odasının kapısını açıp onu sakinleştirmeye çalışarak, "Baba seni uyandırdı mı?" diye sordu.

Luna bir şeyler mırıldandı. Ne olduğunu buradan duyamasam da Eason onu sakinleştirmeyi başarmıştı.

"Hayır, korkmana gerek yok. Gel buraya. Sen uyurken misafirimiz geldi."

Dağılan saçlarımı ve kıyafetimi aceleyle düzelttim. Eason da Luna'yı getirdi.

"Bak, Bree teyzen gelmiş," dedi Eason.

Luna'nın elini alıp dudaklarıma yaklaştırdım. "Merhaba, tatlım."

Luna, Eason'ın omzuna iyice yaslanıp bana baktı. Babasına yaptığım hamleden ötürü çıkan seslerden dolayı uyandırıldığı için keyfi kaçmıştı. Tamam, babasıyla aramızda geçen şeylerden haberi yoktu. Yine de uykusu vardı ve huysuzdu.

Göğsümde hissettiğim ağırlık yüzünden Luna'nın o tatlı ve tombik yüzüne bakmaktan kaçındım. Çünkü

bunu görmek istemiyordum. Luna'nın damarlarında kimin kanının aktığını hiçbir öneminin olmadığına dair Eason'ı temin ederken asla yalan söylemiyordum. Ama Rob'un telefonundaki tüm o fotoğraflar gibi, Luna'nın ışıltılı gözlerine bakınca gerçeği bütün çıplaklığıyla açık eden o belirgin detayları görebiliyordum.

Çok uzun zamandan beri insanlar Jessica'yla benim kardeş olup olmadığımızı sorarlardı. Göz renklerimiz farklıydı, onunkiler mavi benimkiler yeşildi. Ama ikimizinki de açık renkti. Ten renklerimiz de açıktı. Yazın bronzlaşmıştık. Kestane rengi saçlarımız düzleştirmemize rağmen dalgalıydı.

Ben hamilelikte ondan önde gidiyordum ama ikimiz de kızlara aynı zamanda hamile kalmıştık. Hatta kızlarımız doğduğunda ikiz gibi görüneceklerine dair şakalar bile yapmıştık. Öyle görünüyor ki Jessica için şaka değildi. Luna ve Madison arasındaki benzerliği inkâr etmek boş bir çabadan öteye geçemezdi.

Annelerinin benzerliklerinden kaynaklı mı yoksa babaları aynı olduğu için mi birbirlerine bu kadar benzedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de bu gerçeği öğrenmek tamamen Eason'a kalmıştı.

"Çocukların yanına dönmen gerekiyor mu?" diye sorduğunda dikkatimi ona verdim.

Boğazımı temizledim ve zihnimi okumamış olmasını diledim. "Eğer yalnız kalmak istiyorsan gidebilirim."

"Ya istemiyorsam?"

Gülümsedim. Karnımda keleklerin uçtuğunu hissedebiliyordum. "O zaman neye ihtiyacın varsa, senin için buradayım."

Büyük bir minnettarlıkla başını hafifçe eğdi. Yüzüne, gözlerine ulaşmayan yapmacık bir gülümseme yerleştirip kızını başının üzerinde havaya kaldırdı. “Tamam, huysuzlar. Kısa öğlen uykusu erken yatış demek olsa da önümüzde bizi bekleyen kocaman bir gün var. Bugün ne yapıyoruz, kızlar?”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BREE

Gün hem manzara hem de ruh hali olarak kasvetli bir havaya bürünmüştü. Öğleden sonra sis çökmüş, hepimizi kulübeye tıkmıştı. Eason'ın da kanepede oturup kızına bakmaktan başka bir şey yaptığı söylenemezdi.

Boyama yaptılar.

Eason, Luna'nın saçını taramasına bile izin vermişti.

Hatta Luna babasının önünde oturuyor olmasına rağmen Eason kızını görmüyormuş numarası yaptığı, "*Luna neredesin?*" oyunu bile oynamışlardı.

Oyunlarını bölmemek adına kulübeyi düzenlemeye giriştim. Ardından akşam yemeği için çorba ve kızarmış ekmek hazırladım. Eason'ın arada bir de olsa üzerimde gezdirdiği bakışlarını yakalıyordum. Yüzümün kızarması ve midemde kelebeklerin uçuşması için ona bakmama gerek bile kalmıyordu.

Lanet olsun. Onu gerçekten de öpmüş müydüm? Daha da önemlisi... Eason gerçekten öpücüğüme karşılık vermiş miydi?

Aslında zamanlama gerçekten kötüydü. Kızının gerçekte kendi kızı olmayabileceğini daha yeni öğrenmişti. Adama hamle yapmanın zamanı kesinlikle değildi. Ama yine de yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmiyordum. Duygularımız tavan yapmıştı. Paramparça olmuş kalplerimizin parçaları ayaklarımızın altındaydı. Sadece hayatta kalıp nefes almaya çalıştığımız o darmadağın olduğumuz zamanlardaki gibi sadece ben ve Eason vardık. Yaşama tutunabilmek için bildiğimiz o tek yöntemle hayatta kalmaya çalışıyorduk. Birlikte.

Yemeğimizi beraber yedik. İştahının yerinde olmasına sevinmiştim.

Ben Luna'ya banyo yaptırırken Eason da bizimle birlikte yere oturmuş, elini suda çırpıyordu. Hayatım boyunca gördüğüm en eşsiz, aşk dolu bakışlarla kızını izliyordu.

Luna'yı yatması için hazırlarken ben de temiz olan yerleri ve tezgâhın üzerini silip zaten düzenlenmiş olan buzdolabını yeniden gözden geçirdim. Büyük bir ruhsal bunalımdayken daha önce de pek çok defa Eason'ın yanında olmuşum. Ama o öpücük beni iyice sersemletmişti. Bundan önce aramızda hiç olmayan yeni sınırlar ve çizgiler belirmişti. Sadece bir gün öncesine kadar sıradan bir sarılma, rahatlatma ve destek olmanın basit bir göstergesiydi.

Belki de ben öpüşmemize gereğinden fazla anlam yüklüyordum. Belki de yalnızca bir zayıflık anıydı ve hissettiği acıyı başka bir şeyle değiştirmek istemişti.

Tadının nasıl olduğunu öğrendikten sonra bende bir şeyler değişmiş olabilir miydi?

Güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayışının içimde uyardığı hisler yüzünden o dokunuş artık daha farklı anlamlara gelir miydi?

Yoksa sadece tek seferlik bir şey miydi?

Özür dilemeli miydim?

Yoksa onu yeniden mi öpmeliydim?

Ya da kendimi kollarına atmalı mıydım?

Anahtarlarımı alıp...

"Sen iyi misin?" Eason birden Luna'nın odasından çıkmış, kapıyı sessizce çekerek yanıma gelmişti.

"Ah... Hımm. Sanırım. Özür dilerim, dalmışım." Kuruladığım bulaşıkları yerlerine koyup havluyu lavabonun yanına bıraktım. "Odada işler nasıldı? Uyudu mu?"

Yorgun bir şekilde nefesini bırakarak elini ensesine götürdü. Bu hareketiyle kolunun ön kısmındaki dövme açığa çıkmıştı. "Çok yorgundu, bir süre uyumamak için direndi ama sonunda uyuyakaldı."

"İyi."

"Hıhı," diye mırıldandı. Saçının uzun kısmı yüzüne düşmüştü. Bakışlarını ayaklarına dikmişti.

Odayı garip bir sessizlik kaplayınca midem gerginlikten kasılmaya başladı. Neredeyse on yılı aşkın bir süredir Rob'dan başka hiç kimseyle birlikte olmamıştım. Bu yüzden, zor bir gününde en yakın arkadaşınıza hamle yaptığınızda uygulanması gereken protokol kuralları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Karşıma geçmiş iştah kabartan bir şekilde dururken Eason'ın da bana pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

En zor kısmı, yapılması gereken o konuşmaydı. Tu-

haflık hissi. Rahatsız edici bir sessizlik ve yarattığı güvensizlik duygusu. Bizimle ilgili olan kısım değildi.

Biz kısmında nasıl davranmam gerektiğini iyi biliyordum.

Çıplak ayakla tezgâhın etrafından dolaşıp onun önünde durdum. "Tüm bu olanlarla nasıl başa çıkabiliyorsun?"

Başını hafifçe kaldırıp yorgun gözlerini birden açtı. "Yorgunum. Kendimden geçmeden önce gidip yatmam iyi olur."

"Evet, elbette. Ben de koca bir gece veya on iki saat boyunca uyuyabilirim."

Başıyla onaylayıp hafifçe belime dokundu ve ardından yanımdan geçip karşı taraftaki yatak odasına doğru yöneldi.

Peki. Tamam. Belli ki gereksiz yere anlam çıkarıp düşüncelere dalıyordum. Daha önce de yaptığım gibi. Sekizinci sınıfta değildik. Yetişkinler öpüşebilirdi ve bunu çok da büyötmeye gerek yoktu. Belki yarın sabah kalktığımızda buna beraber gülecektik. Hatta belki dudaklarının ne kadar mükemmel olduğuyla ilgili şaka bile yapabiliirdim.

Lanet olsun.

Ama bu başka bir günün konusuydu. Eason çok yorgundu. Sorun yoktu. İyi bir uyku zihinsel ve duygusal anlamda faydalı olacaktı. Onu asla bu konuda yargılamazdım, kendi bencil akıl sağlığım için bile olsa.

Kollarımı göğsümde kavuşturup oturma odasına göz gezdirdim. Kanepe en az bir yığın taş kadar rahat görünüyordu. Ama koltuk minderleri yerinden çıkarılmıştı.

Bu yüzden şansım yaver giderse kendime çekyat tarzı bir şey bulabilirdim.

Eason kapının eşiğinde durup omzunun üzerinden bana baktı. "Geliyor musun?"

"Özür dilerim, ne?"

"Yatağa. Geliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. İçimdeki o liseli kız çoktan Eason'ın tarafına geçmişti. Daha akıllı, gerçekçi olan ve şu anda korkudan ödü patlayan Bree ise heykel gibi taş kesilmiş ona bakıyordu.

Bu ne anlama geliyordu şimdi? Onunla aynı yatakta yatmamı mı bekliyordu? Gerçekten beraber uyumayı? Yoksa *birlikte yatmak* ifadesini çok daha müstehcen bir anlamda mı kullanmıştı?

Açık konuşmam gerekirse, bu cevabımı değiştirmezdi. Yine de bir açıklama yapabilir, bana savunma mekanizmamdan hangi kısmı harekete geçirmem gerektiğiyle ilgili ipuçları verebilirdi.

"İı, şey, evet?"

Onun da benim gibi kafasının karıştığı belli oluyordu. Gittiği mesafeyi geri yürüyerek yanıma geldi. "Tamam mı? O zaman neyi bekliyorsun? Uyumak için bir şey getirdin mi? Yoksa tişörte falan ihtiyacın var mı?"

Bugün, arabadan getirmemde ısrar ettiği çantama baktım ve içine neler koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Günün beni nereye götüreceğinden emin olamadığım için birkaç parça bir şey koymuştum. Ama hiçbirisi ilk defa aynı yatağı paylaşacağım bir erkeğin yanında giyi-

nebileceğim uygun şeyler değildi. Özellikle de adamın *Eason Maxwell* olduğunu düşünürsek.

Yanıma pijama almıştım. Ekose pijamayla uyumlu, neredeyse çuval bezi kadar etkileyici kolsuz bir üst getirmiştim. Fakat memelerimin tamamını örten sutyen yine de görünüyordu. *Nefes kesici. Her erkeğin fantezisi.*

Şaşkınlıkla yeniden gözlerimi kırıştırdım. Korkumu bastırmaya çalışarak gülümsedim. "Bir tişört alsam çok iyi olur."

"Hemen getiriyorum." Odaya girdiği an ciğerlerime derin bir nefes çekip soluklarımı düzenlemek için iyi bir fırsat yakalamış oldum.

Tanrı aşkına, benim sorunum neydi? Karşımdaki kişi Eason'dı. Etrafındayken tedirgin olacağım en son insan oydu. Fakat bu, şöminenin karşısında geçirdiğimiz gecelerden biri değildi. En azından ben öyle hissetmiyordum. Bildiğim bir şey varsa, o da Eason'ın bunu geceyi birlikte geçiren iki yakın arkadaş olarak gördüğüydü.

Siktir. Aramızda geçen öpüşmenin, onun için hiçbir şey ifade etmediği düşüncesinin bu kadar çok canımı yakacağını hiç tahmin etmemiştim.

Bu durum beni daha çok gerip sık sık nefes almaya başlamama sebep oldu. Bu yüzden kaçınılmaz sonu geciktirmek adına, oturma odasında ayakta öylece beklemeye başladım.

"Bree," diye seslendi kapının eşiğinden başını uzatıp. "Acele et. Banyoyu ilk sen kullanmalısın."

Harika. Duşu da birlikte kullanacaktık. "Geliyorum."

Yatmak için hazırlıklarımızı yaparken çoğunlukla sessiz kaldık. Küçük odada sağa sola gidip gelirken Eason'ın eli

birden fazla kez popoma dokunmuştu. Odanın çoğunu, büyük boy yatak ve rüstik görünümlü bir masa kaplıyordu. Dokunuşları çok kısa sürdüğü için Eason'ın *yatağa gelmekten* neyi kastettiğiyle ilgili kafam karışmıştı. Ama bu süreçte hazırlıksız bir şekilde olaya ilk dahil olan ben olmayacaktım.

Banyoda hatırı sayılır bir süre vakit geçirdim. Vücudumu tıraş edip dişlerimi fırçaladım, saçlarımı yanım almayı unuttuğum şekillendirici sprey olmadan mümkün olabildiğince seksi görünmeleri için ellerimle düzelttim. Önce makyaj yapıp ardından sildim. Çok istekli görünmek istemiyordum. Gerçekten, yatmadan önce kim makyaj yapardı ki? Eason benim en kötü anlarıma bile şahit olmuştu. O yüzden çaba sarf etmeme gerek yoktu. Ama makyaj yapmak yine de bana kendimi daha iyi hissettirecekti.

Banyodan çıkıp odaya geçtiğimde ışıklar açıktı. Eason yatağın üzerinde üstsüz bir şekilde yatıyordu. Giydiği tek şey eşofman altıydı. Telefon göğsünde, ayağını diğerinin üzerine atmış halde uyuyakalmıştı.

Bir yandan rahatlamış, bir yandan da hayal kırıklığına uğramıştım. Örtüyü üzerine örttüğümde hissetmemişti bile. Telefonu alıp yatağın kenarındaki komodinin üzerine bıraktım. Şarj kablosu oradaydı. Telefonu şarja takıp lambayı kapattım.

Ay ışığı odayı çok hafif aydınlatıyordu. Eason'ın telefonunun ekranı parladı. En son ne zaman telefonuna baktığımı hatırlayamadım. Onu uyarmama rağmen çocukların telefonla oynamasına izin vermişti. Madison'la Luna'nın kazara çektiği komik ve tuhaf *selfie*'lerle fotoğ-

rafların harika olduğunu düşünüyordu. Asher da telefonu kullanmaya başlamıştı. Özellikle karatede öğrendiği yeni hareketleri yaparken videoya çekiyordu. Eason bir defasında günün en güzel anının, telefonun galerisini açıp çocukların çektiği şeylere bakmak olduğunu söylemişti.

Telefonunda kullanabileceği, milyonlarca güzel fotoğraf olmalıydı. Ancak Luna'yı kucağımda tuttuğum ve Madison'la Asher'ın arkadan boynuma sarıldığı fotoğrafı ekranına koymuştu. Bir hafta kadar önce çekilmişti. O günü çok iyi hatırlıyordum. Asher'ı hafıza oyununda çok pis yenmiştim ve o da beni hile yapmakla suçlayıp eleştiri yağmuruna tutmuştu. Telefonunun ekranına koymayı bırak, Eason'ın fotoğrafı çektiğinden bile haberim yoktu.

Ekranın ışığı sönüp kayboluncaya dek fotoğrafa bakakaldım.

Hissettiğim duygularla bunalmış bir halde elimi ağzıma götürüp kapattım. Aslında basit bir şeydi. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra benim için basit bir fotoğraf olmaktan çok daha fazlasıydı ve Eason bunu tahmin bile edemezdi. Son iki günümü eski fotoğraflar ve telefon araştırmalarıyla geçirmiştim. Tavşan deliğine girip bana iyi günde kötü günde söz veren adamın, ailemizi yalanlarıyla nasıl yok edip beni nasıl aldattığını araştırmıştım. Eason ise ailesi olmayan, en azından kan bağı bulunmayan kişilere son bir yılını adamıştı. Buradaki kilit nokta, bizim fotoğrafımızı telefonunun ekranına koymuşken kalbiyle ilgili ufak da olsa şüpheyeye düşmüş olmamdı.

Nasıl böyle inanılmaz bir adam olabilirdi? Geçen bunca yılda nasıl olmuştu da ben bunun farkına varamamıştım?

Ah, doğru ya. Biz Jessica ve Rob değildik. Çoktan her

şeye sahip olduğumuz için yeni ve heyecanlı bir şey aramıyorduk. *Ne boktan bir şaka ama.*

Eason'la aramızdakinin ne olduğunu ya da neye dönüşmesi gerektiğini bilmiyordum. Fakat asla geriye dönüp bakmak istemiyordum. Bunu bize ihanet ettikleri için yapıp yapmadığımızı bilmek istemiyordum.

Yaşanan onca şeye rağmen Eason'ı istiyordum.

Öğleden sonra onun kollarındayken güvende hissetmiş, dudakları benimkilerin üzerinde hareket ederken hiç olmadığım kadar hayat dolmuştum. Onu veya aramızdaki bu şeyi riske atmak istemiyordum. Özellikle de basit bir tutku için bunu kaybetmek asla istemiyordum. Hayatlarımız öyle iç içe geçmişti ki en ufak bir yanlışta herkes için büyük bir yıkım olurdu. En çok da çocuklar için.

Ona bakıp gülümsedim ve elimi yüzünün yan tarafına yerleştirdim. Zavallı adam o kadar çok yorulmuştu ki ona dokununca hareket bile etmedi. "O noktaya geleceğiz," dedim fısıltıyla. "*Birlikte.*"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

EASON

Çaresizce ihtiyaç duyduğum o derin uykudan uyandığımda evin sessizliğini fark ettim. Birkaç saniye boyunca nerede ya da hangi ayda olduğumu bile kavrayamadım. Aklımdaki bulanıklık silinince yaşadığım onca şey zihnime üşüşmeye başladı.

Telefon.

Aldatma.

Luna. *Tanrım, Luna.*

Kollarımı esnettiğimde parmak uçlarımdan ipeksi bir cilde değdiğini hissettim.

Bree.

Ona bakarken gülümsemeye başladım. Yüzü bana dönük, saçları yastığın etrafına dağılmış halde uyuyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı, o yüzden çok fazla bir şey göremiyordum. Benden epey uzakta olduğunu görmek için ışığa ihtiyacım yoktu. O öpüşmeden sonra üzerimde olsa bile hâlâ yeterince yakınımda olmuş sayılmazdı.

Siktir. O öpücüük.

Bree her zaman çok çekici bir kadın olmuştu. Arkada-

şım diye bunun farkına varmayacak değildim. Kalçasını çok güzel saran şortlarıyla yürüyüşten döndüğü zamanlarda, poposu dikkatimden kaçmıyordu. Şöminenin etrafında oturduğumuz gecelerin bazısında üşüdüğü için dikleşen meme uçları giydiği kolsuz bluzdan belli oluyordu. İşe giderken giydiği o kahrolası mini etek ve topuklu ayakkabılardan hiç söz etmeyecektim bile. Ona o haliyle tüm gün bakabildikleri için Prism'de çalışan tüm erkeklerden nefret ediyordum. Ben ise Bree'yi o şekilde sadece işe gitmeden önce kısa bir süreliğine ya da şanslıysam işten döndüğünde üzerini değiştirmek için yukarı çıktığı nadir anlarda görüyordum.

Ancak beni Bree'ye çeken şey sadece fiziksel arzular değildi. Daha önce hiçbir şekilde tecrübe etmediğim şeyler yüzünden onun büyüüne kapılıyordum. *Hiç kimseyle tecrübe etmediğim o şeyler yüzünden.* Herkese karşı keskin ve özgüvenli bir duruşu vardı. O kadar ki isteseydi tüm dünyayı yönetebilirdi. Beni sürekli hizada tutmayı başarıyordu. Yine de arada sırada onun muhteşem sinirlerini bozmaktan aşırı keyif aldığımı da itiraf etmeliydim.

Kimsenin onu izlemediği zamanlarda inanılmaz düşünceli oluyordu. Eğer yakalanırsa bunu inkâr etmekten de geri durmuyordu.

Çok güzel yeşil gözleri vardı. Bu güzellik, özellikle de çocuklarına baktığı zamanlarda tarifi imkânsız bir hale bürünüyordu. Onun gibi bir anneleri olduğu için çocuklar çok şanslıydı.

Doğuştan anaç bir yapısı vardı. Etrafındaki herkese göz kulak oluyordu ve karşılığında kahrolası hiçbir şey beklemiyordu.

Fakat sonuç olarak, Bree ile işleri hiçbir zaman o boyuta götürmemiştim. Çünkü o bana ait değildi. Rob'a aitti ve ölmüş olması da hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ama durumu değiştiren asıl şey neydi biliyor musunuz? Rob'un lanet olası bok herifin teki olması ve çok önceden belirlenen o hassas sınırları yok sayıp çiğnemesi.

Artık bundan sonra olacakları kimse tahmin edemezdi.

İster adına erkeklik kanunu ya da kahrolası ne dersiniz deyin, bundan sonra o sınırların hiçbir geçerliliği kalmamıştı.

Bree artık ulaşılamaz olmaktan çıkmıştı. Parmak uçlarında yükselip beni öptüğü anda, açıkça hiçbir zaman onun olmadığını ifade etmişti. Asla sahip olamayacağım bir kadından uzak kalma fikri de hiçliğin derinliklerine gömülmüştü.

İkisinin de canı cehenneaneydi. Bree artık benimdi. Arkadaşım ve ailemdi. Ayrıca eğer her şey benim istediğim gibi giderse her şeyim olacaktı.

Ona doğru uzanıp ellerimi etrafına doladım ve yatağın ortasında onu kendime doğru çektim.

Usulca, "Eason?" dediğinde, sesinin baştan çıkaran tınısı yüzünden aletim harekete geçmişti. Belki de bunun sebebi, sonunda onunla aynı yatağı paylaşmamdı.

"Evet, benim." Onu kendime yaklaştırarak kısaca öptüm. "Gerçekten uyumayı planlamamıştım. Tişörtüm üzerindeyken seni görmek istiyordum." Sırıtip dudaklarına doğru eğildim. Ellerimi aşağı indirip kalçalarına dokundum. "O üzerinde değilken göreceğim manzaranın daha güzel olacağına kanaat getirdim."

Keskin bir nefes aldı. "Eason, bekle. Konuşmamız gerekiyor."

Evet, yeniden en nefret ettiğim o iki kelimeyi duymuştum.

"Artık konuşmayla hiçbir işim yok," diye karşı çıktım bir homurtuyla.

Kalçasına yerleştirdiğim elimi bulup hafifçe sıktı. "Tamam, öyle olsun. Ama Rob ve Jessica gibi olmak istemiyorum."

Bütün bedenim bir anda kaskatı kesilmişti. Göğsüm sıkışmış, acıdan çok öfkeyle patlamaya hazır bir hale gelmiştim. "Lanet olsun. Ne oluyor, Bree?" Yatakta dönüp sırtımın üstüne uzandım. Bree beni takip ederek ayaklarını kalçalarımın dolayıp bana yakın kalmaya çalıştı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup çenesini göğsüme koydu. Parmağını köprücük kemiğimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirip bir yandan da konuşmaya başladı. "Bekle. Bunu o anlamda söylemedim."

"O zaman *onları* bu yatağa *bizim* yanımıza getirmeyecek şekilde kelimelerini seçmeye ne dersin?"

"Ama görmüyor musun? Onlar zaten buradalar. Çocuklar yüzünden hep burada olacaklar."

Şüpheli bir tavırla tek kaşımı kaldırdım. "Ash ve Mads'i buraya mı sakladın?"

Başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Dedim ki Madison ve Asher'ı buraya, yorganın altına bir yere mi sakladın? Çünkü ben Luna'yı saklamadım. Bu da demek oluyor ki bu yatakta şu an çocuklar yok. O pislik Rob ve lanet olası Jessica da yok."

Tartışmak için ağzını açtığı sırada, yeniden saçma sapan şeyler söylemesine fırsat vermeden konuşmaya devam ettim.

“Biz onlar gibi değiliz. Beni duyuyor musun? Aramızdaki bu şey her neyse, asla onları dahil etmiyoruz. İkimiz de evli değiliz. Biz insanların arkasından iş çevirip buluşmuyor, hayatlarını mahvetmiyoruz. İkisi hiçbir şekilde bizimle beraber bu yatağa girmiyor.”

Uzunca bir süre sessizliğini korudu. Ay ışığı yüzünün bir tarafını hafifçe aydınlatıyordu. Ama ışığın düşürdüğü gölge, ifadesini okunmaz bir hale getirmişti. “Telefonundaki fotoğrafı gördüm.”

“Hangi fotoğrafı?”

Yaptığım onca ikna edici konuşmaya rağmen ses tonu pürüzsüz ve ölçülüydü. “Telefonunda duvar kâğıdı olarak ayarladığın, çocuklarla birlikte olduğum fotoğrafı.”

“Evet, ne olmuş?” O fotoğraf benim için dünyadaki her şeyden daha çok değerliydi ve içindeki insanlar paha biçilemezdi.

“O fotoğraf kaybedecek ne kadar çok şeyimiz olduğunu fark etmemi sağladı.”

Dudaklarımı büzüp Bree’ye öylece baktım. Kafam karışmıştı. “Eğer o fotoğraftan çıkardığın anlam buysa, düşündüğümüzden çok daha büyük problemimiz var demektir.” Elimini yukarı kaldırıp komodinin üzerinde hafifçe gezdirerek telefonu aradım. Telefona dokununca ekran ışığı yandı. Bree’nin parıldayan gülümsemesi karşımdaydı. “Bu fotoğrafı buraya geldikten sonra buldum. Bundan önce Jessica ve Luna’nın birlikte olduğu fotoğraflardan biri vardı. Ama onun Rob’la olan yazışmalarını okuduktan sonra o fotoğrafa bakmayı midem kaldırmadı. Luna’nın birkaç hafta önce havuzda çekilmiş fotoğraflarından birini arıyordum. Ama bunu gördüğümde

olduğum yerde kalakaldım. Geçtiğimiz bir yıl boyunca cehennemi yaşadık. Bugün öğrendiğim o felaketi buna dahil etmiyorum bile. Her şeyin canımı yaktığı ve nefes dahi alamayacağımı düşündüğüm gecelerim oldu. O anlarda yanımda sadece sen vardın. O çetrefilli yol boyunca attığım her adımda yanımdaydın.” Ekrana yeniden dokunup fotoğrafı göstererek devam ettim. “Bu fotoğraf, Bree. Bu kaybedecek olduğumuz şeylerin fotoğrafı değil. Bu, benim zaten kazandıklarımın fotoğrafı.”

“Ah, Eason,” diye fısıldadı ve bir elini kaldırıp yüzümün yan tarafına yerleştirdi.

Başımı çevirip avuç içini nazikçe öptüm. Parmaklarımı birleştirip elini göğsümün üzerine yerleştirdim.

“Dinle, biliyorum bu durum birçok şeyi karmaşık hale getirecek. Fakat seninle birlikte olmak, hayatım boyunca hissettiğim en iyi şey gibi geliyor bana. Sana karşı dürüst olacağım. Onlara inanılmaz öfkeliyim. Çok canım yandı. Kendimi yerin dibine girmiş gibi hissediyorum. Luna ile ilgili bu büyük problemi çözene kadar birkaç hafta boyunca hissedeceğim o büyük acıyı hayal dahi edemiyorum. Ama kesin olarak emin olduğum iki şey var, Bree. Seni istiyorum ve harekete geçmek için lanet olası bir saniye daha fazla bekleyip vaktimi boşa harcamayacağım.”

Ani bir hareketle yatakta dönerek onu altıma aldım. Yüzündeki saçları geriye doğru itip sözlerime devam ettim. “Baştan aşağı bütün vücudunu doya doya öpmek için daha fazla beklemeyeceğim. Sana kendini iyi hissettireceğim ve bunu yapanın ben olduğumdan emin olacağım.”

Başparmağımın ucuyla dudağına dokunduğumda nefesi kesildi, ardından gür kirpiklerini kırıştırdı.

"Yine de ilk senden duymaya ihtiyacım var." Dudaklarımı alına değdirip ardından çenesine kadar onu öptüm.

"Eason, bana sadece ne duymak istediğini söyle." Durdum. Seksi mırıltısı doğruca dudaklarıma yönelmişti. "Her ne ise söyleyeceğim."

"İşler bu şekilde ilerlemiyor, sek."

Şaşkınlıkla kaşını kaldırıp ardından dikkatini toplayarak büyüleyici yeşil gözleriyle bana baktı. "Özür dilerim, sek mi?"

Ağzımdan hiç düşünmeden çıkmıştı. Ama şimdi tekrar duyunca, bu takma adın ona fazlasıyla uyduğuna ikna oldum. "Şek, şekerin kısaltması."

İnsanı kendinden geçiren kısa bir kahkaha attı.

"Bu çok gülünç, Eason. Neden şeker? Yeryüzünde beni şeker diye betimleyecek hiç kimseyi bulamazsın."

"İyi." Hızlıca cevabı yapıştırdım. "O zaman bütün o tatlılığı benim için saklayabilirsin."

Yüzünde beliren ifadeden rahatladığını anladım. Çenesini yukarı kaldırıp yüzüme iyice yaklaştı. Ellerimi başının arkasına kaydırıp dudaklarımızı bir araya getirdim.

Eğer gerçek Bree'yi gün yüzüne çıkaracağını bilseydim, ona bütün gün takılıp sınırlarını zorlayabilirdim. Ama onunla farklı yollarla eğlenmeyi daha çok istiyordum. Onu oturur pozisyona getirip üstündeki tişörtten hızlıca kurtulduğum ve pamuklu iç çamaşırıyla sutyenini ortaya çıkaracağım türden yollarla.

Eşofmanımı tekmeleyip çıkarmaya çalıştığım sırada onu incelediğimi fark etti. Bakışlarını aşağıya, iç çama-

şırına çevirdi ve ardından hemen özür diledi. "Çok özür dilerim. Ben bunu düşünemedim... Onlardan hemen kurtu-"

Elini hızlıca oradan uzaklaştırdım. "Sakın deneme." Kendimi daha fazla tutamayıp göğüslerinden birini avuçlarken diğerini ağzıma aldım. Yumuşacık tenine doğru, "İzin ver onların tadına bakayım," diye mırıldandım. "Seni ne kadar çok istesem de..." dedim dudaklarımın arasından, dokunuşuma kendini ittiği için doğru kelimeleri bulamıyordum. Bu sırada ağzımdan kaçan iniltiye engel olamamıştım. "Tanrım, bu muhteşem beden her bir zerresinin tadına varmak istiyorum... Hem de tam şu anda." Memelerinin arasını öptüm. Ardından dudaklarımı köprücük kemiğine hafifçe değdirerek boynuna, oradan da kulağına ilerledim. En sonunda alnımı onunkine yaslayarak durdum. "Kendimi o kadar uzun süredir tutuyorum ki her şeyin tadına varmak istiyorum."

Çenelerimiz birbirine değiyordu, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. En başından beri duymak istediğim o kelimeleri söyleyivermişti. Ağzından açık bir şekilde çıkmasına ihtiyaç duyduğum o sözcükleri. Sadece ona duyduğum saygıdan dolayı değil, ki bütün kalbimle ona saygı duyuyordum. Aynı zamanda ona karşı hissettiğim duyguların karşılıklı olduğunu duymaya muhtaç olduğum için de.

"Eason, seni istiyorum. Lütfen."

O sihirli sözcükler.

Ağırdan almak istediğimi mi söylemiştim? Uygulamada bunu gerçekleştirmek inanılmaz derecede zor oluyordu.

Tüm bedenini öpüp emerek aşağıya doğru indim. Ale-tim derinlerine gömülmek için sabırsızlıkla sızlıyordu.

Ama henüz olmazdı.

Ben vücudunun her bir santiminin tadına bakmadan olamazdı.

Onu tıpkı bir şekerlemenin ambalajını açar gibi soydum ve bacaklarının arasındaki tatlılığın tadına baktım. Bree, omuzlarımın iki yanına koyduğu elleriyle çarşafları çekiştirip duruyordu. Neredeyse aklımı kaçırmak üzereydim.

Tam durumu kendi lehime çeviriyordum ki Bree birden üstüme çıkıp bütünüyle her şeyi tersine çevirdi. "Rüyamda benim hazır olmadığını söylüyordun. Ama ben hazırım, Eason. Kahretsin, senin için o kadar hazırım ki..."

Rüya görüyordu.

Benimle ilgili.

Siktir. Sadece düşüncesi bile beni baştan çıkarıp volkan gibi patlatabilirdi. "Yanımda... prezervatif yok."

"Sana güveniyorum. Sana daima güvendim. Sorun yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kollarımı vücuduna doladım. Yavaş bir şekilde siki-min üzerine otururken kulağıma doğru hafifçe inledi. Birkaç saniye hareketsiz kalıp ardından direkt gözlerime, ruhumun derinliklerine baktı.

"İşte buradasın," dedi nefessiz bir şekilde.

Çok uzun zaman geçmişti. Ama hiçbirisi böyle hissettirmemişti. Bende uyandırdığı hisler bambaşkaydı.

"Buradayım," dedim. Başımı döndürüyordu. Bedenimi saran mutluluk, haz, ihtiyaç, heyecan, arzu ve ait

olma duygularının karışımı bir anda damarlarıma akın etmişti. Elimi siyah saçlarına dolayıp onu kendime çektim ve dudaklarını kendiminkilere bastırıp fısıldadım. "Mükemmelsin. Bunu biliyor musun? İnanılmaz derecede mükemmel."

Bree üzerimde yavaşça kalkıp indi. Her hareketinde beni daha da derine alıp kalçasını ritmik bir şekilde sallıyordu. Boynuma tırnaklarını batırıp öyle güçlü tutundu ki eminim dokunduğu yerde izlerini bırakmıştı. Büyük bir onur duyarak taşıyacağım izler.

Birlikte hızlanarak ateşli bir şekilde inlemeye başladığımızda, ona sahip olma dürtüsünü daha fazla içimde tutamadım.

Başından beri yanında olmadığımdan değil.

Sadece bunu ona veren taraf olmaya ihtiyacım vardı.

Bir elimle beline sarılıp aramızdaki bağlantıyı koparmadan onu sırtüstü yatırdım. Bacaklarını genişçe açınca kendimi onun derinliklerine gömdüm ve dünyayla olan tüm iletişimimi kestim.

"Evet," diye tekrarladı. "*Evet.*"

Sikimin etrafında orgazma ulaştığından emin olma ihtiyacıyla, elimi aramıza sokup parmağımı uyarılmış, dolgun klitorisinin üzerinde dairesel bir şekilde hareket ettirdim. Bedeni benimkiyle uyum içinde hareket ediyor, istediği şey için bana rehberlik ediyordu. Sırtını yay gibi gerene kadar ritmik hareketlerime devam ettim. Dizleri titremeye başlamıştı. "Tanrım, Eason. Geliyorum." Kelimeleri kulaklarımı doldu.

İçimdeki füze ateşlenmişti. Sırtım gerilerek kendimi içine ittirdiğimde, bir daha asla geri dönmemeyi umarak Bree'nin o engin okyanusuna dalmıştım.

Kan ter içinde, sarmaş dolaş bir halde soluk soluğa kalmıştık.

Büyük olasılıkla aramızda geçenlerden sonra hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı. İyi ya da kötü, ne olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Aldığım nefeslerin normale dönmesini beklerken, yanımda çıplak yatan kadınla birlikte kırıışmış çarşafların arasındaydık. Artık ne olursa olsun, iyisiyle kötüsüyle yaşanabilecek tüm o şeylerle yeryüzünde bizim gibi baş edebilecek başka bir çift daha olmadığı hissine kapıldım.

Büyük bir savaş atlatmıştık. Ateşle vaftiz edilmiştik. Dürüst olmam gerekirse, Bree kadar güvendiğim hiç kimse yoktu. Özgüveni ondan daha yüksek olan kimseyi de tanımıyordum. Benimle aynı şekilde düşünmeme ihtimali ödümü koparıyordu.

Yan tarafa dönüp kolumu yastığın altından geçirerek Bree'yle tekrar burun buruna geldim. İçinde bulunduğum durumu betimleyecek kelimeler varsa bile beynim şu an hiçbirini bulamıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Bree. Genellikle yumuşak olan sesi şu anda ciddi ve boğuktu.

Hayatım boyunca hiçbir şeyin bana kendimi bu kadar iyi hissettirmediğini düşünüyorum.

Bunu kendime saklayıp onun yanındayken her zaman yaptığım gibi esprili bir tonda cevap verdim. "Şu tuhaf, pamuklu iç çamaşırlarını. Beni en büyük zaafımdan vurdun."

Oyunbaz bir tavırla beni göğsümden ittirdi.

"Ahhh," diye mırıldandım. Ölümcül bakışları karşısında kahkaha atıyordum.

"Tanrım. Bu kızı biraz rahat bırak. Buraya gelip seni baştan çıkarmayı planlamadım sonuçta."

"Ama tam olarak bunu yaptın. Benimle ilgili gördüğün rüyalardan biraz daha bahsetsene. Hepsinde çıplak mıydım? Ya da sadece iyi olanlarda mı?"

Örtünün altından bacağıma tekme attı. "Eason!"

İşte bu benim âşık olmaya başladığım Bree'ydi. Vahşi, kavgacı ve delişek. Muhteşem bir baş belası.

"Ne oldu? Bu makul bir soru."

Bana karşı zayıf bir saldırı girişiminde bulundu. "Şu an sorulacak tek makul soru, bundan sonra ne yapacağımız."

Elimi kaydırıp poposunu kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Ne söylememi istiyorsun? '*Bree benimle çıkar mısın?*' için biraz geç kalmadık mı?"

Tek kaşını yukarı kaldırdı.

İncecik bir buz tabakasının üstünde parmak uçlarımda yürüdüğümün farkındaydım. Bu umurumda olmadığı için ayrıca mutluydum. "Tamam, tamam," dedim ve devam ettim. "Evde tamamen doğal davranırız. Çocukların önünde seni masanın üzerine eğip becerecek değilim zaten."

"Aman Tanrım. Biliyorum. Ama çocuklara bir şeyler söylememiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

Onu iyice kendime çekip kolunu ovaladım. "Hayır. En azından şimdilik. İkimiz de bir yere gitmiyoruz. Onlara bir şeyler açıklamaya çalışıp kafalarını karıştırmaya gerek yok. Onlar zaten bizi beraber gördüler. Dürüst olalım, hepimiz bir aradayken zaten çok mutlular." Başının üzerine bir öpücük kondurdum. "Bununla birlikte, hepimiz evde şekerlemelerle ilgili politikanı çok iyi biliyoruz."

Bree göğüs ucuma çimdikledi. "Ben ciddiylim," dedi. Ses tonu sadece ciddileşmemiştir aynı zamanda hissettiği savunmasızlığı da duyabiliyordum. "Ya beceremezsek... Bilirsin işte, ya ilişkimizi yürütemezsek?"

"Tamam. Rahatla lütfen. Her şey yolunda ve biz de iyiyiz. Herhangi bir ayrılıktan çok daha kötüsünü görmüş iki yetişkin insanız. İkimizin arasındaki bu şeyi gerçekten keşfetmek istiyorum. Şu ana kadar iyi bir takım olmayı başardık zaten. Ve şu an birlikte çınlıplak uzanıyor olmamızı da buna dahil ediyorum. Eğer olur da yürütemezsek, hiçbir şey değişmeyecek. Seninle ilgili acıklı bir ayrılık şarkısı yazacağım ve milyon dolarlar kazanacağım. Sen de hayatının geri kalanında, her gün radyoyu açıp bu şarkıyı dinleyeceksin. Bunun dışında, ikimiz de iyi olacağız."

Hafif kahkahasıyla kalbim göğüs kafesimi yırtıp fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Ama bir sonraki kelimeleri içimde bir şeylerin kırıldığını hissetmeme sebep oldu. "Korkuyorum, Eason. Seni kaybedemem."

"Hey." Kollarımı etrafına dolayıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzünü boynuma gömüp bana sıkıca sarıldı. Tırnaklarının çaresiz bir şekilde tenime batışını hissedebiliyordum. "Uzun bir zamandan sonra ilk kez mutluyum. Seninle birlikte gerçekten çok mutluyum."

"O zaman, tatlım, endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum, sana karşı daima dürüst olacağım. Eğer olur da benim için bu ilişki yürümezse, bunu sana mutlaka söyleyeceğim. Seninle beraberken *ben de* mutluyum. Geri kalan taşlar da zamanla bir bir yerine oturacak, tamam mı?"

Benimle aynı fikirde olduğunu söylemedi. Hatta hiçbir şekilde konuşmadı. Ama gecenin geri kalanında beni asla bırakmadı. Bu da benim için yeterliydi.

Muhtemelen önümüze çıkacak pek çok kötü gün olacaktı. Yolumuz her zamankinden daha engebeli olacaktı. Ama bu kadın benim yanımda olduğu sürece tüm bu engelleri bir şekilde aşacağımızı hissetmekten kendimi alamıyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

BREE

Son yirmi dört saat içinde neredeyse her şey değişmişti. Yine de Eason'ın, Luna'yla ilgili ne düşündüğü konusunda hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. İş kişisel sorunları halletmeye geldiğinde, ben iki türlü hızla çalışıyordum; takıntılı ve turbo takıntılı. Tıpkı siyah ve beyaz gibi, arası yoktu.

Eason ise, konu duygularıyla baş etmeye geldiğinde daha yavaş bir yolda ilerliyordu. Önce birkaç gün sessizleşiyor, ardından birkaç gün durumun üzerinde düşünüyor ve olabilecek tüm senaryoları değerlendiriyordu. Olaya farklı açılardan bakıp tüm yönleriyle ayrıntılı düşününce bir sonuca varıyordu.

Evet, ikimizin de gerçek olmasından korktuğumuz durumu ortadan kaldırmak ve babası olduğunu doğrulamak için DNA testini yapmayı düşünüp düşünmediğini çok merak ediyordum. Ama ona bunu önermek benim haddime değildi. Eason hazır hissettiğinde konuşmak için beni nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Dün gece-den sonra bu yerin, artık şöminenin karşısındaki kanepenin diğer ucu olmadığını çok iyi biliyordum.

Beni uzun ve tadını çıkara çıkara öperek bir günaydın öpücüğü vermişti.

Kahvaltı masasının altından, Luna'nın göremeyeceği şekilde kalçama dokunmuştu.

Ve Asher'la Madison'ın yanına, eve dönmem gerektiğini söylediğimde hayal edebileceğimin çok ötesinde bir tepki vermişti. O bildiğim mükemmel Eason tavrını da aşarak bana sarılmış, beş dakika beklemem gerektiğini söylemişti. Böylece eşyalarını toplayıp benimle eve dönebilecekti.

Maalesef bazı şeyleri değiştiremiyorduk. Özellikle de geri dönmek zorunda kaldığımız evi ve içinde sonsuza kadar yaşayacak olan o anıları. Başka bir yere taşınıp temiz bir sayfa açmayı çok istesem de çocuklar için bazı şeylerin stabil kalmasına ihtiyacımız vardı. Beni ne derece ve nasıl mahvettiğinin hiçbir önemi olmaksızın, Rob daima onların babası olarak kalacaktı. Onun anılarını çocuklar için canlı tutmak benim görevimdi. Bu fedakârlığı onlar için yapmak zorundaydım. Bu, evin duvarlarında Rob'un fotoğraflarının asılı olacağı anlamına gelse bile.

Durumu düşünülürse, Eason'ın da bu fedakârlığı yapmak zorunda olduğunu bilmek berbattı.

Yine de değişikliklerin hepsi kötü değildi.

Eason, Luna'nın eşyalarını toplayıp kulübeden ayrılacak için hazırlandığı sırada ben de Jillian'ı aradım. İçinde bulunduğumuz durumu ona açıkladığımda Rob ve Jessica'nın yaptıklarına duyduğu öfkeyi hararetli bir şekilde dile getirip cehenneme gitmeleri için küfürler savurdu. Hemen ardından Eason'ın yatakta nasıl olduğuyla ilgili birkaç detay için yalvardı. En sonunda da be-

nim için evle alakalı birkaç şeye göz kulak olabileceğini söyledi. Sadece dört saat sürecektir bir yolculuk olduğunu düşünersen, o sürede yapabileceği şeylerle ilgili umutlarımı pek yüksek tutmadım.

Ama eve vardığımızda iki mobilya, nakil kamyonuna yükleniyordu. Üzerinde Hud Yapı İnşaat amblemi bulunan diğer üç kamyonetin de evin garaj yolu üzerinde park halinde olduğunu görünce kendime engel olamayıp bir kahkaha attım. Jillian'ın kendisine verilen görevi yerine getirme becerileri, telefonlara cevap verme ve vibratör için kupon toplamanın çok daha ötesindeydi.

Kahretsin. Bu kadın kesinlikle iyi bir maaş artışını hak ediyordu.

Sırtarak arabayı yolun kenarına park ettim. Eason da arkamdan gelip arabasını park etti.

Siyah Tahoe arabasından inerken, "Tüm bu olanlar da neyin nesi?" diye sordu.

"Tam olarak emin değilim."

Kafası karışık bir şekilde kaşlarını çatı. "Bu, senin olup bitenlerden haberinin olduğu ve altı tane kamyonu beklediğin anlamına mı geliyor? Ya da birinin bizi soyduğu ve onunla teke tek dövüşmek için kaslarımı esnetmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Kıkırdayarak yanına gittim. Uzanıp o yakışıklı yüzünü öpmemek için büyük bir savaş veriyordum. "Sakin ol, Chuck Norris. Jillian'dan bana bir iyilik yapmasını istemiştin. Ancak öyle görünüyor ki, o bu işi bir meydan okumaya çevirmiş."

"Ne tür bir iyilik bu?"

"Görürsün."

Bana gözlerini kısarak baktı ama daha fazla oyalanmadan Luna'yı bebek koltuğundan almak için arabaya geri döndü. Ardından üçümüz birlikte eve doğru yöneldik.

"Sakin," diye uyardı Jillian. Ön kapıdan dışarı çıkıyordu. Not panosunu göğsüne bastırıp hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Siz ikinizin henüz varmamış olması gerekiyordu. Tuvalet aralarına ya da arka koltukla hızlıca sevişmek için duraksamaya ne oldu?"

"Pardon?" Eason'ın gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Altdudağımı ısırdım. "Evet, ben Jillian'a bir şeyler anlatmış olabilirim... *bizi* anlatmış olabilirim. Tek arkadaşım o sayılır."

"Tek ve en iyisi," diye düzeltti Jillian. Başını gururlu bir şekilde aşağı yukarı sallarken gri saçları savruldu.

"Tamam..." Eason üstelemese de hafifçe yukarı kıvrılan dudaklarının görüntüsü kimseyi kandıramamıştı. Konuşmada "biz" lafının geçmesine mutlu olmuştu. Ben de bu kelimeyi rahatlıkla söyleyebildiğim için mutluydum.

Jillian eğilip Luna'ya beşlik çakması için elini uzattı. "Hey, merhaba güzellik. Jillie teyzenin sana bir sürprizi var."

Luna, babasına doğru yaklaşıp yüzünü bacağının arasına saklamaya çalıştı. Eason, Jillian'ın tam olarak ne söylediğini duymuştu.

"Luna için bir sürprizin mi var?"

Jillian'ın yüzü resmen parıldıyordu. "Evet. Birkaç tane de senin için, yakışıklı." Göz kırpıp yeniden ayağa kalkarak bakışlarını bana çevirdi. "Tamam. Belki minicik, azıcık abartmış olabilirim."

Başımın dışarıdaki kamyonları işaret ettim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Jillian çenesini yukarı kaldırdı. "Bunun için kötü hissetmiyorum. Ama eğer beğenmezseniz istediğiniz zaman... Boş versene bence minnettar olmalısınız. Bana verdiğin o kısacık sürede tüm bunları yapabilmek için şeytanın kendisiyle anlaşma yaptım ben." Yüzüne düşen saçları bir hışımla geriye itti. "Melek gibi bir insan olduğumu her zaman biliyordum. Ama bugüne kadar, mucizevi bir çalışan da olduğumun farkında değildim." Arkasına dönüp kapıya doğru yöneldi ve omzunun üzerinden bize bakıp seslendi. "Gelsenize. Çocuklar havuzda, hadi oradan başlayalım."

Özellikle ondan bu iyiliği istediğimde, bu proje için yeterince paramız olmadığını söylerken birazcık abartmış olabilirdim. Gereken ders alınmış oldu. Sorgulayan keskin bakışlarıyla yüzümü delip geçen Eason biraz bekleyebilirdi.

"Onu duydun. Hadi gidelim." Evin arka tarafına doğru hızlıca yürüdüm.

Köşeyi henüz dönmüştüm, daha çitlere ulaşmamıştım ki Asher sudan çıkıp aniden bana doğru koşmaya başladı.

"Anne!" diye bağırp bacaklarıma sarıldı. Yaşı da bedeni de gittikçe büyüyordu. Böyle giderse onu artık durduramayacaktım.

Suyun canı cehenneme. Hâlâ onlara sahipken karşıma çıkan fırsatların tadını doya doya çıkaracaktım. Asher'ı yukarı kaldırıp kucağıma aldım. "Hey, dostum."

Madison kollarında takılı bir çift kollukla havuzda

Evelyn'le oynuyor, kendinden geçmiş bir şekilde kıkırdayıp suyu tekmeliyordu. "Baak! Annecim, baaak! Yapıyorum. Yüjebiliyoyum!"

"Görüyorum," derken gülümsedim. "Aferin sana, güzel kız. Ben yokken Evelyn'le güzelce eğlendiniz mi?"

"Evet!" diye bağırdı Asher. Ama bakışlarını omzumu üzerindeki bir noktaya diktiğinde gülümsemesi daha da büyüdü. "Eason, Eason tahmin et ne oldu? Sana yeni bir yatak aldık! Luna'ya da! Yeni koltuk ve masalar. Anne sana da aldık! Hatta duvarları bile boyadık." Omuzları düştü. "Ama Evelyn duman lekeleri olduğu için bunu *profesyonellerin* yapmasına izin vermemiz gerektiğini söyledi. Futbolcuların boya yapabildiklerini bile bilmiyordum. Sanırım maçları ya da antrenmanları yokken yapabiliyorlar."

"Ah," dedi Eason yavaş bir şekilde. "Ne yaptım dedin?"

Asher konuşmaya devam ediyordu. "Yeni eşyalar aldık! Ben yeni bir yatak almadım ama Jillian odam için çok güzel bir çadır almış. Madison ve Luna da prenses şatosu aldılar. Gerçekten çok güzel, bunları mutlaka görmelisin."

Planı zihnimde kurgulayıp Jillian'ı hayata geçirmesi için aradığımda, bunun şu ana kadar aklıma gelen en iyi fikir olduğunu düşünmüştüm. Eason'ın yüzünde gezinen endişeli ifadeyi görünce bir anda bu fikirlerin bazılarında şüphe duymaya başladım. Hatta hepsinden.

"Bree, seninle biraz konuşabilir miyim? Özel olarak?" diye sordu Eason.

"Evet, elbette. Sadece Madison'a merhaba dememe izin ver lütfen."

Biraz oyalandım ve sıırıslıklam olmuş kızımı iyice ku-

cakladım. Anlatacak tonlarca şeyi vardı. Söylediklerinin sadece bir iki tanesini anlayabildim. O sırada Jillian, Eason'ın yanında belirmiş, onu lafa tutup bana vakit kazandırmaya çalışıyordu. Eason'ın da söylenenlerin çok azını anladığından emindim. Çünkü öldürücü bakışlarını yüzüme dikmiş, direkt gözlerimin için bakıyordu.

Luna, Eason'ın kucağında sıkılıp yere indi. Bakışları benimkilerle buluşup dikkatlerini çekmeyi başarınca daha fazla bekletmemin mümkün olamayacağını anladım.

Eason, Evelyn'e, "Hemen döneriz," dedi. Evelyn çocukları şöminenin başına toplayıp onlara atıştırmalık bir şeyler verdi. Eason beni dirseğimden yakalayıp havuzun oradan dışarı çıkardı ve Jillian'ın içeride kalması için hızlıca kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ah, tamam o zaman. Tur için geri döndüğünüzde burada bekliyor olacağım!"

Eason sessizce beni peşinden sürükleyerek evin etrafından dolandı ve ön tarafa gelince durdu. Eğer kapının üzerinde *yeni boyanmış* ibaresi olmasaydı, kesinlikle beni evin içine sokmuştu bile.

"Durur musun artık," diye çıkışıp eline vurarak kavrayışından kurtulmaya çalıştım.

Kesinlikle durmadı. Hem de hiç. Birilerinin bizi görüp görmediğinden emin olmak için bakışlarını hızlıca etrafta gezdirdikten sonra beni kalçalarımın tutup göğsüne doğru ani bir hareketle çekti. Parmaklarını kürekkemiklerimin arasında gezdirdi. Ardından hafif bir hareketle başımı arkaya doğru itti. Saniyeler içinde o ateşli ve saldırgan dudakları benimkileri ele geçirmişti.

Şaşkınlıkla bir adım geriledim. Dengemi sağlamak

için iki elimle birlikte gömleğine tutundum. Dilini benimkine değdirip ağzımın içinde keşfe çıktı. Öpücük yakıcı bir hal almaya başlamıştı. Bir açıdan bakıldığında ben bir enstrümandım ve Eason beni nasıl çalması gerektiğini içgüdüsel olarak çok iyi biliyordu.

Ve bundan asla yorulmuyordu.

Nefes alma ihtiyacı duyduğum sırada Eason hiç vakit kaybetmeden boynuma yönelmişti bile. "Yeni bir yatak mı?"

"Hımm." Bir nefes aldım ve başımı hafifçe eğip Eason'ın daha rahat bir şekilde ilerlemesine izin verdim. "Bu konu hakkında-"

"Ayrıca Luna için de öyle mi?"

Tenimi hafifçe ısırduğunda elimde olmadan inledim. Sağ tarafımdaki sızıyı hissedebiliyordum. "Çocukları beşiklerinden kurtarıp daha büyük yataklara geçirmemiz gerektiğinden bahsetmiştim. Ama bu prenses şatosu şeyi benim için de sürpriz oldu."

"Tanrım, Bree. Neden bunların hepsini yapma gereği duydun ki?"

"Eve gelip o anılarla karşılaşmanı istemedim."

Birden durdu ve başını kaldırıp bana baktı. "Eve seninle birlikte geldim. Sadece çarşafı değiştirtmen benim için yeterli olurdu. Bunu yapman gerekmezdi."

Ona iyice sokuldum ve ellerimi beline dolayıp sıkıca sarıldım. "Seninle aramızda olan bu şeyi onların gölgesi altında büyütme istemiyorum. Sonuçta taşınamayız. En azından şimdilik. Ancak onlar tarafından işgal edilmiş bir yere ihtiyacımız vardı."

"Ah, seni tatlı kadın," diye fısıldayıp elleriyle yüzü-

mü kavradı. Beni tutkulu ve derin bir şekilde öperek iyice oyalandı. Sonra konuşabilmem için durdu.

“Geçmişte nerelere gittiklerini ve ne zaman birlikte olduklarını bilmiyorum. Ama ayrıntıları göz önünde bulundurunca, kendilerinden başka hiç kimseye, özellikle de bize, ne saygı ne de nezaket gösterdiklerini söyleyebiliriz. Kulübede, yatakta yatarken onların artık hiçbir önemi olmadığını söylemiştin. Ben de bunun her gece için böyle olduğundan emin olmak istiyorum. İkimiz de yalanlarla dolu bir yatakta bir gece daha geçirmekten daha fazlasını hak ediyoruz.”

Yüzüme bakarken gözlerine dolan o hassas ışıltıyı görebiliyordum. Saçını parmağına dolayıp başparmağıyla çeneme dokundu. “Seninle benim aramızdaki bu ilişki, onların yaratabileceği herhangi bir gölgeden çok daha parlak. Ama asla yalan söylemeyeceğim. *Senin* artık *onunla* paylaştığın yatakta uyumayacak olduğunu bilmek benim daha rahat uyumamı sağlayacak.”

“Ben de bunu bilerek daha rahat uyuyabilirim.”

Dudakları oyunbaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tüm bu şeyler için sana geri ödeme yapacağımı biliyorsun, öyle değil mi?”

“Tamam. Ama önce gidip bir göz atalım da beğenip beğenmediğinden emin olalım.”

Dudakları gerilirken kaşlarını hafifçe çattı. “Açıkçası, Jillian’dan biraz korkuyorum.”

Hafifçe göğsüne vurdum. “İyi. Korkmalısın da. İçeriden bir bilgi sızdırayım: dizleri çok tehlikeli olan bir çalışan o. Eğer o kadınla aynı odada kapana kısılırsan sana tavsiyem kaçman olur.”

Eason kıkırdamaya başladı. Hemen sonra beni bırakarak, "Hadi gel. Şu işi bitirelim. Asher'ın bana gülle yarışı borcu var," dedi.

Kocaman gültümsedim. Tanrım, çocuklarımı sevmesine bayılıyordum. "Seni tekrar yenecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O kadar emin olma. Geçen seferden beri hakem bana daha çok ısındı." Göz kırpıp elimin üzerine bir öpüçük kondurdu.

Eason'ın kaldığı yer şahane görüntüyordu. Tamam, teknik olarak yerde duran kıyafetler ve bir düzine çalışanın olduğu bir tımarhaneyi andırsa da Jillian'ın bizi gezdirdiği kadarıyla yapmaya çalıştığı şeyi anlayabiliyordum. Plaj dekorunun yerini lacivert tonlar almıştı. Yer yer kullanılan kırmızılarla da havası tamamen değiştirilmişti. Yeni deri koltuk takımlarıyla mutfığa yerleştirilmiş mini kahve masası vardı. Odanın geri kalanını tamamen kaplayan dev yatağın üstü, Prism'e ait nevresim takımlarıyla örtülmüştü. Hud Yapı İnşaat logolu tişört giyen adamlar boya işiyle ilgileniyordu. Geri kalanlar da Eason'ın gitarlarını asmak için askılıkları duvara monte etmekle uğraşıyorlardı.

Eason'ın yüzünde kocaman bir gültümseme vardı. Adamlara işlerini bitirme fırsatı vermek için odadan çıkmadan önce Jillian'a sarılmasından, yapılan tüm değişikliklerden memnun olduğunu anlamıştım.

Böyle düşünen sadece Eason değildi. Yatak odam tamamen değiştirilip kutsal bir mabede dönüştürülmüş gibiydi. Gösterişli dolaplarla uyumlu yüksek başlıklı yatak ve onları tamamlayan komodinler daha önce Rob'la

birlikte seçtiğimiz modern eşyalara on basardı. Odanın görünüşünde ve havasında yarattığı farklılığa hayran kalmaktan kendimi alamadım. Koyu renkli mobilyayla tezatlık oluşturmak için seçilmiş farklı tondaki pembe-ler, camgöbeği mavisiyle öyle büyümlü bir uyum yakalamıştı ki, Jillian'ın yeteneğinin Prism'de heba olduğunu düşünmeden edemedim. En iyi arkadaşım olmakla ilgili şaka yapmıştı ama ondan başka kimsenin benim için böyle mükemmel bir şey yapmasının imkânı yoktu.

En çok mutlu olduğum kısım, eşikte durmuş kapının pervazına yaslanan Eason'ın yüzünde beliren tatmin olmuş ifadeydi. Seksi ve baştan çıkarıcı görüntüsü Rob'un tüm o iğrençliklerinin gölgesini yakıp geçecek kadar etkileyiciydi.

Çocuklar bizi peşlerinden sürükleyip evin kalan bölümlerindeki değişiklikleri göstermeye çalışıyorlardı. Rob'un çocukların yatak odalarına giden koridorda asılı bazı fotoğraflarıyla evlilik fotoğraflarımızdan birkaçı kaldırılmıştı. Çocuklar her gece yatmadan önce onu ve bir zamanlar sahip olduğumuz o mükemmel aile tablosunu yansıtan fotoğrafları görüyorlardı. Artık mutfakta yemek hazırlarken ya da kanepede dinlenmek için uzandığımda onları görmek zorunda değildim.

Jillian, benzer şeyi Luna'nın odası için de yapmayı düşündüğünü, Jessica'nın resminin yerine duvarlar kurur kurumaz bir lavanta tablosu asmak istediğini söyledi. Eason bunu duyunca iyice duygusallaştı. Böylelikle Jillian, Eason tarafından başka bir sarılmayla ödüllendirildi. Bu da erkeğime Jillian'dan bir inleme kazandırdı. İkisi de beni güldürmüştü.

Hiçbir şey çözülmüş sayılmazdı. Dünyada Rob ve Jessica'nın ruhumuzda açtığı derin yaraları saracak kadar boya ya da mobilya yoktu. Ama nefes almamızı sağlayacak bir boşluk olması, ikimiz için de çok iyi olacaktı. Yaşananların ardından yeni bir başlangıç vadeden değişiklikler. Rob'a ait olan her şeyi dışarı atmaktan çok daha fazlasını vadeden adımlar.

Yavaş yavaş burayı bize ait kılıyorduk. Geçmişte yaşanan olumsuzlukları geride bırakıp yeniden başlamak zor olsa bile, Eason ve küçük ailemiz mutlu olduğu sürece ben de mutluydum.

Eason günün geri kalanında Asher'la oynadıkları yarışmanın üçünü de peş peşe kaybederken sonunda rahat bir nefes alabilmiştik.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

EASON

Bree'nin yanına taşındığımdan beri yaptığım tek şey, çocukların arkasından abur cuburları gizlice tüketmek olmuştur. Mutfakta bir şeyleri gizleme konusunda artık siyah kuşak olduğumu bile söyleyebilirdim. Atıştırmalık kurabiyeleri havuç poşetine saklıyor, çikolatayı protein bar ambalajlarına gizliyordum. Tanrım, özellikle bir gün çocukların karşısında salata kutusundan patates kızartması yiyip koca bir hamburgeri bitirmiştım.

El çabukluğu, dikkat dağıtma ve yeniden yönlendirme benim en güçlü silahlarımdı.

Yine de son iki haftadır, Asher'in ve Madison'ın annesiyle yarım saatten fazla yalnız kalamamıştım. Bunun tamamen onların hatası olduğunu söyleyemezdim. Asıl sorunum insanların nadiren yakalandığı yaz gribiyleydi.

Luna, teknik olarak farklı bir evde yaşıyor olsa da evamik olduğu saatlerin neredeyse hepsini Madison ve Asher'la geçiriyordu. Kulübeden döndüğümüz gece Madison ateşlenmişti. Çocukların üçü birden domino taşı gibi dökülmüştü. Ama en kötüsü, hafta sonu geldiğinde

Bree ve benim onlardan da kötü bir şekilde hastalanmış olmamızdı.

Şöminenin etrafında buluşmaya devam etmeye çalışsak da fiziksel ağrılar ve soluk kesen öksürükler, bunu bir seçenek olmaktan çıkarmıştı. İyileşmeye başladığımız süreçte Bree evden çalışmış, ben de çocuklara bakmıştım. Daha fazla konser veya gösterinin iptal olması için Atlanta'da tanıdığım müzisyen arkadaşlarımı arayıp bir iyilik yapmalarını istemiştım. Rezervasyonla ilgilenen menajerler üç haftadan uzun bir süre gözden kaybolduğunuzda gerçekten zorlayıcı olabiliyorlardı.

Cuma günü gelip çatığında, öngörülebilir geleceğim kapıda görüldüğünde, sonunda kendim gibi hissetmeye geri dönmüştüm ve Bree'yle biraz yalnız vakit geçirmeyi çaresizce istiyordum.

"Eason?" diye seslendi Bree. Saat tam beşte merdivenlerden aşağıya indi.

"Buradayım!" diye mutfaktan seslendim. Bar taburesinden kalkıp üzerimdeki V yaka beyaz tişörtümü düzelttim ve spor ceketin düğünelerini ilikledim. Takım elbise giymekten çok hoşlanmadığım için onun yerine koyu renk kot pantolon giymeyi tercih etmişim. Giydiğim sık ayakkabılarla güzel bir kombin oluşturmuştum. En azından beni tanıyabilecekti.

Sabah köşeyi dönerken elinde gördüğüm boş kahve kupası parmaklarının arasındaydı. Saçlarını düzleştirilmiş, kusursuz bir makyaj yapmıştı. Pijamasının üstüne giydiği krem rengi ipek bluzuyla, şimdiye kadar gördüğüm en seksi evden çalışan kadındı.

Beni gördüğü anda donakaldı. Yavaşça sırtarak, "Vay canına, harika görünüyorsun," dedi.

"Sen de, sek. En azından üst kısmın."

"Yüce Tanrım. Lütfen bana öyle seslenmeyi keser misin?" Güldü. "Neden böyle giyindin? Bu gece bir gösterin mi var?" Kaşlarını çatıldığını gördüğümde kalbimin sıkıştığına yemin edebilirdim.

"Hayır. Randevum var."

"Ah, öyle mi?" Olayı kavrarken merakla etrafa göz gezdirdi. "Çocuklar nerede?"

"Evelyn ile beraberler, Luna'nın odasında oyun oynuyorlar."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Evelyn burada mı?"

"Lütfen az önce bahsettiğim randevumun olduğu kısma odaklanabilir misin?"

Altdudağını ısırp ayağındaki terliklerden birini bana fırlattı. Kupasını tezgâhın üzerine koyduktan sonra kolunu boynumun etrafına doladı. "Şanslı kadın kim? Tanıyor muyum acaba?"

Kalçasına yerleştirdiğim ellerimi dairesel bir şekilde hareket ettirerek onu kendime çektim. "Ah, bilmiyorum. Seksi bir esmer. Sıkı, küçük bir bedeni var. Ayrıca sivil savunma sireni gibi horluyor."

"Hey!" diye itiraz etti. "Gribin güzellik adına çok bir etkisi olduğu söylenemez. Seni burnundan peçete sallanırken yakaladığımı unutmasan iyi olur."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Bree homurdandı. "Eh, maalesef benim var. O zamandan beri terapi faturam hatırı sayılır ölçüde kabardı."

Gülme sırası bendeydi. Terapi işi şaka değildi. Daha iyi hissedene kadar terapiye gitmeye birlikte karar vermiştik. Hastalandıktan sonra ilişkimiz biraz sekteye uğ-

ramıştı. Ama gece mesajlaşmalarına devam ediyorduk. Hatta birkaç öpücük bile kapmışım.

Jessica ve Rob'un ihanetinin sebep olduğu o acı, her defasında canımızı yakıyordu.

Hâlâ Luna'nın muhtemel babalık durumuyla ilgili duygularımı toparlamaya çalışıyordum.

Bazı günler kendime bunu bilmek istemediğimi söylüyordum. O benim kızımdı ve gerisinin hiçbir önemi yoktu.

Bazen de Luna'nın yüzünde Rob'dan ufak detaylar görüyordum. Bu kahrolası durum beni yiyip bitirmeye yetiyordu.

Beni hangi gün yakaladığınıza göre durum değişirdi. Bazı zamanlar babası olup olmadığını bilmenin, bir sonraki nefesimi almaktan daha önemli olduğunu hissediyordum. Bazen de son nefesimi alıyor bile olsam, babasının kim olduğunu bilmenin bir önemi olmadığını düşünüyordum.

Evet, kesinlikle çözmem gereken boktan bir problemin ortasında kalmışım.

Dahası, çektiğim baş ağrısı ya da kafa karışıklığı sadece bana özgü bir şey değildi. Bree ikinci kızı olarak gördüğü bu bebeğin, en yakın arkadaşıyla kocasının gayrimişru çocuğu olma ihtimaliyle karşı karşıyaydı. Bu duygular, ikimiz arasında oluşan o kıvılcımları keşfetmek için çıktığımız bu yolda yok sayabileceğimiz türden değildi. Ayrıca beni ölümüne korkutuyordu. Ya öğreneceğimiz gerçeğin büyüklüğü altında kalırsak? Ya bununla baş edemezsek? Bu durum aramızda oluşmaya başlayan bu güçlü bağı yok ederse ne olacaktı?

Neyse ki bu, saygıdeğer doktorlarımızın ofislerini aç-

tığı gün, yani pazartesi ilgilenmemiz gereken bir problemli.

Henüz cumaydı ve düşünmekten kendimi alamadığım büyüleyici bir kadınla uzun soluklu bir randevum vardı.

Hafifçe onu gıdıkladım. "Pekâlâ, seni zeki şey. Hadi şu randevu konusuna geri dönelim."

"Dikkatle seni dinliyorum."

Arka cebimden, gün boyu hazırlamakla uğraştığım üç zarfı çıkardım. Onları aramızda poker kartları gibi salladım. "Bu akşam her ne yapmak istiyorsan bana onu benimle birlikte yapma onurunu bahşeder misin?"

Dudaklarını büzdü. "Bu kesinlikle güzel bir teklif. O zarfların içinde para mı var? Sanırım sana fahişe olmadığımı söylemenin şimdi tam zamanı."

Onu yeniden gıdıklamaya çalıştığım sırada elimi uzaklaştırdı.

"Biliyorum ki sen..." Dişlerimin arasından derin bir soluk aldım. "Bunu nasıl söylesem... Plan yapmayı seversin... Olayları akışına bırakmak pek senin tarzın değil gibi."

Başını hafifçe eğip sıkılmış bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Şunu doğrudan söylesene. Sıkıcı olduğumu ve spontane olmaya karşı alerjim olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, ben öyle bir şey söylemedim. Sen güçlü, bağımsız hareket etmeyi seven ve nelerden hoşlandığını bilen seksi bir kadınsın. Bir şekilde de hoşlanmayı seçtiğin o şey benim. Bu konuyla alakalı şikâyet edecek halde ya da konumda değilim ben. Ama sürprizlerden hoşlanmadığını bildiğim için ve seni gerçekten mutlu etmek istedi-

ğim için bu gece karşına birkaç seçenekle birlikte çıkmak istedim.”

Yeniden gülümsemeye başladı. “Ne tür seçenekler?”

Burnunun ucunu öptüm. Elimdeki zarfları büyü yapar gibi sallayarak konuşmaya devam ettim. “Sorduğun için minnettarım. Bu üç zarfın içinde ilk randevumuz için üç farklı seçenek var. Her biri ulaşımdan restorana, oradan da içkimizi içeceğimiz yere kadar detaylandırılmış. Ayrıca seni almaya geldiğimde yanımda getireceğim ya da belki getirmeyeceğim çiçeklerle ilgili her bir ayrıntıyı da içeriyor.”

Gülümsemesi büyümekle kalmamış, yüzünün tam anlamıyla parıldamasına sebep olmuştu. “Üç farklı randevu mu planladın?”

“Aynen öyle. Üç tane seçeneğimiz var; sofistike ve klas, eğlenceli ve macerayla dolu, her ihtimale karşı dışarı çıkmak istemezsen diye düşündüğüm son seçenek de Netflix izleyerek rahatlamak. Şimdi izin verirsiniz leydim, bunları size doğru çevireceğim ve siz her birini birkaç dakika inceleyip karar vermekle meşgulken, ben de seçiminizi sabırsızlıkla bekliyorum olacağım.” Kendimden emin bir şekilde, Oscar’a aday olabilecek dramatik bir performansla öne doğru eğilip zarfları uzattım.

Ancak onları elimden almadı. Absürt derece uzun bir süre boyunca sadece orada öylece durup bana baktı.

Sonunda gecikmeye sebep olan şeyin ne olduğunu anlamak için başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde, bana çok büyük bir hayranlıkla baktığını fark ettim.

“Zarftakileri görmeme gerek yok,” dedi sessizce. “Beni dünyanın herhangi bir yerine götürebilirsin. Sen yanımda olduğun sürece her yere giderim.”

Siktir. Neden bu bana kendimi çok iyi hissettiriyordu ki? Oysaki bütün gün bunları yapmak için uğraşmışım. Onun için her şeyin mükemmel olmasını istemişim.

Ama Bree, sadece tek bir cümleyle bunu benim için mükemmel bir hale getirmişti.

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Herhangi bir yere mi? Sanırım az önce boyundan büyük bir işe kalkıştın. Dünyada bir yerlerde, görmeyi deli gibi istediğim, yarasa- larla dolu pislik içinde birçok mağara var."

Parmak uçlarında yükselip kollarını boynuma doladı. "Sana güveniyorum. Sen seç. Bu gece gerçek Eason Maxwell'ı, sürprizleri ve tüm o şeyleri deneyimlemek istiyorum."

Burnumu onun- kine sürterek benden istediği öpücüğü geciktirdim. "Emin misin?"

"Evet, kesinlikle eminim," dedi soluğu kesilmiş bir şekilde.

"Tamam o zaman." Elimi sırtına yerleştirip pijamasından içeri sokarak kalçalarını kavradım. "Bunun için kot pantolon giymek isteyebilirsin, Bree. Eğer hiçbir şey giymiyor olursan gecenin sonunda onları üstünden çıkarmanın keyfini nasıl yaşayacağım?" Elimi çekip zarfları cebime koydum. Arka kapıya doğru giderken omzumun üzerinden Bree'ye seslendim. "Yarım saat içerisinde gelip seni alırım."

Bree için sıkı bir çalışmayla hazırladığım üç farklı randevu planım boşa çıkmıştı. Yine de birdenbire hayatımın en iyi randevu gecesi olmuştu. Planların değil, eşlik eden kişinin önemli olduğu bir geceye dönüşmüştü.

Planladığım randevularda almayı düşündüğüm üç çiçeği birleştirmeye karar verdim. Elimde zambak, papatya ve gül goncasından oluşan kocaman bir buketle kapıda belirdim. Ne var yani? Kaçamak öpücüklerle geçen iki haftadan sonra, Netflix ve gevşeme zarfını seçmesi olasılığına karşı büyük planlarım vardı.

Trafiği durdurabilecek bir kot pantolon ve omuzlarını açıkta bırakan kırmızı bluzuyla kapıyı açtı. Gülümseyordu. Tam da umduğum gibiydi. Çiçekleri suya koyup çocuklara iyi geceler diledikten sonra evden çıktık ve Uber'e bindik. Eğer iddia ettiği gibi gerçek bir Eason Maxwell macerası istiyorsa, özel şoförlü bir araca ya da arkadaşşımdan ödünç aldığım bir Harley'ye ihtiyacımız yoktu. Aslında dürüst olmam gerekirse Eason Maxwell deneyimi bir Uber'i de kapsamıyordu. Ama bu bizim ilk randevumuzdu, biraz seviye atlamaktan zarar gelmezdi.

İki aptal gibi sırtıp şehir merkezindeki küçük bir mekâna kadar ele ele yürüdük. Evet, bunu *trend ve otantik* olarak adlandırabilirdik. Güneş batmadan önce yemek yiyen seksen beş yaşındaki insanlar gibi olduğumuz düşünülürse akşam yemeği telaşı başlamadan buradan kolayca sıvışabilirdik.

Sushi Run ile ilgili yapılan yorumlar yanlış değildi. İnanılmaz bir restorandı. Daha önce Japonya'ya hiç gitmemiş olmama rağmen, *sushi* taşıma bandı üzerinde servis edilen ahtapotun çiğ kolları kesinlikle otantik hissettirmişti. Öntümüzden geçtikleri her seferinde, Bree'nin korkudan metal kısmın altına saklanacağını düşünmüştüm. Her üç dakikada bir gözlerini eliyle kapatıp kendini gizleme çabası karşısında, uzun yıllardan beri ilk defa bu kadar fazla gülmüştüm.

Gece daha yeni başlıyordu.

Bree'nin çok hoşuna gittiğini düşündüğüm *martini* barlarından birine gittik. İkişer kokteyl içtikten sonra sokakta yürümeye başladık. Konuşuyor ve gülüyor, aklımıza esen her saniyede öpüşüyorduk. Elimini hep kalçasındaydı. Ona dokunmadığım zamanlarda ise o bana dokunuyordu.

Otuzlu yaşlarında, yıllarca çalışmak dışında evden hiç çıkmamış iki ebeveyndik. Bu yüzden saat akşam dokuzu gösterdiğinde çoktan çakırkeyif ve aşk sarhoşu olmuştuk bile. Ayrıca daha nasıl olduğunu anlayamadan kendimizi karaoke barlardan birinde bulmuştuk. Hani şu çok iyi olmayanlardan birinde.

İlginç bir kalabalık vardı. Uzun ve ahşap bar masası, viskilerini yudumlayan orta yaşlı erkeklerle doluydu. Birbirlerine anlattıkları gerçek savaş hikâyeleri, üniversiteli gençlerin hedef dört ve amiral battı gibi retro oyunlar oynadıkları masalara büyük bir tezatlık oluşturuyordu.

Bree, kırmızı tabanlı yüksek topuklu ayakkabılarıyla boş olan yüksek taburelerden birine oturmuş, ben bira alıp gelene kadar yerimi tutmuştu. Hemen ardından, bugüne kadar görüp görebileceğimiz en kötü karaokeye maruz kalmıştık. Zavallı adam, hayatını kurtarmak için sahneye çıkacak bir şarkıcı bulamamıştı. Kesinlikle *berbat* söylüyordu. Tıpkı kuyruğunu sandalyeye sıkıştırmış bir kedi gibiydi. Ve en az birkaç tuşunun eksik olduğuna yemin edebileceğim bir org çalıyordu. Yaptığı şakalar sesinden bile kötüydü. Adam için gerçekten de üzülmüştüm. Ben de tam olarak tüm müzisyenlerin yapacağı şeyi yaptım...

"Tamamdır, millet. Bu akşamın ilk performansını sergileyecek kişiyi bulduk!" MC Kerry O'Key duyurusunu yapıp kendi etrafında döndü, neredeyse sahneden düşecekti. "Bayanlar ve baylar, Bree Winters için kocaman bir alkış!"

Hayatım boyunca, daha önce hiç böyle öldürücü bir bakışa maruz kalmamıştım ve hayatım boyunca hiç bu kadar da eğlenmemiştim.

"Burada!" Elimi havaya kaldırıp görebilmesi için salladım.

"Eason," diye çıkıştı. "Delirdin mi sen? Asla söylemiyorum."

"Hadi ama! Eason Maxwell deneyimi isteyen sendin. İşte bu da onlardan biri. Bana yeteneklerini göster."

"Benim yeteneğim yok ki. Çocuklara *iyi ki doğdun* söyleyecek kadar bile müzik kulağım yok. Seni daima çevremde tutmamın tek sebebi bu."

Yanaklarının pembeleşmesi karşısında kendimi tutamayıp güldüm. "İyi olmak zorunda değilsin. Amacımız burada eğlenmek."

"Sana eğlenceli olduğumu düşündüren nedir?"

"Sen eğlencenin en iyi türüsün. Çünkü sen *benim* tarzım bir eğlencesin." Hafifçe başımı eğip dudaklarına doğru gülümsedim. "Hadi ama. Bunu birlikte yapacağız."

Derin bir iç geçirip gönülsüzce beni takip etti. Ardından birlikte sahneye çıktık. Şarkı defterinin sayfalarını karıştırmaya başlamıştım. 2005 yılından sonra yeni hiçbir şarkı koyulmamıştı. Sonunda pes edip orgu kullanabilmek için kibarca izin istedim. Karaoke Kerry, ona küçük bir mola sağlamam karşılığında eminim bana ruhunu bile ödünç verebilirdi.

Şanslıydım ki orgun tüm tuşları yerli yerindeydi. Notalara hafifçe dokunup giriş müziğini çalmaya başladım. Bir yandan da Bree'ye seslenip, "Aklında ne var, güzeli-m?" diye sordum.

Titreyen elleriyle birlikte yanımda durmuş, ağırlığını bir ayağından ötekine verip duruyordu. Çok gergindi. "Bildığın en kısa şarkı hangisi?"

Kıkırdayıp *Shave and a Haircut*'i* çalmaya başladım. Bu ateşli kadını, daha fazla heveslenmesi için cesaretlendirmeye çalışıyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. En iyi arkadaşımı sinirlendirmeye çalışarak eğlendiğimi fark ettiğimde, aslında bu akşam flörtümü etkilemem gerektiğini hatırladım.

Bir elimi havaya kaldırıp diğer elimle çalmaya devam ederken çenemle kucağımı işaret ettim. "Buraya oturup benim için mikrofonu tutmanı istiyorum." Kucağıma oturduğu sırada vücuduna yayılan rahatlama yüzünden kendimi neredeyse kötü hissedecektim.

Ama ben, Marvin Gaye'in *Lets Get It On*** şarkısını çalmaya başladığımda yüzü kızarmaya başlamıştı. O an hiç de suçlu hissetmiyordum.

Sanırım ben şarkı söylemeye başladığımda insanlar konuşmayı kesmişti. Oynadıkları oyunlara ara verip daha iyi görebilmek için ayağa kalkanlar bile olmuştu. Fakat sahnede sadece ikimiz vardık.

Kucağımda otururken pozisyonumuzun izin verdiği ölçüde notaların hepsine ulaşmaya çalışıyordum. Bunun üçüncü sınıf bir piyano resitali gibi görünmesi umurum-

* Tıraş ve Saç Kesimi. Oldukça kısa yedi notalık bir bestedir. (ç.n.)

** Hadi başlayalım. (ç.n.)

da bile değildi. Bree'nin kalkıp gitmesine asla müsaade edemezdim. Son notaya dokunduğumda henüz bitirmemiştim. O yüzden Boyz II Men'in *I'll Make Love to You* şarkısını çalmaya başladım. Hemen ardından hafifçe tarz değiştirip Color Me Badd'ten *I Wanna Sex You Up* şarkısına girdim.

Bree rahatlayıp arka planda şarkıya eşlik etmeye başladığı sırada, neredeyse şaşkınlıktan dilimi yutuyordum. Kabuğundan çıkmaya başladığına göre artık duramazdım. *Sex on Fire*'in^{***} ilk nakaratına geçtiğimde, Bree yanımda gülererek mikrofona yüksek perdeden eşlik etmeye başlamıştı.

O gece, o sahnede yaşadığımız şeyler sonrasında, Bree'yi yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözlerinde büyük bir tutkuyla bana bakarken bulmuştum. Bu enerjinin eve kadar devam etmesini umut ediyordum.

"Hadi buradan çıkalım," diye fısıldadım kulağına. Yükselen alkış seslerinin arasında kaybolan son notayla birlikte, ikimizi de oturduğumuz yerden kaldırdım.

Başını istekli bir şekilde salladı. "Sen hesabımızı öderken ben de Uber çağırayım."

"Anlaştık."

Sanırım Bree ve ben, o gece O'Key'in işleri devam ettirmesi için tam da ihtiyacı olan kişilerdik. Garson kızıdan kredi kartımı almak için beklediğim sırada, bir kadın sahneye çıkmış klasik Whitney Houston tarzında söylemeye başlamıştı.

Oldukça yaşlı, tombulca bir adam yanımda belirip

* Seninle sevişeceğim. (ç.n.)

** Seninle seks yapmak istiyorum. (ç.n.)

*** Ateşli seks. (ç.n.)

bana bir şeyler söylemeye başladı. Ancak söylediklerini bir türlü anlamıyordum.

Elimle kulağımı kapattım. "Tekrar eder misiniz?"

İyice yaklaşıp konuşmaya devam etti. "Dedim ki adınız nedir? Sahnedeki performansınız harikaydı."

"Ah, Eason Maxwell." Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Hiç müzik kariyeri yapmayı düşündünüz mü?"

Sesli bir şekilde kahkaha attım. "Bir ya da iki kez." Bree masaların arasından geçip bana doğru yaklaşıırken seksi kalçaları salınıyordu.

Her zaman olduğu gibi, bana yaklaştığı an bedenim ona tepki vermeye başladı. Yaşadığımız onca şeyin etkisi hâlâ devam ederken nasıl oluyordu da bu kadar mutlu hissedebiliyorduk? Kahretsin, daha da önemlisi buna ne kadar çok bel bağlamıştım? Dünyadaki en iyi geçmişe sahip olduğum söylenemezdi. Ama yine de o gece yangından dışarıya çıkarıp taşıdığım kişi Bree'ydi. Şu anda bildiğim şeyleri öğrenmiş olsam da, o gece Jessica ve Rob'u kurtaramamış olmanın suçluluğunu hâlâ üzerimde taşıyordum. Yine de Bree'ye baktığımda, yukarılarda birilerinin beni korumaya çalıştığını düşünmekten kendimi alamadım.

Yaşlı adam düşüncelerimi böldü. "Dinle. Arkadaşlarımdan biri stüdyoda çalışıyor. İkinizi tanıştırmak isterim."

"Ah, öyle mi?" Gözlerimi Bree'den ayırıp ona baktım. Herkesin müzik endüstrisinden en az altı defa ayrılmış bir arkadaşı, teyzesi, amcası, dayısı ya da yeğeni vardı. Bunların büyük bir kısmı da misafir odalarını stüdyoya çevirmiş yarı zamanlı çalışan ya da yapım ve ışık işiyle

amatörce ilgilenen kişiler olurdu. Ama böyle bir teklifi reddedecek pozisyonda hiç değildim.

Barmen kredi kartımı bana doğru uzattı. Fişi imzalayıp kartı cüzdanıma koydum. Ardından iş kartımı çıkarıp bu centilmen adama uzattım. "Acentemin bilgileri kartın arkasında. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Eğer izin verirsiniz, benim..." Durup başımı iki yana salladım. Kız arkadaşım? Kadını mı? Leydim? Ona ne diyecektim? Bree benim için bunlardan çok daha fazlasıydı. Ama bu adama anlayabilmesi için üç ay boyunca durumumuzu açıklayasım yoktu. "*Flörtüm* beni bekliyor."

Parmaklarının arasında tuttuğu kartı havaya kaldırdı. "Bu gece gerçekten iyi bir iş çıkardın."

Başımı hafifçe eğip yanından geçtim. Ön kapının yanında Bree beni bekliyordu.

"Orada neler oldu?" diye sordu.

Kapıyı sert bir şekilde itip kolumu Bree'nin omzuna attım ve dışarı çıkıp nemli Georgia havasına adım atarak yürümeye başladım. "Bu gece harikalar yaratan Bree Winters ile kayıt sözleşmesi imzalamak için tekliflerini sıraladı. Elbette öncelikle bunu seninle görüşmem gerektiğini söyledim. Ama eğer milyon dolarlık bir tekliften daha düşük fiyatla gelirlerse, bunun için kalem bile oynatmayacağını da ekledim."

Dirseğiyle beni dürttü. "*Çok komiksin.*"

Başımı eğip dudaklarımı önunkilere bastırarak kocaman bir öpücük koparmayı başardım. "Bu gece orada gerçekten harika bir iş çıkardın."

"Her zaman karaokenin bana göre bir şey olmadığını düşündürdüm ama güzel bir akşam geçirdim. Beni konfor

alanımın dışına çıkmaya zorladığın için sana teşekkür ederim. Sahnede şarkı söylemeyi neden bu kadar sevdiğini şimdi daha iyi anlayabiliyorum."

Tam şu anda, büyük bir aşk duyduğum şey sahne değildi. Âşık olmanın tam olarak içinde bulunduğum durumu tanımladığından emin değildim. Geriye dönüp baktığımda, Bree'yle ilk öpüşmemizden çok önce ona âşık olduğumu şimdi daha iyi görebiliyordum.

Çenesini göğsüme yaslayıp başını yukarı kaldırdı ve bana baktı. "Bu gece için teşekkür ederim, Eason. Hayatımın en güzel randevusu olduğuna bütün kalbimle yemin edebilirim."

Onunla tamamen aynı duyguları paylaşarak sırttım. "Gece daha bitmedi."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BREE

Ellerimi, bacaklarımın arasındaki Eason'ın uzun saçlarının arasında gezdirirken ikinci orgazm dalgası beni tüketmişti. Bedenimi benden daha iyi tanımasına şaşır-mıştım. Zirveyi gördükten sonra kendimi yeni örtülerin arasına bitkin ve tatmin olmuş şekilde bıraktım. Eason klitorisimi son bir dil darbesiyle yaladı.

“Mmm,” diye mırıldandı. “Aşırı leziz. Hepsi benim.”

Tartışmak benim ana dilim olsa da bana sahip olduğu kısmı asla sorgulayamazdım.

Daha fazla haz duyup tahrik olamayacağımı düşün-düğüm sırada, yatakta geriye doğru çekilip hızlı bir şe-kilde içime girmiş, çaresizce kontrolünü kaybetmişti. Hâlâ yaşadığım iki orgazmın etkisindeyken, onun ener-jisinden oldukça etkilenmiştim.

Eason günlük hayatta kolay anlaşılabilir ve rahat bir insandı. Ama yatakta çok farklı bir hayvana dönüşüyordu. Güçlü ve baskındı. Karşı konulamaz bir şekilde be-deniyle benimkini işgal ediyordu. Ayrıca cesurdu ve kendine güveniyordu. Benim hiç bilmediğim noktalarımı

keşfetmişti, bu konuda kendinden oldukça emindi. Kibar ve talepkâr davranıyor, her şeyden öte asla kendini tutmuyordu.

Eason veriyor, bense alıyordum.

Sert ve hızlı davrandığı zamanlarda ise daha fazlası için yalvarıyordum.

"Evet," dedim nefes nefese.

"Tanrıya yemin ederim ki bedenim benim için yaratılmış, Bree." Daha derine girip kalçasını hareket ettirdi. "Daha fazla dayanama-"

Dudaklarımı onunkilerle bastırıp Eason'ı susturdum. "Şşş. O zaman dayanma. Bana her şeyini ver."

Dudaklarını benimkilerden ayırıp hafifçe doğruldu ve dirseğini yatağa dayadı. Ardından bedenlerimizin birleştiği noktaya baktı. Alnını omzuma dayayıp göğsünden gelen o erotik mırıltıyla inledi. "*Kahretsin.*"

İri bedeni orgazm olduktan sonra üzerime çöktü. Boşalmanın verdiği etkiyle kasılıyordu. Kötülüklerin olduğu bu iğrenç dünyada, Eason'ın kendini kaybedip orgazma ulaştığı o an tecrübe edip edebileceğim en güzel anı olarak zihnime kazınmıştı.

Yorgun ve tükenmiş halde birkaç saniye soluklanmak için yanıma uzandı. Aynı zamanda omzuma küçük öpücükler kondurmaya devam ediyordu.

"Üç randevunun üçü de böyle mi sonlanıyordu?"

Gülümsedi. "Netflix ve gevşeme seçeneğinde baştaydı."

Güldüm. Eason avucunu havaya kaldırdı.

"Ne?"

"Beni daha fazla bekletme, sek." Soluk soluğa konuşmuştu. Nefeslerini düzenlemeye çalışıyordu. "Bu benim en iyi performanslarımdan biriydi."

Onu durdurabilmek için eline vurup sonra birden duraksadım.

"Sadece bir şartla. Daha fazla şek demek yok."

"Ah, hadi ama. Zamanla hoşuna gitmeye başlayacak."

"Hayır."

"Geçmiş yaşantında glikoz sana ne yaptı hiç bilmiyorum. Ama bunu terapistinle konuşmalısın." Dönerek bana doğru eğildi ve boynumu öptü. Eli hâlâ havada asılı bekliyordu. "O zaman sana nasıl seslenmeliyim?"

Gülümsedim. Uzun zamandır hiç bu kadar genç hissetmemiştim. Sessizlik içinde geçirdiğimiz sersemce saatler, beni geçen yılın yıkımından çekip çıkarmıştı. Bunun için minnettardım. Eason ve ben hâlâ aynıydık. Tamam, belki de tam olarak aynı sayılmazdık. Daha iyiydik.

"Sadece, kız arkadaşım demeye ne dersin?" Şakayla karışık ona takıldım.

Elime öyle hızlı vurdu ki aniden büküldüğünü hissettim. Göğsümün üzerinde dönüp yüzüne baktığım sırada büyülenmiş bir şekilde sırtıyordu. "İşte anlaşma diye buna derim ben, şek."

"Hey, daha az önce bana öyle seslenmeyeceğine dair anlaşmıştık."

"Üzgünüm. Bırakmaya çalışıyorum ama sanırım bu biraz zor olacak." Tam burnumu ısıracakken yüzümü ekşittiğimi görüp burnumun ucunu öptü. "Sanırım bütün o tatlılığıyla benim dia-bree-tus* olmama sebep oldun. Kız arkadaş kelimesi üzerinde çalışacağım."

Soluğum kesildi. "Az önce 'dia-bree-tus' gibi bir şey demedin, öyle değil mi?"

* Diyabet hastalığına Bree ismini ekleyerek yapılan kelime oyunu. (ç.n.)

"Ne?" Eason güldü. "Bu çok ciddi bir durum, Bree."

Onun canına okumak istiyordum. Ama ne kadar çılgınca davranırsa davransın, her defasında beni güldürmeyi başarıyordu. "Ah. Bence de durum fazlasıyla ciddi. Düşünsene insanlar şarkı yazdığın için sana para ödüyor."

"Ben gerçek bir kelime ustasıyım. Başka ne diyebilirim ki?"

Ne söylediği çok da önemli değildi. Aslında hiçbir şey söylemesine bile gerek yoktu. Çünkü Eason, mümkün olabilecek en iyi şekilde çılgının tekiydi.

Bir yanım, Eason'la ilişkimizi bir üst seviye taşırsak, aramızda geçen şeylerin ikimizi nasıl etkileyeceğiyle ilgili hep kaygılanıyordum. Sadece en yakın arkadaşımı kaybedeceğimden de korkmuyordum. Her gün sürekli yanımda olması için Tanrı'ya dua ettiğim, hayatımdaki her şeyi yoluna koyan bu adamı kaybetmekten korkuyordum.

Ama hiçbir şey değişmemişti.

Eason hâlâ kibar ve ilgiliydi.

Düşünceli ve özveriliydi.

Dünyanın en seksi şapşalıydı.

Ve ben ona aittim.

Başka ne isteyebilirdim ki?

Yatak odamın kapısının açılma sesiyle uyanıp doğruldum. Bu, normalde bana panik yaptırmazdı. Asher'in en sevdiği hobisi, güneş doğmadan önce beni uyandırmaktı. Ama o sabah, uyku halindeki beynim kapının sesiyle beraber aniden bilincine kavuştuğunda, yatakta benimle birlikte uyuyan yarı çıplak adamı hatırladım.

Kahretsin, alarmımıza ne olmuştu? Hızlıca baktığımda saatin beş olduğunu gördüm. Alarmın bizi uyandırmasına otuz dakika vardı.

"Anne?"

"Hey, dostum. Erken uyanmışsın." Üstümde iç çamaşırı ve kısa sabahlık dışında neredeyse hiçbir şeyin olmadığı bilinciyle, hızlıca örtünün kenarını yakalayıp sabahlığımı düzelttim ve yataktan çıkarken yorganı geriye doğru attım. Eason'a yataktaki bir kabarıklık gibi davranıp bu hareketimle onu gizlemiş olmayı ümit ettim.

Şansıma bakın ki yataktaki kabarıklık doğrulup lambayı açtı. "Sorun nedir? Ne oluyor? Sen iyi misin, Ash?"

Asher, elindeki yeşil not defterini göğsüne bastırıp olduğu yerde öylece durdu. Uykulu hali gitmişti, şaşkın bakışları Eason'la benim aramda gidip geliyordu. Önce hiçbir tepki vermedi. Ama yemin ederim, zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

Tamam, sanırım artık çocuklara söyleme zamanı gelmişti. Zamanlama konusunda, ilk randevumuzdan biraz daha ileri gidebilmiş olacağımızı umut ediyordum. Fakat Eason ve ben aramızdaki ilişkiyi resmiyete dökmüştük. Olur da ilişkimiz yürümezse, önceliğimizin çocuklar olacağı konusunda ikimize de güvenim tamdı. Zamanlama daha kötü de olabilirdi. Ancak ikimizi yatakta yakalamış olması konuşmamızın dinamiğini tamamen değiştirmişti.

Eason'a *basıldık* dercesine hızlı bir bakış attım. O da durumun gayet farkındaydı ve mahcup bir şekilde öylece bana bakıyordu.

"Kâbus mu gördün?" diye sordum oğluma. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

"Eason burada ne yapıyor?"

Belli ki başarılı olamamıştım. "Şey," deyip erkekler kadınlar ve randevuya çıkmakla ilgili her şeyi anlatmayı hazırladım.

Asher omuz silkti. "Aslında böylesi daha iyi sanırım." Başka bir şey söylemeden yatağa tırmandı ve tam ortada olacak şekilde ikimizin arasına girdi. "Kenara kay," diye Eason'a emir verdi.

Eason itaat edip söylenileni yaptı ama bakışları bana odaklanmıştı. "Kahve yapmaya gitsem iyi olur sanırım?" Örtüyü kaldırıp kendisine hızlı bir bakış attığında, üstünde iç çamaşırından başka bir şey olmadığını fark edince vazgeçerek geriye yaslandı. "Ya da gitmesem daha iyi olur."

Asher, "Kal. İkinizle de konuşmam gerekiyor," deyip not defterini açtı. Sayfaları çevirip aradığı şeyi bulunca, sabırsız bir şekilde bana baktı. "Hadi gel. Oradan göremezsin."

Tamam o zaman, birlikte yatağa doluşacaktık. Hep beraber. Sabahın beşinde. Hayatının büyük bir bölümünde amcası olarak gördüğü ve şimdi benim erkek arkadaşım olan adamla birlikte.

Elbette. Neden olmasındı ki?

Beni şimdi vurun.

Yatağın kenarına doğru yaklaştım. Ama bunların hiçbirisini yutmadığı belliydi.

Kolumdan tutup çekti. "Hadi ama anne."

"Ash, bebeğim. Belki de alt kata inip orada konuşsak daha iyi olur?"

"Neden?" Dudaklarını büzüp konuşmaya devam etti. "Hepimiz buradayız işte. Kızlar da uyuyor, öyle değil mi?"

“Evet ama-”

“Anne, Eason’ın üzerin bir pantolon bile yok. Aşağıya nasıl inebilir ki?”

Oğluma bakarken ağzım açık kalmıştı. Bu tarz bir konuşma için çok erken olduğunun farkındaydım. Aslında herhangi bir konuşma için erkendi. Fakat özellikle de bu konuşma için...

Eason öksürerek kahkahasını bastırmaya çalıştı. “Belki de Ash’in söyleyeceklerini dinlemeliyiz, Bree.”

Tartışma sona ermişti. En azından kafein almış bir beynin, süreci daha iyi algılayabilirdi. Yatağa geri döndüm. “Tamam. Ne oldu, dostum? Hadi anlat.”

Ash, dramatik bir şekilde boğazını temizledi. “Dün gece kızlarla birlikte bir konuşma yaptık.” Not defterindeki sayfayı çevirip iki kızın ağladığı, üç tane üzgün çocuğun pastel boyayla resmedildiği sayfayı gösterdi. Her şey koyu renkteydi. Gökyüzü gri, çimenlerse kahverengiydi.

Eason iyice yaklaşp elini Asher’in omzuna attı. Parmak uçları tenine değiyordu. “Burada ne oluyor?” diye sordu Eason. Sesinin kalın tırısı, kalbimin korkuyla dolmasına sebep oldu.

“Şey...” Asher derin bir nefes verdi. “Bu ben, Madison ve Luna’nın şu anki hali.” Sayfayı çevirdi. “Bu da ben, Madison ve Luna’nın *bir kediyle birlikteki hali*.”

Resimde üçü de gülümsüyordu. Çimenler pembe ve mor çiçeklerle doluydu. Gökyüzünde mavi bulutlar tarafından çevrelenmiş sarı bir güneş vardı. Ama küçük bir uçak boyutlarındaki turuncu kedi resmin merkezine çizilmişti.

Eason'la birbirimize bakıp aynı şeyi düşünerek gülmüsedik.

Asher sayfayı çevirdiği sırada saçlarını karıştırdım.

"Bu da siyah bir kedi ve biz." Mutlu, aynı zamanda parlak renklerle çizilmiş başka bir resim. Yeniden sayfayı çevirdi. "Bu da kahverengi bir kediyle biz." Bu seferkinde, Madison ve Luna'nın ağız kısımlarına *'hahaha!'* ve kalp şekilleri olan konuşma balonları çizilmişti. Çocuklarla birlikte beyaz bir kedinin çizildiği resme geçti. Bulutların üzerine çubuk şeklinde bir figürün çizilmiş olduğu başka bir sayfayı açtı. "Ve bu da cennetteki babam, evimizden çok ama çok uzakta. O yüzden kedimize alerjisi yok." Duraksayıp dudaklarını bükerek bakışlarını Eason'a çevirdi. "Kedilere karşı al-llar-jen yok, değil mi?"

Eason kıkırdayıp yanıtladı. "Doğrusu alerji olacak ve hayır yok. Kedileri severim."

Asher'ın gözlerinde bir ışıltı belirdi, manalı bakışlarını bana çevirdi. "Lütfen, anne. Ne olur? Kedi alabilir miyiz? Madison ve Luna onu yürüyüşe çıkarmamda ve beslememde bana yardım edeceklerini söylediler. Böylece sen hiçbir şeyle uğraşmayacaksın."

"Kediler yürüyüşe çıkmaz. Ayrıca kızlar yanlarında bir yetişkin olmadan dışarı çıkamazlar. Bu fikri bana kabul ettirmek için değindiğin konu yanlış. Hadi kedinin kumunu kimin değiştireceğini konuşalım."

"Lütfen. Lütfen. Lütfen. Ben hallederim. Söz veriyorum. Yemin ederim, anne."

Başımı gülerek iki yana salladım. Yüzündeki çaresizlik ve heyecan, Noel sabahı saat beşte neden uyanık olduğunu açıklıyordu. "Asher, henüz kahvemi bile içmedim. Kedi konusunu kahvaltıdan sonra konuşmaya ne dersin?"

"Olmaz," dedi çaresizce. "Çünkü kahvaltıdan sonra Eason'la evliliğin hakkında bizimle konuşacaksın."

Şaşkınlıkla ağzımı kapattım.

Eason'ın ağzından uzun ve sesli bir, "Bekle bir dakika!" çıktı.

"Bekle, Eason yeni babam olacaksa bu bize onun kedi alabileceği anlamına geliyor." Eason'a döndü. "Lütfen. Lütfen. *Lütfen*, Eason, sadece küçük bir yavru. Ne renk olacağı umurumda bile değil. Ben sadece çok tatlı bir tane istiyorum."

"Yavaş ol, evlat. Konuları teker teker konuşup halledelim. Annenle ben..." Konuşmayı kesip bakışlarını sessizce bana çevirdi, izin alıyordu. Ona sorgusuz sualsiz güvendiğim için başımla onayladım.

Tamam, bu sorunu nasıl ele alacağını merak etmiyor değildim.

"Annenle ben çıkıyoruz, Ash. Evlenmiyoruz. En azından hemen değil. Belki de hiç." Bakışlarını bana çevirip sıcacık gülümsedi. "Ama bu konuda ümitliyim."

Ona bakarken göğsümdeki sıcaklık gitgide büyüyordu. Rob'u kaybettikten sonra yeniden evlenme fikrine hiç sıcak bakmamıştım. Fakat Eason'la birlikte olmak, içimde ümitlerin yeniden yeşermesine sebep olmuştu.

"Şimdilik annen benim kız arkadaşım. Bu da şu demek oluyor, birbirimizi daha yakından tanımaya çalışıyoruz ve daha çok vakit geçiriyoruz. Ama bir gün evlensek de evlenmesek de, her ne olursa olsun bana ihtiyaç duyduğun her an yanında olacağım. Hiçbir zaman babanın yerini almaya çalışmayacağım, tamam mı? Senin zaten mükemmel bir baban var. Onun cennette olması hiçbir şeyi değiştirmez."

İşte tam o sırada, Eason Maxwell'a baştan aşağı sırlıklam âşık oldum.

Rob Winters'tan nefret ediyordum. Onunla ilgili tutunabildiğim tek şey, çocuklarla olan birkaç anısıydı. Ancak çocukları ya da bizi hiçbir şekilde hesaba katmadan Jessica'yla yaptığı o iğrenç şeyleri düşündükçe, aslında yabancı bir adamla evlendiğimi fark etmiştim.

Eason ise... Tanrım, zavallı Eason. Karısıyla yasak ilişki yaşayan en iyi arkadaşının, kendi kızının babası olup olmadığını bile bilmiyordu. Rob'un ona karşı hissettiği tek şeyin küçümseme olduğunu bilmek içimi parçalıyordu.

Oysaki Eason, şimdi buradaydı. Bir kolunu Asher'in omzuna dolamış, Rob'un o küçücük çocuğun zihnindeki yerini daha da kalıcı bir hale getirmeye çalışıyordu. Çünkü benim küçük oğlum için yapılması gereken en doğru şey buydu.

Bakışlarımı kaçırıp güçlkle yutkundum. Duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum.

"Bu, siz artık öpüşüyorsunuz demek mi oluyor?" diye sordu Asher.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Eason.

"Ve yan yana pantolonsuz uyuyorsunuz?"

"Öyle görünüyor. Yine de her zaman değil. Bunu yavaştan alıp sizin alışmanızı bekleyeceğiz. Ama ilk önce seninle erkek erkeğe konuşmam gerekiyordu. Bunun için senden özür dilerim. Annenle çıkmam için bana izin vermen benim için çok önemli."

Tamam, gerçekten. Bu adam daha ne kadar tatlı olabilirdi ki? Belki de ilişkimizin gerçek şekeri oydu.

"Anneni gerçekten çok önemsiyorum. Onu incitecek bir şey asla yapmam."

Eason gerçekten mükemmel bir adamdı. Söyledikleri de bunu kanıtlıyordu. Gözümünden yaşların dökülmesine engel olamamıştım. Yüzümü görememeleri için başımı çevirip uzağa baktım.

Asher biraz bekleyip ardından konuşmasına devam etti. "Eğer evet dersem, bu bir kedim olacak demek mi oluyor?"

"Hayır. Ama kahvaltıda bunun üzerine konuşurken çikolata soslu pankeklerden alabileceğin anlamına geliyor."

"Yaşasınnnnn!" diye fısıltıyla bağırdı.

Eason güldü. Onları göremesem de ellerini yumruk yapıp tokuşturduktan sonra, beşlik çakıp birbirleriyle tokalaştıklarını duydum.

"Tamam, evlat. Hadi şimdi odana dön ve üstümü giyinip annenle konuşmam için bana biraz zaman tanı. Birazdan bir şeyler hazırlamak için aşağıda olurum. Kızları sakın *uyandırma*, olur mu?"

Asher, "Tamam," deyip iki hamlede yataktan gürültülü bir şekilde inerek odadan sıvıştı.

"Kapıyı kapat," diye arkasından seslendi Eason.

Birkaç saniye sonra kapı kolunun tıkırtısını duydum.

Ardından Eason güçlü kollarını bedenime sarıp beni yatağın ortasına doğru çekti. Sırtını yatağa dayayıp beni kucağına aldı. Başım göğsünde, bacaklarım kalçalarının etrafındaydı. "Tamam, hadi söyle bakalım. Nasıldım?"

Bunun gerçekten tek bir cevabı vardı. Yanaklarımdaki yaşları silip başımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim. "İnanılmazdın."

"Her şeyi doğru mu yaptım bilmiyorum. Az önce,

her zaman kıyafetsiz uyumayacağımıza dair söz verdim. Şimdiden bunu söylediğim için çok pişmanım."

"Ben ciddiym, Eason. Olayları ele alış şeklin... Onca olan şeyden sonra Rob hakkında konuşmak senin için hiç de kolay olmamıştır. Ama Asher'a sunduğun şey... sana ne kadar teşekkür etsem az."

Alnımı hafifçe öptü. "Babasından nefret ettiğimi bilmesi onun bana iyi davranmasına sebep olmayacak. Şu anda Asher bana güveniyor ve bu yüzden benimle her şeyi konuşuyor. Eğer gerçekleri öğrenseydi bir taraf seçmek zorunda kalacaktı. Onu böyle zor bir durumun içine sokmayacağım. Rob ve ben çok iyi dosttuk. O öldükten sonra bunun neden değiştiğini çocukların bilmesine gerek yok."

Peki ama Luna ya Rob'un kızıysa?

Ya onlara, babalarının Luna'nın annesiyle birlikte olduğunu söylemek zorunda kalırsak?

O zaman ne olacaktı?

Bunların hiçbirini dile getirmedim. Bunlar daha sonra çözülmesi gereken problemlerdi. Öncelikle Eason'ın gerçeği öğrenmeye hazır olması gerekiyordu. O noktaya varacaktı. Ama onu buna zorlayan ben olmayacaktım.

"Az önce söylediğim gibi, gerçekten harikaydın."

Yatakta bana iyice sokuldu. Göz göze geldiğimizde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İyi. Bunu aklında tutsan iyi olur. Çünkü onlara kesinlikle bir kedi alacağım, tamam mı?"

Hafifçe iç çektim. Fakat bu tamamen göstermelikti. Bir kedi almak, yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. Ama çok aşağılarda da değildi. "Ben de bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BREE

Tükenmiş kelimesi geçirdiğim haftayı tanımlamaya yetmezdi. Pazar günü akşamın dokuzunda işten eve dönüyor olmak, bunun nedenini açıklamak için yeterli olmaydı.

Şirketten aranıyor olmam da bardağı taşırmak üzereydi.

İç çekip telefonun ekranını kaydurdım. "Şu anda evin garaj yoluna dönmek üzereyim. Gelecek yüzyıl içerisinde sadece uyuyacağım. Ben yüz yıl sürecek bir komaya girmeden önce otuz saniyen var."

"Onu tutukladılar." Prism'in yeni muhasebe müdürü Paul, arabasının hoparlöründen konuşuyordu.

Bu iyi bir haberdirdi. Ama tüm problemlerimi çözmiyordu. "Bir nokta yedi milyon doları evrak çantasında götürdüğüne dair kanıt bulundu mu?"

"Sanırım bunun cevabı hayır."

"Elbette öyle."

Milli gelir dairesiyle ilgili net bir şey varsa, o da ABD'de en nefret edilen kurum olduğuydu. Özellikle geçirdiğimiz denetimden sonra, duyulan bu öfkeyi ve

düşmanlığı hak ettiklerini düşünüyordum. Ama eski maliye müdürünün son üç yıldır şirket fonlarından gizlice kendi zimmetine para geçirdiğini öğrendiğimizde, sürpriz bir şekilde yardımcı olan taraf milli gelirler dairesi olmuştu. Vergi makbuzuyla beni tokatladıkları belge. Hiç de eğlenceli değildi.

Mali işlemleri denetlemesi için şirket dışından biriyle anlaşmak ve şimdi tutuklu olan Doug'un yerine yeni birini bulmak zorunda kalmıştım. Ayrıca ona karşı kanıt toplayıp dava açılabilmesi için bütün hafta sonunu emniyette geçirmek beni gerçekten *tüketmişti*.

Maalesef benim mesaiye kalmam, Eason'ın da daha çok çalışmak zorunda olması anlamına geliyordu. Bu yüzden ben şirkette daha fazla zaman geçirebileyim, o da gösterilere katılabilsin diye sürekli Evelyn'i çağırıyorduk. Hepimiz için gerçekten yorucu bir süreç olmuştu. Bir hafta önce randevuya çıktığımız günden beri, onu sadece sabahları görebiliyordum.

Kahretsin. Yalnız bir anne olmak ve çocuklar günün her saati evdeyken sürekli çalışmak yeterince zor değilmiş gibi, üstüne bekâr bir babayla seks yapabilmek için vakit ayırmaya çalışıyordum. İşin ilginç yanı, aynı evde yaşıyorduk. Normal ilişkilerde olabileceği üzere, eyaletin farklı bir yerinde yaşıyor olsaydı bu ilişkiyi yürütmenin ne kadar zor olacağını hayal dahi edemiyordum.

Bir şeylerden fedakârlık yapmak zorundaydık.

Çocuklara aramızdaki yeni ilişkiden bahsetmiştik. Bunu tam anlayamamışlardı. Ama birlikteyken el ele tutuşmaktan ya da öpüşmekten çekinmiyorduk. Hatta çocuklar bir şeylerle meşgul olduğu zamanlarda kilere bile

kaçıyorduk. Kendimi kollarında kaybettiğim bu paha biçilemez anlarda yaşadığımı hissediyordum. Kapının diğer tarafında *Baby Shark** çalarken onu duymamayı bile neredeyse başarmıştım.

Arabayı garaja çekip kontağı kapattım. "Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Hayır. Doug gittiğine ve denetim yasal olarak sona erdiğine göre, işler sorunsuz bir şekilde ilerlemeye başlayacak."

"Şöyle söyleme. Uğursuzluk getireceksin."

Paul kıkırdadı. "Peki o zaman. Bir sonraki felakete kadar askıya alındı diyelim. Böyle daha iyi oldu mu?"

"Hem de oldukça. Gitmem gerekiyor. Eğer bir şeyler duyarsan bana haber ver."

"Tamamdır."

"Hoşça kal." Telefonu kapatıp arabadan dosyama ve bütün hafta boyunca evle iş arasında getir götür yaptığım seyahat kupalarını alıp eve yöneldim. "Üzgünüm, geciktim," diye Evelyn'e seslenip mutfığa girdim.

Biri uzaktan, "Şşş," dedi. Bu, Evelyn değildi. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

Mutfığa aceleyle girip eşyalarımı tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve ardından onu bulmak için sesin geldiği tarafa yöneldim.

Boş oturma odasına göz atıp hızlıca geçtim. Koridoru takip ederek oyun odasına yöneldim. İçeriden hafif bir ışık geliyordu fakat oda sessizdi. Sessizce içeri girdiğimde, Eason'ı televizyonun önünde bekçi gibi dururken buldum. Çocukların üçü de kanepenin üzerinde kol ve

* Popüler bir çocuk şarkısı. (ç.n.)

bacakları birbirine geçmiş halde uyuyakalmışlardı. Omzunun üzerinden bana baktı. İçimde aniden bir korku oluştu.

“Ne oldu?” diye fısıldayıp yanına gittim.

“Hiçbir şey. Her şey yolunda,” diye mırıldanıp bir kolunu omzuma attı. Beni kendine doğru çekip Eason Maxwell’a özgü o meşhur kucaklamasıyla karşılık verdi.

Bedenim kolları arasında rahatladı. “Tanrım, beni korkuttun. Burada ne yapıyorsun? Bu gece bir gösterin var sanıyordum.”

“Bar alkol lisansını kaybetti. Her şeyi iptal ettiler. Sorunu çözene kadar birkaç günlüğüne kapalı olacaklar.”

“Ah, bu gece *çalışmıyorsun* demek.” Fısıltıyla konuşsam da sesimdeki mutluluk kendini ele veriyordu.

Hafifçe kıkırdadı. “Evet, şek, bu gece *çalışmıyorum*.”

Ona imalı imalı bakmaya çalıştım ama o kadar heyecanlıydım ki oyunu daha fazla devam ettiremedim. “Bu iyi bir şey, değil mi? O zaman neden orada öylece durmuş, sanki çocuklar tüm kurabiyelerini yemiş gibi bakıyorsun?”

Aldığı derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Beni başımın tepesinden öptü. Gerçi tam olarak bir öpücük sayılmazdı. Saçıma doğru nefesini verirken dudaklarını alnuma değdirmişti.

“Eason,” dedim, içimdeki heyecan yerini kaygıya bırakıyordu.

“Onlara baksana.” Kelimeler ağzından güçlükle çıkmıştı.

Bakışlarını takip edip çocuklarımıza baktım. Asher, sol tarafta ağzı açık bir şekilde kanepenin kolçağına yas-

lanmıştı. Luna ise başını onun kucağına koymuş, oyuncak köpeğini göğsüne bastırmıştı. Madison karnının üzerine yatmıştı, ayakları Luna'nın kollarıyla birbirine dolmuş, kolları kanepeden aşağıya sarkıyordu. Üçünün de aynı anda uykuya dalması nadiren gerçekleşirdi. Ama duyulmadık şey de değildi.

"Bu gece onları birlikte uyutmak için bir şey mi yaptın?"

Hafifçe kolumu sıktı. "Öyle sayılır. Patlamış mısır eşliğinde *Oz Büyücüsü*'nü izledik."

Bunu kaçırdığıma gerçekten üzülmüştüm. "Kulağa hoş geliyor."

"Kızlar iyi büyücüyü görünce, 'vayy, ooo' gibi sesler çıkararak eşlik ettiler. Asher'a Lolipop Adamlar'dan birine benzediğini söylediğimde o kadar çok güldü ki az kalsın pantolonunu ıslatıyordu."

Elimi ağızma götürüp kıkırdamamı bastırmaya çalıştım.

"Birbirlerinden ayrı oldukları bir hayat bilmiyorlar," dedi çabucak. Sanki söylemek istediği şey dudaklarını yakıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve yüzünü daha iyi görebilmek için yüzümü hafifçe geriye eğdim. "Ayrılmayacaklar da. Aramızda her ne geçerse geçsin hiçbir önemi yok, Eason. Biz daima bir aile olacağız, hatırladın mı? Bunun için birbirimize söz verdik."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onu demek istemedim. Eğer Luna onların kardeşiye, bunu bilmeye hakları var."

Sert bir şekilde nefesimi tuttum. Bugün neden bu kadar tuhaf davrandığını şimdi daha iyi anlamıştım. Ku-

lbeden ayrıldığımızdan beri Eason babalık durumuyla ilgili hiç konuşmamıştı. Ona bunu iyice düşünüp kafasında ve kalbinde çözmesi için zaman vermeye çalışmıştım. Fakat son birkaç haftadır, bunu ben de birkaç kez düşünmedim desem yalan olurdu. Ama bu, onun kendi başına vermesi gereken bir karardı. Sürecin, benim merakım yüzünden başlatılması hiç doğru olmazdı.

nnde kıpırdanıp kollarımı boynuna doladım. "DNA testi yaptırmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Tuttuğu nefesini verdi. Gözlerindeki fırtınayı görebiliyordum. "Dürüst olmam gerekirse, kendimi bunu bilmeye ihtiyacım olmadığına ikna etmiştim. Çünkü sonuç hiçbir şeyi değiştirmeyecekti; onu ne kadar çok sevdiğimi ya da beni ben yapan temel şeyin o olduğunu. Ama ocuklar bilmeyi hak ediyorlar. Onlardan gizlediğimiz yeterince sır ve yalan var zaten. Eğer Luna gerçekten Rob'un kızıysa bu durumu nasıl anlamalarını sağlarız hiçbir fikrim yok ama bir gün gelir de ona söylemediğim için ihanetin keskin bıçağını sırtında hissederse... Öyle bir günün yaşanmasını istemem." Sesi atallaşmıştı. Ellerini kaldırıp gözlerini ve alrnı ovaladı. "Tanrım, neden her şey bu kadar zor olmak zorunda?"

"nk sen gerçekten iyi bir babasın." Bileğini tutup elini yüzünden uzaklaştırdım. "Bunun, Luna'nın hayatını nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun. Bir gün gelip de o bunun altında ezilmesin diye en zor kararı sen veriyorsun. O yükü sen taşıyorsun. DNA testinin carı cehennem. İşte bu yüzden onun *gerçek* babasının daima sen olacağını çok iyi biliyorum. Fikrimi söylemek bana düşmez ama doğru kararı verdiğini düşünüyorum, Eason."

"Fikrimi söylemek bana düşmez derken? Tanrım, Bree. O senin kocanın *kızı* olabilir. *Sen* ona bakıp da Rob'u ve Jessica'nın birlikte oluşunu görmeden yapabilecek misin?"

Benim tatlı Eason'ım. Bütün dünyası ayaklarının altında çekilmek üzereydi ama böyle bir durumda bile beni düşünmekten geri kalmıyordu.

Parmak uçlarımda yükselip ona güçlü ve vaatlerle dolu bir öpücük verdim. Yüzlerimizin yakın kalmasına özen gösterip söyleyeceklerimi iyice hissettirmeye çalıştım.

"Ona bakınca seni görüyorum, Eason. Benim bakmadığım anlarda kıkırdayarak şekerlemeleri aşırıldığında ya da tüm kalbiyle sevip bütün bedeni ve ruhuyla gülümsediğinde seni görüyorum. Piyanonun arkasına geçtiğin zaman seni gördüğünde gözlerinde beliren o paha biçilemez ışıltıda, özgürce dans etmeye hazır oluşunda... Onda sevdiğim tüm o şeyler, kesinlikle onun nasıl dünyaya geldiğiyle ilgili değil. Onun şu anki Luna olmasını sağlayan senin onun için yaptığın ve ona öğrettiğin şeyler."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Eason. Duygu dolu gözlerle bana bakıp öyle sıkı sarıldı ki, bir an nefes alamayacağımı sandım.

Eason'ın kollarında daima güvende olsam bile bedenimin oksijen almaya da ihtiyacı vardı.

Elimi sırtında gezdirip teselli eder gibi hafifçe vurdum. "Bunu birlikte aşacağız. Beraber. Onlar için en iyisi hangisi olacaksa bunu birlikte sağlayacağız. Yapacağımız şey tam olarak bu olacak. Sonuç ne olursa olsun, yolumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz, tamam mı? Ben buradayım, Eason. Tam burada."

Güçlü kollarıyla beni kendine iyice çekti. "Tanrım, Bree. Seni öyle çok seviyorum ki."

Kalbim duracak gibi oldu. Elimini sırtında yumruk yapıp tişörtüne tutundum. Bunun, romantik bir *seni seviyorum* mu, yoksa ihtiyaç duyduğu anda yanında olduğum için beslediği şefkat mi olduğundan emin değildim. Ama ne olursa olsun benim gerçeğimi değiştirmeyecekti. "Ben de seni seviyorum."

Kollarıyla beni sımsıkı sardı.

Dağınık oyun odasının ortasında birbirimize sarılmış halde öylece kaldık. Hayatın önümüze çıkardıklarına karşı birlikte dimdik duruyor, aşkla birbirimize tutunuyorduk. İkimizin de dünyası olan üç çocuğumuz kanepe-
nin üzerinde uyuyordu. O an anlamıştım, birbirimizi bulmak için yaşamamız gereken tüm zorlukların bir sebebi vardı.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye fısıldadım. "Luna, Madison'ın odasında uyuyabilir. Alarmı kurup iç çamaşırlarımızı çıkarmadan uyuyabiliriz, sen de Asher gelmeden önce kalkarsın, ne dersin? Bu gece gerçekten seninle olmaya ihtiyacım var."

Başını yukarı kaldırıp büyük bir yoğunlukla dolu kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Dünyada beni senden uzak tutacak tek bir güç olamaz."

Yanaklarım kızardı. Gülümsememi gizlemek için yanaklarımın içini ısırdım. "O zaman acele edelim. Evren söylediğini bir meydan okuma olarak algılamadan önce, bu üç yaramazı yataklarına yatırsak çok iyi olur."

Eason da benimle aynı fikirde olmalıydı çünkü hızlıca harekete geçmişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

EASON

“Ne yapıyorsun?” Kilerden çıkmak üzereyken Asher’in sorusuyla karşı karşıya kaldım.

“İıı...” Sırtımı dikleştirip kapıyı hızla kapattım. Sorgulayıcı bakışları yüzünden panik olmuşum. “Ben... şey... Atıştırmalık bir şeyler arıyordum.”

“Ne tür bir atıştırmalık?”

“Ne bu şimdi, habersiz sınav mı?”

Başını yana doğru eğdi. “Belki. Orada yine annemi mi öpüyordun?”

“Belki.” Bu benim hatam değildi. Bree merdivenlerden tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran o çok sevdiğim bluzu ve beni becer diye bağırarak kot pantolonuyla inmişti. Evelyn gelir gelmez dışarı çıkacaktık. Ancak ellerimi o kadar uzun bir süre boyunca ondan uzak tutmam mümkün değildi.

Asher bir saniye boyunca bana uzun uzun baktı. Küçük bir çocuk olması ya da yirmi beş kilo bile olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Annesi gibi, o da ürktücü

olabiliyordu. Tıpkı *Baba* filmindeymiş gibi resmi bir şekilde başıyla onayladı. "Öğleden sonra şeker yiyebilir miyim?"

"Elbette." Sorgulamanın bitmesi için ne gerekiyorsa yapardım.

Asher sırtıp sorularına devam etti. "Kanepenin minderlerini alıp diğer kanepede kale yapmak için kullanabilir miyiz?"

Omuz silktim. "Bana uyar."

"Harika." Hemen yanımdan uzaklaşıp gözden kayboldu.

İyice uzaklaşmasını bekleyip ardından kilerin kapısını açtım. "Etraf temiz."

Bree kapının diğer tarafında protein tozu saklama kabını çevirerek açtı. "Annesiyle oynastın diye hissettiğin suçluluğu bastırmak için ona ağız dolusu çürük vermenin ne kadar iyi olduğundan emin değilim." Şekerleme poşetini kutunun içinden çıkarıp avucuma birkaç tane bıraktı.

"Bir anda panik yaptım, tamam mı? O iyi bir çocuk. Ama ilişkimizi öğrendiğinden beri bazen gerçekten korkutucu olabiliyor."

Bree güldü ve elindeki şekerleme kutusunu rafın en üst kısmına koydu. "Seni manipüle ediyor, biliyorsun değil mi? Bizi yakaladığında garip davranmaktan vazgeç. Bunu onun yüzüne vurmak istemiyorum ama şekerler onun birbirimize dokunduğumuzu görmeye alışmak zorunda olduğu gerçeğini değiştirmeyecek."

"Bree, çocuk her öpüştüğümüzde öğürüyor."

"Evet. Tüm çocuklar ebeveynleri öpüşürken bunu ya-

par. Güven bana. O, bizim beraberliğimizden çok mutlu. Hafta sonu almak için söz verdiğin yavru kedinin de faydası olacak.”

“Tamam. Pekâlâ. Ben sadece uygunsuz durumlara düşmekten kaçınıyordum. Zaten gün içerisinde yeterince duygusal karmaşayla karşı karşıya kalıyoruz. Bir de üzerine yenilerini eklemek istemedim.”

Bree’nin yüzü aniden yumuşadı. “Nasıl hissediyorsun?”

Omzumu silktim. “Öyle ya da böyle, bir an önce bitmesini istiyorum.”

“Babacığım!” diye bağırdı Luna. Yürürken zeminde çıkardığı gürültülü ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu.

Madison kıkırdadı ve o da Luna’nın arkasından bağırdı. “Ee-sin!”

Bree’nin elini ateşe dokunmuşçasına hızla bıraktım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Harika bir zamanlamayla tam arkamı döndüğüm sırada, onlar da köşede belirmişti.

“Ben şeker istiyorum!” dedi Luna. Eliyle göğsüne dokunup kendini işaret ediyordu.

Madison da yanında durup, “Ben de, ben de,” diye bağırdı. Parmaklarımı kapatıp avucumdaki şekerleri arkama gizledim. “Ne? Bende şeker olduğunu kim söyledi?”

“Asher,” dedi Madison dudaklarını büzerek. Luna da ona bir bakış atıp mimiğini taklit etti.

DNA testini yapmıştık. Basit, ev tipi bir testti. Benim ağızımdan ve uyurken Luna’nın ağızından aldığımız örnekleri testin içine koymuştuk. Bree de aynısını Madison için yapmıştı. Luna’nın benden olup olmadığını öğren-

memiz yeterli değildi. Onun Rob'un kızı olup olmadığını da öğrenmemiz gerekiyordu. Bildiğim bir şey varsa, o da Rob'un bir sürü adamdan sadece biri olabileceğiydi. Jessica'ya karşı güvenim yerle bir olmuştu.

Kızlara baktığımda çıkık dudakları, siyah kıvrıcık saçları ve minik burunlarıyla kardeş gibi duruyorlardı. Rob'un, Luna'nın babası olma ihtimalini artık kabullenmiştim. Yaşanan her şey, bizim onu ele alış şeklimize göre şekillenip hayatımıza yön verecekti.

Testi yaptığımızın ertesi sabahı sonuç e-postayla gelmişti fakat henüz açıp okumamıştım. İlk önce halletmem gereken bir şey vardı.

"Herkes öğle yemeğini bitirmek zorunda. Sonra şeker alabilirsiniz."

"Yaşasın!" diye heyecanla dans ederek birbirlerine sarıldılar.

O kadar tatlı görünüyorlardı ki Bree'yle birlikte onlara bakıp güldük.

Kaşarlı üç tost, brokoli ve taze sıkılmış meyve suyunun ardından Evelyn gelmişti. Biz de öğleden sonrası için evden çıktık. Bu bir randevu akşamı değildi. Hatta ben yalnız gitmek istemiştim ama Bree benimle gelmek için ısrar etmişti. Jillian ve Bree telefonda konuşurken onlardan duyduğum bir İtalyan restoranına gidip bir şeyler atıştırdık. Yemek çok iyiydi ama ruh halimin uyum sağladığı söylenemezdi. Geçtiğimiz hafta boyunca kendime yaptığım moral konuşmalarının ardından, o gecenin bu gece olduğuna karar vermiştim. Korkuyordum. Uzun süredir bekliyor olmak beni deliye döndürmüştü.

Dövme salonuna gittiğimizde kaygım azalmış, yerini

yeni yaptıracağım dövmenin heyecanı almıştı. Bree çok tatlıydı. Salonun her yerini gezip duvardaki resimleri incelemeye koyulmuştu. Bayan Kuralcı ve Dikkatli'nin daha önce bu tarz bir salona gittiğinden şüpheliydim. Ayrıca, artık onun da dövme yaptırma sırası gelmişti.

Tişörtümü çıkarıp aynanın karşısında durdum ve yan tarafımı döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Beklediğimden büyük olacak."

Bu konuda şaka yapacak bir havada değildim. "Benim istediğim de tam olarak bu. Bunu gördüğünde, her zaman benim olduğu ve daima da öyle olacağıyla ilgili aklımda hiçbir soru işareti kalmasın istiyorum." Aynadan Bree'nin yeşil gözlerine baktım.

"O zaman çok güzel görüneceğini söyleyebilirim."

"Öyle mi dersin?"

"Luna'nın bir şeyleri bilmesi için bunu yapmana gerek yok. Fakat yüzündeki ifadeye bakılırsa bu seni mutlu ediyor. O yüzden *mükemmel* olacak."

Göğsümdeki mor harflere baktım. Bana kendimi harika hissettirdi. Bu tasarım üzerine favori stüdyomdaki dövme sanatçısıyla birlikte günlerce çalışmıştık. Dünyadan yarım aya bakan bir teleskop tasarlamıştık. Ana hatları göğüs kasımın kıvrımlarını takip ediyordu. Saatler süren gölgeleme çalışmalarının ardından ayın yüzeyindeki çukur ve kraterler ortaya çıkacaktı. Üst ve alt kısmı hilal şeklindeydi. Orta kısım silikleştirilmişti. Luna'nın ismi büyük harflerle tam kalbimin üzerinde yazacaktı.

Bugüne kadarki tek dövmem, yirmili yaşlarda koluma yaptırdığım, artık soluklaşmaya başlayan renkli dövmemdi. Ama biraz sonra yaptıracağım dövme, neredey-

se göğsümün tamamını kaplayacaktı. Bebeğimin orada, kalbime çok yakın bir yerde olduğu fikri beni çok mutlu ediyordu. Ve daima da öyle kalacaktı.

Bu dövmeği DNA testi sonucunu okumadan önce yaptırmak istemiştim. Doğduğunda Luna nasıl izini ruhumda bıraktıysa, ben de aynı şekilde bedenimde izini bırakmak istemiştim. DNA testinin sonucu bir yana, daima onun babası olacağımı bilmesini istiyordum. Lanet olası bir test bana aksini söyleyemezdi.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

"İı..." Bree duraksayıp altdudağını ısırđı. "Ben biraz lobide takılacağım."

"Yanımda olmaya ne oldu peki?"

"İşte buradayım. Ama senin için dışarda sevinsem daha iyi olur." Tatlı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "İğneler benim tarzım değil."

Onu zorlayabilirdim. Fakat benim için burada olmak bile Bree'nin konfor alanının dışına fazlasıyla çıkması demekti. Kıkırdayıp onu kendime çekerek sıkıca sarıldım. "Bunun uzun süreceğini biliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Her bir dakikasında burada olacağım. Kahve ya da destek konuşması istediğinde kapının hemen ardında olacağım. Senin kadının benim."

"Bunu aklımda tutarım." Başını geriye atıp dudaklarını bana doğru uzattı. Bu asla reddetmeyeceğim bir teklifti.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Yüzüne yayılan o eşsiz gülümsemeyle birlikte bütün karanlığım aydınlandı. "Ben de seni seviyorum, Eason."

Dört saat boyunca dövme koltuğunda oturdum. İşimiz bittiğinde gölgelendirmenin yapılması için yeni bir tarih belirlememiz gerekiyordu. Benim için önemli olan kısım, kızımın adının göğsüme kazınmış olmasıydı.

Eve geri döndüğümüzde bedenimin gerildiğini hissedebiliyordum. Sonuçları çocuklar uyuduktan sonra Bree'yle şöminenin karşısına oturup birlikte okumaya karar vermiştik. Akıllıca bir tercihti. Burası özeldi. Bree ve ben, yaşadığımız duygusal buhranın ardından kendimizi burada toplamıştık. Bizim için evin en tarafsız bölgesi orasıydı. Arabayı garaj yoluna çeker çekmez içeri girip bu sanki sıradan bir günmüş gibi davranmamız gerekiyordu. Zaman en büyük kâbusuma doğru saatli bomba gibi işlerken rol yapmak gerçekten zordu. Çocukları uyutma rutininden bahsetmiyordum bile.

Havuz evinin karşısında her zamanki yerime park edip motoru durdurdum. Ama dışarı çıkmak için hiçbir hamlede bulunmadım.

Her zamanki gibi neye ihtiyacım olduğunu çok iyi bilen Bree sessizce yanımda oturmuş, parmaklarını benimkilere geçirip ben zihnimi toparlayana kadar beklemişti.

Boşta kalan elimi kotuma sürtüp duruyordum. "Sanırım yara bandını bir anda çekip çıkarmak istiyorum. Çocuklarla bir gece daha mideme giren kramplar ve yüzümdeki yapmacık gülümseme eşliğinde vakit geçirmek istemiyorum. Onlar bundan daha fazlasını hak ediyor. Bunun bir an önce olup bitmesi için hazırım. Her şeyi geride bırakmak istiyorum. Yiyeceğim bir başka yumruktan fazlası değil. Yetti artık. Sorunlarımızın, eve hangi kediye getireceğimiz ya da Asher'in bu yıl minikler

futbol takımına alınıp alınmayacağından ibaret olmasını istiyorum. Kahretsin, Bree. Sürekli geçmişle yaşarsak, geleceğimizin onun yalnızca bir gölgesi olmasından çok korkuyorum."

"Biliyorum," dedi Bree. Elimini bırakıp arabanın konsoluna doğru eğildi. Kollarını boynuma dolayıp alınlarımızı birbirine yasladı. "Zamanı geldi. Bundan sonra hiçbir şekilde üzerimizde kontrolleri olmayacak, Eason. Bu sonuçları okuyacağız ve sonra senle ben çocuklarımızla birlikte önümüzdeki hayatı yaşamaya bakacağız." Hızlıca beni bırakıp koltukta arkasına yaslandı. Tişörtünün uç kısmını yukarı kaldırdı ve pantolonunun bel kısmını hafifçe aşağıya çekerek üstü kapatılmış dövmeyle açığa çıkardı.

Küçüktü fakat bana çok büyükmüş gibi gelmişti.

Daktilo fontuyla yazılmış, aralarına iki küçük kalbin yerleştirildiği, üç küçük harften oluşan siyah bir dövme idi.

A M L

Asher. Madison.

Ve Luna.

"Bree." Nefesim kesildi. Boğazım duygu seliyle tıkanmıştı. Elimini uzatıp parmaklarımı yeni dövmenin kenarında hafifçe gezdirdim. Derisinin kızarmış ve kabarmış kısımları değmemeye çalışıyordum. "Sen, dövme mi yaptırdın?"

"Biz bir aileyiz, Eason. O e-postada yazarların hiçbir önemi yok. Senin dövmen senin için önemli. Çünkü Luna bu şekilde senin onu her zaman sevdiğini bilecek. Benimki de benim için çok önemli çünkü onu nasıl sevdiğimi asla sorgulamayacaksın. Bu çocuklar benim hayatım. Üçü de."

Göğsüm canımı acıtacak derecede sıkışırken onu kendime çekip sarıldım. Luna'nın babasının Rob olmasının hiçbir önemi olmadığını birçok defa dile getirmişti. Ben de ona bütün kalbimle inanmıştım.

Fakat bu çok daha fazlasıydı.

Bu farklıydı.

Ömrünün geri kalan günlerinde, bedenine ebediyen işlenmiş bir kanıttı.

Bu benim için, onun hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Seni çok seviyorum."

"Sen ve ben, Eason. Hadi yara bandını çıkaralım. Sonra da içeri gidip çocuklarımızla oynayalım. Elimizden gelen en iyi hayatı onlara verip asla ardımıza bakmayalım." Arkasına yaslanıp kendini düzeltti. Elini bana uzatarak, "Bana telefonunu ver, hadi," dedi.

Yüreğim ağzımda, bakışlarımı onunkilere sabitleyip telefonu uzattım.

Bu canımı yakacaktı.

Beni kesinlikle öldürecekti.

Ama Bree'nin eli elimdeyken, sonucun ağırlığı altında kalmayacağımı hissediyordum.

"Hazır mısın?" diye sorup boştaki eliyle telefonda e-postayı açtı.

"Ne kadar hazır olabilirsem."

Garip bir şekilde içimi kaplayan sakinlikle, başımı aşağıya eğerek bakışlarımı kucağıma çevirdim. Kızımın gülümseyen yüzü gözlerimin önündeydi. Mutluydu, sağlıklıydı. O evin içinde babasının gelmesini bekliyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Eason!" dedi Bree soluk soluğa.

Elini sıktım.

İşte sonuç geliyordu. Biraz daha sabret, Eason. Neredeyse bitti.

Uzun bir süre sessizliğini korudu. Nefes alıp almadığından bile emin değildim. İşittiğim tek ses, kalbimin göğsümde gümbürdeyerek atışıydı.

Derin bir nefes aldım. *Hiçbir önemi yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.* Nefesimi kesik kesik bıraktım.

"Aman Tanrım!" Yüksek sesle bağırmıştı. Sesi arabanın içinde yankı yaptı. Hemen ardından, şimdiye kadar açılan ya da ileride açılacak olan tüm yaralarım iyi gelecek o iki kelimeyi söyleyiverdi. "Luna senin."

Başımı öyle hızlı yukarı kaldırdım ki boynumun kırılmaması bir mucizeydi. "Ne?"

Güçlü bir kahkaha attı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "O senin kızın. Luna senin. Bak." Telefonu yüzümün önüne tutup gösterdi. Yüzde doksan dokuz nokta dokuzluk bir sonuçla, ben Luna'nın babasıydım.

Önce inanamadım. Telefonu kurcaladım ve Bree'nin sonucunu bulup Madison'inkiyle karşılaştırmak istedim. Belki de bir hata olmuştu. Gardımı düşürüp buna bir saniyeliğine inanırsam ve sonuç beklediğim gibi gelmezse, bu enkazdan sağ çıkmam mümkün olmazdı.

Luna ve Madison'ın aynı ebeveyni paylaşma ihtimalleri kalp durduran, büyüleyici, büyük, şişman lanet olası muhteşem bir sıfırdı.

"Ah, siktir," diye mırıldandım. Bedenimi saran rahatlama yüzünden bütün vücudum titremeye başlamıştı. "O benim bebeğim. Luna benim kızım. Her şey bitti. O benim."

Bakışlarımı Bree'ye çevirdim. Bir elini ağzına götürmüştü, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Yüzündeki o büyüleyici gülümsemeyi görmek için dudaklarına bakma-
ma gerek yoktu.

Bree kabul etsin veya etmesin, bu sonucu bekleme-
nin onun için de çok büyük bir duygusal karmaşa ya-
rattığının farkındaydım. Yüzünde beliren bu büyüleyici
mutluluğun tamamı benim içindi. Bu kadına çoktan sı-
rılıklam âşık olmamış olsaydım, bunun geri dönülmez
bir şekilde şu an gerçekleşeceğinden adım gibi emindim.

Bree ve ben arabada bir süre oturup bekledik.

Gülerek birbirimize sarıldık. Öpüştük.

Almaya hiç alışık olmadığımız bu güzel haberi sindir-
meyi bekledik.

Hazır olduğumuzu hissettiğimizdeyse arabadan çık-
tık. Rob ve Jessica'ya verebileceğimiz en güzel cevap
buydu. *Canınız cehenneme.*

Kapıdan içeri girip ailemizin yanına döndük.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BREE

Sonraki altı hafta boyunca her şey çok güzeldi. Hayır, haksızlık etmeyeyim. Her şey *inanılmaz derecede* mükemmeldi.

Arka planda, milli gelirler idaresinin denetimlerinin ardından Prism'deki sular durulmuş, işleyiş normal akışına dönmüştü. Bana esneklik ve rahatlık sağlayabilmesi adına yeni bir destek ekibi işe almıştım. Böylece dokuz-beş mesai saatleri içinde mümkün olduğunca çalışabiliyordum. Eason yine çok fazla iş alıyordu. Ama yaz sezonunun sona yaklaşmasıyla birlikte, katıldığı gösteriler hafta sonlarıyla kısıtlanmaya başlamıştı.

Sonunda kedi alabilmek için çocukları hayvan barınağına götürmeye fırsat bulabilmiştik. Kapıdan içeri girer girmez siyah beyaz küçük bir kedi bizi hemen seçmişti zaten. Asher'la oynayıp sürekli bir köpek yavrusu gibi peşinden gitmişti. Luna ve Madison'ın onu barınaktaki ziyaret odasına taşıdığı süre boyunca oyuncak bebek gibi tepkisiz durmuştu. Aslında çok kedi alma taraftarı değilim. Yine de Eason gerekli olan evrakları doldurmuştu.

Üzerine çok da düşünmeden adını Oreo koyduğumuz kedicik, kucağıma kıvrılıp uyuyakalmıştı. İlk mırlamada aşktı bizimkisi.

Sonraki hafta sonu Eason dövme salonuna gideceğini söyleyip gözden kaybolmuştu. Beş saatin ardından eve dönmeyince, Luna için yaptığı dövmenin rötuşundan daha fazlasının döndüğüne dair şüphelenmeye başlamıştım. Haklı çıktığımı yatmaya hazırlandığımızda, sağ göğsünü kaplayan parlak renklerle çizilmiş yerküreyi gösterdiğinde anladım. Asher ve Madison'ın isimleri, parlak kırmızı ve turuncu güneş ışınlarından kıvrılarak uzanıyordu. Ağlamış olabilirdim. Kendimi tutamamıştım. Dövmenin kendisi tıpkı onu taşıyan adam gibi mükemmel görünüyordu.

Mutlulukla bezenmiş bir yolda ilerliyorduk. Eason ile birlikte eski akşam yemeği rutinlerine, seksin dahil olduğu uyku seremonilerine ve şömine karşısında geçirdiğimiz sessiz saatlere geri dönmüştük. Ama bu sefer, Eason şöminenin karşı tarafında oturmuyordu. Genellikle başım kucağında oluyordu. Saçlarımdaki parmaklarının arasından bana bakıp gülümsüyordu.

Eason Maxwell'a âşık olmak şu ana kadar yaptığım en kolay şeydi. Mükemmel bir hayatım, eşim, çocuklarım ve şirketim olması için uzun yıllar çalışmıştım. Mükemmellik algısını inşa etmekle, gerçek mutluluğu bulmak aynı şeyler değildi.

Rob'la beraberken mutlu olduğumu sanıyordum. Ruh eşimi, kendi adamımı, o kişiyi bulduğumu düşünüyordum. Oysaki bulduğum şey yalancı, manipüle eden bir sahtekârdan başkası değildi. Tüm bu saydıklarımı denk-

lemenden çekip çıkardığımda bile, beni sürekli destekleyen, ailesini her zaman düşüncelerinin merkezinde tutan, hayalleriyle herkese ilham olan bir adamla olmanın nasıl bir şey olduğunu artık öğrenmiştim. Seçimim her zaman Eason'dan yana olurdu. Haftanın her günü hem de.

Kulağa klişe geldiğinin farkındaydım ama Eason beni daha iyi biri yapıyordu. En derinlerimde ben hâlâ Bre'e'ydim. İnatçı ve düşünceleri hep olumsuzluğa yönelen biri. Eason beni güçlendirmişti. Karakteri kesinlikle benimkinin tam tersiydi. Eğlenceli, kaygısız ve rahat bir adamdı. Beni asla yargılamamış ya da değiştirmeye çalışmamıştı. Bazı zamanlar çok zor olsa da beni olduğum gibi kabullenmişti. Gergin olduğum zamanlarda o gülümüş, zor zamanlarımda beni sınıksız sarmıştı. Benimle sanki sadece onun için yaratılmışım gibi sevişiyordu.

Haftalar birbirini kovalarken mutlulukla dolu sakinlik hayatımızda yerini fazlaca almaya başlamıştı. Ben de Eason'ın benim için yaratılmış olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Mmm," diye mırıldanarak dudağının kenarına bulan ketçabı sildi. "Bu... çok lezzetli." Yalan söylüyordu. Bir yandan da çocuklara tek tek bakıp başını aşağı yukarı salladı.

Luna ve Madison orada öylece oturmuş, onu izliyordu. Dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı ve ona inanmadıkları kesinlikle belliydi.

"Gerçekten iyi!" Asher da Eason ile aynı fikirde olduğunu belirtmişti. Yiyecek ağzından dışarı sarkıyordu. Oğlumuz büyüyor olmalıydı. Şimdiden hamburgerin yarısını midesine indirmişti bile.

Kızlar önlerinde duran patates kızartmalarından birer tane almaya başladığında Eason bana yaklaşıp fısıldadı. "Tamam, bu lanet olası şey de ne böyle?"

"Vejetaryen hamburger."

"Onu anladım. Senin vejetaryen hamburgerlerine alışkınım ve bu onlar gibi değil." Hamburgerin üstündeki ekmeği kaldırıp içinden yeşil bir parçayı çıkararak abartılı hareketlerle tabağıma bıraktı. "Ben sana ne yaptım? Kuşkonmaz mı bu? Hamburgerin içinde hem de? Bu cidden gereksiz bir şiddet, bebeğim."

Yüksek sesle kahkaha attım. "Yeterince siyah fasulyem yoktu. Ben de yaratıcı olmak zorunda kaldım. Bak sana, Asher onu sevdi bile."

"Evet, onun tat duyularıyla ilgili büyük kaygılarım var." Eason emin olmak için hamburgerinden bir tane daha ısırık aldı.

Haklıydı. Tatları gerçekten kötüydü. Yeryüzünde kızlara bunu yedirebilecek hiçbir güç yoktu. Eğer markete gitseydim, çocuklarla oynayacağımız saklambaç oyunundan çalmak zorunda kalacaktım. Böyle güzel anları kaçırmaktan fazlasıyla yorulmuştum.

Uzun yıllar boyunca evde kalmış, günün her saati çocuklara bakmıştım. Çok heyecan verici olduğunu söyleyemezdim. Kendime vakit ayırabilmek için yalvarmak, değiş tokuş yapmak ya da çalmak zorunda kalıyordum. Ama bunu seviyordum. Çocuklarımı seviyordum. Onların büyümelerini izlemeyi seviyordum. Onlara sayıları ve harfleri öğretmeyi seviyordum. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor işti. Sıfırdan kurup milyon dolarlık değer kazandırana kadar büyüttüğüm şirket de buna da-

hildi. Her çöküş, karmaşa ve kargaşa bütünüyle benim omuzlarımdaydı. Ama yoruldukları zaman sırnaşmalara ve ben onları yere yatırıp gıdıkladığımda çıkardıkları minik kıkırtılar her şeye bedeldi.

O günleri özlüyordum. Asher ilkokula başlıyordu. Madison ve Luna ise emeklemek veya kıkırtıyla gülmek yerine, güzel elbiseler ve saç tokalarıyla daha fazla ilgilieniyorlardı. Her ne kadar bebek olarak kalmalarını istesem de, şu an gerçekleşen her şey büyümelerinin bir parçasıydı. Ben sadece zamanın hızlıca geçip gitmesinden nefret ediyordum.

Bu yüzden o iğrenç kuşkonmazlı hamburgeri yiyorduk. Çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Bunun için zerre kadar da pişmanlık duymuyordum.

Hamburgerimden bir ısırık alıp çiğnerken, güçlkle de olsa gülümsedim.

Eason'ın telefonu çalmaya başlayınca bakışlarını ekrana çevirdi. Kaşları yukarı kalkmıştı. "Los Angeles kodlu. Buna baksam iyi olur. Benim yerime devam eder misin?"

"Elbette. Geri döndüğünde üç adet tertemiz silip süpürülmüş tabak bulacaksın." Tertemiz olacaktılar çünkü hepsini çöpe boşaltacaktım. Ardından fıstık ezmeli sandviç yapacaktım. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Eğilip başımın tepesinden öptü ve telefonu cevaplamak için yan odaya geçti. "Merhaba... Evet, benim."

Asher sadece kendi yemeğini bitirmekle kalmamış benimkini de silip süpürmüştü. Eason haklıydı. Tat sorununu için ona doktor randevusu almam gerekiyordu.

Çocuklar hazırladığım sandviçleri bitirmiş olmasına rağmen Eason hâlâ geri dönmemişti. Onları korsancılık

oynamaya davet edip içinde meyvelerin olduğu suyla dolu kâseleri önlerine koydum. Küçük plastik kılıçları çöp şiş olarak kullanmalarını istedim. Elma yakalama oyununun değiştirilmiş küçük bir versiyonu olduğu için bu yeni oyuna bayıldılar.

Hepsi gülererek kendi meyvelerini yakalamaya çalıştığı sırada Eason'ı bulmak için yanlarından ayrıldım.

Sesini takip edip evin ön kısmundaki ana oturma odasına yöneldim. "Hımm... Evet, elbette." Köşeyi döner dönmez gözlerimiz buluştu. Dağılmış saçlarını eliyle düzeltmeye çalışıyordu. Ancak bembeyaz olan yüzünün aldığı ifade kalbimi durdurmaya yetti.

"Sorun nedir?" diye sordum sessizce.

Başını sallayıp elini kaldırarak beklememi işaret etti. Yutkunurken âdemelması kalkıp iniyordu. "Evet, hayır, minnettarım. Bu..." Güldü. Sesi nazik ama duygu yüklüydü. "Teşekkür ederim." Sonunda kocaman gülümse-di. "Büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum. Haklısınız. İyi geceler." Telefon ekranına parmağıyla dokunup görüşmeyi sonlandırdı. En azından ben öyle düşünmüştüm. Ardından telefonu kulağına götürüp yeniden seslendi. "Merhaba, orada mısınız?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Kiminle konuşuyordun?"

"Bir dakika bekle lütfen." Başını hafifçe yana eğmiş, telefonun tuşuna birkaç defa basmıştı. Tam o sırada parmaklarının titrediğini fark ettim. "Tanrım. Bu şeyi nasıl kapatıyorsun?"

Birkaç adım atıp yanına gittim. "Eason, hayatım. Neler oluyor?"

"Bir saniye. Bir saniye. Bir saniye." Oturma odasında kanepeye doğru ilerledi ve telefonu minderin arasına sıkıstırdı. Rahat edememiş olacak ki diğer iki minderi de alıp üstüne koydu.

"Tamam," dedikten sonra bana baktı.

"Neden telefonunu gömmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü gerçekten kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve Levee Williams'ın çılgınlıklarını duymasını istemiyorum." Derin bir nefes alıp ardından avazı çıktığı kadar bağırdı. "Kahrolası Grammy'de sahne alacağım!" Hızlıca ileri atılıp bana kocaman sarıldı.

"Siktir! Sen ciddi misin?" diye sordum gülererek. Eason ikimizi de etrafında döndürmeye başladı.

"Levee'nin Dönüm Noktası'nı Henry Alexander'la birlikte seslendirmesi planlanıyordu. Henry hastalanmış ve Levee'nin de şarkıyı çok iyi bilen, kısa sürede onun yerini doldurabilecek birine ihtiyacı varmış. Konuşma sırasında benim adım geçmiş. Kendi kariyerine de şarkı yazarlığı olarak başlayan Levee benim mükemmel bir seçim olduğumu düşünmüş. Onunla birlikte sahne almamı istiyor. Grammy Ödül Töreni'nde. Müzik endüstrisinden birçok kişinin önünde sahne alacağım. İki gün içinde!"

"Bekle. İki gün mü? Yani, bildiğimiz iki gün?"

"Aynen öyle. Bu pazar gideceğim. Sabah ilk iş uçuşları ayarlayacaklar." Konuşması bittiğinde göğsü kabarmıştı. Ama beni yere bırakmadı.

Onun yerine tutkulu bir şekilde öperek nefesimi kesti.

"Neden bağıırıyorsunuz?" diye sordu Asher. Arkasında minyatür kılıcı kuşanmış kızlarla birlikte hızlıca odaya girmişti.

Bunun Eason için ne kadar büyük bir şey olduğunu onlara anlatmaya nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum.

Şarkısı radyoda çaldığı zaman dışarıda onunla oturup dinlemiştim. Leeve'nin adını anons ettiklerinde Eason'ın yüzünde beliren o üzgün ifadeyi unutamıyordum. Radyo istasyonuna gidip onun adını şarkı yazarı olarak geçirmelerini söylediğimi öğrendiğinde gözlerinde beliren o ışıltılı bakış vardı bir de.

Bu, on yılı aşkın bir süredir hayalini kurduğu şeydi. Karşısına çıkan en büyük fırsattı. Bunlardan biri de kayıt sözleşmesini imzaladığı andı. Ardından sözleşmesi iptal edilmiş, bu durum onun için büyük bir yenilgi olmuştu. Utanç verici bir şekilde, o dönemde Eason'a yeterince destek olamamıştım. Bunun konu hakkında uzun uzun konuşmuş olmamıza rağmen, o süreçte yaşadığı hayal kırıklığını sadece varsayabilirdim.

İyi bildiğim bir şey varsa, o da çok sıkı çalışıyor olduğuydu. Geceler boyunca piyanosunun başında ya da gitarı elinde uzun saatler geçiriyordu. Katıldığı program veya gösteri sonrasında eve yorgun argın geliyor, sadece birkaç saatlik uykunun ardından çocuklara bakabilmek ve bana yardımcı olabilmek için her zaman hazır olmaya çalışıyordu. Sanatçı olma çabaları sırasında yüzüne kapıları kapatan insanlar, aynı zamanda ona yeni bir şeyler yazıp yazmadığını soran insanlardı.

Bu, aşkla ve kendini adayarak yapılabilecek bir işti.

Atlatılan sıkıntılar ve güçlüklerle.

En dibi gördükten sonra tekrar ayağa kalkıp kaldığın yerden devam ederek.

Ama tüm bunları çocukların anlayabileceği şekilde anlatabilmemin bir yolu yoktu maalesef.

Bu yüzden onların çok iyi anlayabileceği bir seçenekte karar kıldım. "Eason televizyona çıkacak!"

Hepsi birden bağırıp zıplayarak etrafımızda dönmeye başlayınca Eason beni yere indirdi. Hemen sonra çocukların üçünü de kocaman kucakladı ve havada döndürmeye başladı. Çocukların ayakları havada sallanıyordu.

Aksiliklerin hep üst üste geldiğini söylerler. Geçirdiğimiz bu iki yıl, bizim için tam olarak böyle olmuştu. Drama ve trajedi, ardı arkası kesilmeksizin hayatımıza girmişti. İlk önce Luna'nın haberi ve şimdi de bununla birlikte, fırtınaların ardından gökkuşağı açabileceğini öğrenmiştik.

Bu habere her ne kadar sevinmiş olsam da, içimde bir yerlerde uyuyan o plancı Bree hemen devreye girdi. "Aman Tanrım, Eason. O gece ne giyeceksin? Hadi gel. Bavulunu hazırlamaya başlayalım bir an önce. Ben yardım ederim."

Çocukları yere bırakıp bana doğru yürüdü. "Bavulumu hazırlamak derken neyi kastediyorsun? Bavullarımızı hazırlamalıyız."

Sırtım aniden dikleşti. Beni kollarına alarak baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

"Kariyerimin en büyük günü için Los Angeles'a sensiz gideceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Korkuyla ona bakakaldım.

Bu adam. Bu muhteşem, akıllı ve büyüleyici adam sanırım beni tam olarak tanımıyordu.

Sabahın köründe, o lanet Grammy'ye hiçbir planlama yapmadan gidemezdim. Çocuklar için bir bakıcımız bile yoktu. Benim elbisem yoktu. Ayakkabılarım yoktu. Tırnaklarım perişan vaziyetteydi. Saçlarımın kesime ihtiyacı vardı. Pazartesi çalışmak zorundaydım. Takvimde

önceden planlanmış toplantılarım vardı. Asher'in okulu vardı. Ve dürüst olmam gerekirse, yeniden dile getirmekte bir sakınca görmüyordum: Grammy de giyecek bir elbisem yoktu!

Ama diğer yandan, bütün kalbimle sevdiğim bu muhteşem, akıllı ve büyüleyici adam hayatının en büyük fırsatını yakalamıştı.

Benim de onunla birlikte gitmemi istiyordu.

Üzerimde kot pantolon, saçlarım yukarıdan topuz yapılmış ve üç çocuğu sırtımda taşır vaziyette oraya gitmem gerekse bile, sabah ilk iş o uçağa binecektim. Çünkü Eason onunla gitmemi istiyorsa, diğer her şeyin canı cehennemeydi.

"Tamam," deyip soluklandım. "O zaman sen çatı katından bavulu çıkarıyorsun, ben de Evelyn'i arıyorum ve çocuklara göz kulak olup olamayacağını soruyorum."

Yüzündeki gülümseme görülmeye değerdi. "Evet, işte böyle. Her şey çok çabuk olduğu için delirmemeye çalış."

"Ah, şu anda kafamın içinde dönen bir sürü şey var. Ama seni seviyorum. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki... Bu yüzden orada seninle birlikte olmak benim için bir onurdur." İç geçirdim. "Ve gerçekçi olalım. Seksi bir rock yıldızının, Grammy'de onun randevusu olmamı istemesi... zor bir seçim değil."

Biz öpüşünce çocukların hepsi birden öğürmeye başladı. Dudaklarımız birbirine kenetlendiğinde bile hâlâ gülümsüyorduk.

Elbette... Söylemesi kolaydı. Aksiliklerin peş peşe gelmesi gibi iyilikler de art arda gerçekleşirdi. Ben de Eason Maxwell'ın sularında boğulduğum için çok mutluydum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

EASON

Teorik olarak bakıldığında, iki gün bir müzisyenin alacağı en büyük sahneye hazırlanması için yeterince uzun bir zaman dilimi gibi görünüyordu.

Ama gerçek hayatta, hayal ettiğimden çok daha kısa sürmüştü.

Her zamanki gibi Evelyn şahaneydi. Bree ona bu büyük fırsatla ilgili her şeyi anlattığında, yokluğumuzda çocukların yanında olmak için her şeyini bırakıp hızlıca gelmişti.

Sonraki sabah ilk iş bavulların kilo hakkını aşması yüzünden ücret ödemek zorunda kalmıştık. Ardından birlikte Kaliforniya'ya uçmuştuk. Uçaktan dışarıya adımımızı attığımız an sanki bir kasırgayla karşılaşmış gibiydik.

Havaalanının dışında iki araç bizi bekliyordu. Bree, araçların biriyle otele gönderilmişti. Tanrı Levee Williams'ı kutsasın, kendi stilistini ayarlayıp Bree'nin saç, makyaj, tırnak ve alışveriş işini halledecekti. Ondan ayrılmaktan nefret ediyordum. O Los Angeles'ta elbise denerken, ben de bu süre zarfında çantasını tutmak için

saatlerimi harcamaya razıydım. Onunla birlikte orada olmalıydım. Ama gösteriye otuz altı saat kaldığını varsayarsak, pek fazla seçim şansım yoktu.

Siyah Escalade'nin arka koltuğuna geçtiğinde eğilip onu öptüm. "Bu akşam görüşürüz, tamam mı?"

"Otel odanda seni bekliyor olacağım. Beni tanıyamayacağını ümit ediyorum."

Kıkırdayıp onu öptüm. "O zaman çıplak kal. O muhteşem bedeninin her bir kıvrımını çok iyi ezberledim, sek."

Ellerini boynumun etrafına dolayıp beni boğarmış gibi yaptı, ona taktığım bu lakaptan nefret ediyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi. "İnanılmaz olacaksın. Yine de çok muhteşem olmamaya çalış ki Levee'nin kötü görünmesine sebep olma, tamam mı?"

Güldüm. Göğsüm hissettiğim tarifi imkânsız aşk yüzünden sıkışmıştı. Nefes alabiliyor olmama hayret ediyordum. "Denerim."

Burnunu benimkine değdirdi. "Seni seviyorum, Eason."

Günün geri kalanı çılgınca geçti. Jo diye bir kadınla dört saat boyunca prova yapmıştım. Bu sırada, bir köşede toplanmış sekiz erkek ve kadından oluşan bir grup, şüpheci gözlerle bize bakıyordu. Levee, Downside Up Records'ın sahibiydi. Sanırım son sözü o söyleyecekti. Levee'nin benden, yani Eason Hiç Kimse'den, süper star Henry Alexander'ın yerini almamı istemesinin ekibi tarafından pek de iyi karşılanmadığını görebiliyordum. Ama Dönüm Noktası'nın kaybetmenin, hayata yeniden tutunmanın ve aşkın şarkısı olmasını istiyorlarsa, yeryüzünde onu benden daha iyi seslendirebilecek kimse yoktu.

Odadaki kalabalığın mırıldanmaları arasında şarkımı

çaldım. Ne söyledikleri hiç umurumda değildi. Kalbimi dinledim ve şarkının kendisini konuşturmasına izin verdim. Takımdaki herkesin alkışları arasında şarkıyı çalmayı bitirdiğimde, Henry'nin gitardaki yerini doldurmak yerine şarkıyı kendi piyanomla çalabileceğime dair izni koparmıştım. İki enstrümanı da iyi çalabiliyordum. Fakat dünyanın benim adımı hatırlamasını istiyorsam, en büyük yeteneğimin fildişi tuşların arkasında olduğunu göstermem gerekiyordu.

İnsanlar gerçek bir zaman kaybı olmadığıma ikna olduklarında ve yüz ifadeleriyle bunu belli ettiklerinde, Staples Center'a doğru yola çıktık. Kıyafet seçiminin ardından saç ve makyaja, oradan da basın yayın bölümüne götürüldüm. Tam olarak kim olduğumu hiç kimse bilmiyordu. Ve kimse biliyormuş gibi bir tavır da takınmamıştı. Soruların büyük bölümü dönüp dolaşıp Levee'yi nereden tanıdığımıza geliyordu. İşin gerçeği, tanımıyordum.

Levee ise gün boyunca kendini hiç göstermemişti. O gece beni otele bıraktıklarında düzinelerce mesaj almıştım. Hepsi, gün doğumundan önce başlayacak olan programa dair notlar içeriyordu.

İnanılmazdı.

Sanki gerçek değildi.

Stresliydi.

Göz korkutucuydu.

Ve ben kahrolası her bir dakikasını sevmiştim.

Odamıza döndüğümde Bree uyuyordu. O kadar yorgundum ki, çocuklardan kilometrelerce uzaktaki bir otel odasında olmayı avantaja çevirip kullanacak enerjim kalmamıştı.

Yanına uzandığım sırada Bree, "Hımm," diye mırıldandı. "Günün nasıl geçti?"

"İnanılmaz, yorucu ve çılgınca." Bree'yi omzundan öptüm. "Şimdi ise mükemmel."

"Benimki de," diye mırıldandı. Arkasını dönüp başını göğsümün üzerine yerleştirdi ve ardından uykuya daldı.

Bunu nasıl başardığını bilmiyordum.

Daha önce ilişkilerim olmuştu. Kahretsin, evlenmiştim bile.

Ancak Bree'yle her şey farklıydı.

Neredeyse ömrüm boyunca hayal edebileceğimden çok daha iyi bir standartta geçen bu koca günün ardından, sonunda onun yanına geri dönüyor olmak günümün favori kısmıydı.

"Eason! Eason, bu tarafa lütfen."

Leeve'nin gösteri sonrası gerçekleşen partisinin ardından dışarıda durmuş, Bree'nin elini tutuyor bir yandan da toplanan paparazzilere boşa kalan elimi sallıyordum. O sabah uyandığımda bir kişi dahi kim olduğumu bilmiyordu. Ama dünyanın en ünlü yıldızlarının coşkulu alkışları sonrasında olan olmuştu.

Bree'nin şansına, hiçbiri bana Easton diye seslenmemişi.

Performansımız çok başarılıydı. Benim için gerçekten tarifi imkânsız ve eşsiz bir deneyimdi. Sahne ışıkları yandığında, kitap sayfalarından fırlamışçasına uzun bir balo elbisesinin içindeki Levee sahnenin üst basamaklı bölümüne doğru ilerlemişti. Ben de siyah kotum, üzerime

tam oturan gri yeleğim ve altına giydiğim beyaz düğmeli gömleğimle -kolları yukarı doğru katlanmıştı- büyük siyah piyanonun arkasında sahnedeki yerimi almıştım.

Leeve'yi popun prensesi olarak adlandırmalarının bir sebebi vardı. Kraliyet ailesinden birinin zarafetiyle sahneye çıkmış, gücünü ve tecrübesini çok iyi sergilemişti. Ekran arkasında ise bir o kadar mütevazı ve kibar birisiydi. İlk karşılaşmamızdan sonra yirmi dakika boyunca bana ailemle ilgili binlerce soru sormuş, ardından yanıma gelip telefonumdan çocukların resimlerine bakmıştı.

Sahnede ikimizin sesi de pürüzsüzdü ve iyi bir uyum yakalamıştı. Onun tutkulu tınısı ve benim keskin tarzım, uyum içinde bütünleşmişti. Dönüm Noktası'nın Henry Alexander ile yakaladığı popülerliği yakalayamayacağından korkuyordum içten içe. Şarkıyı seslendirdiğimiz süre boyunca başarısız olduysak bile kimse bunu belli etmedi.

"Bu çok çılgınca," dedi Bree. Güvenlik kapıları bizim için açmıştı. Hiç kimse soru sormuyordu.

Parmaklarımı parmaklarına dolayıp gülümsedim. "Biliyorum. Gece yarısını geçti ama henüz bal kabağına dönüşmedik. Kim bilebilirdi ki?"

Bree güldü. Müzik dünyasında isim yapmış birçok ünlünün yanından geçtiğimiz sırada aniden durdu. Hızlıca beni çeğiştirip, "Aman Tanrım, oradaki Shawn Hill mi? Ah. Evet, gerçekten de o," dedi.

Kıkırdayıp ona doğru eğildim. "Evet, erkek arkadaşının o inlemeyi duymasına izin verdikten sonra gece boyunca partinin bu tarafında duracağız."

"Üçlü yapmak için onu otel odamıza davet etmeyeceğim ki. Belki de Jillian'a gönderebileceğim bir fotoğraf

çektirebilirim. Bu hafta sonu telefon numarasını vermem gereken insanlardan oluşan bir liste verdi bana."

Dudaklarımı büktüm. "Yirmi iki yaşındaki Shawn Hill'in adı da onların arasında mıydı peki?"

Omzunu silkti. "Ne diyebilirim ki? Genç erkeklerden hoşlanıyor. Ayrıca sen de piyasadan çekildiğine göre, yeni adaylar için etrafı kolaçan edebilir."

"Öyleyse özellikle oraya gidip onu uyarsak iyi olur." Ellerimi kalçasının üzerine hafifçe yerleştirdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım. "Bu gece şahane göründüğünü söylemiş miydin?"

Bana heyecanla baktı. "Belki de yetmiş beş kez."

Bree her zaman çok güzel görünüyordu. Ne giydiğinin hiçbir önemi yoktu. Terli spor kıyafetleri, iş elbiseleri veya bir atletle kot pantolon. Yine de sırtını açıkta bırakan, derin yırtmaçlı kırmızı bir elbisenin kimseye zararı olmazdı. Ya da gösteriden sonraki partide giydiği mini siyah elbise.

"Pekâlâ, hadi o zaman bunu yetmiş altı yapalım." Sırıttım. "Sen muhteşem-"

"Eason, geldin demek," dedi Levee. İki kolunda da kalın dövmeleri olan bir adamla el ele tutuşarak yanımıza yaklaştı.

"Merhaba, Yılın Albümü ödülü için tebrikler."

Yerinde durmayan kahverengi buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim. Dönüm Noktası'nın nasıl olup da sana başarı getirmediğini hâlâ anlayabilmiş değilim. Fakat bu akşamki performanstan sonra gelecek yılın adaylarının biraz daha farklı olacağından eminim. Gösteriden sonra telefonum bir türlü susmak bilmedi.

Herkes kim olduğunu ve seni bunca zamandır nasıl sakladığımı sorup duruyor.”

“Eğer bu, Antarktika da dahil diğer tüm kıtaları da kapsayan üst düzey bir performanssa, onlara son yüz yıldır gönderdiğim yığınla demoyu gözden geçirmelelerini söyleyebilirsiniz. Çünkü oralarda bir yerlerdeydim.”

Melodik bir şekilde kıkırdadı. “Anlıyorum. Güven bana, ben de ömrümün hatırı sayılır bir bölümünü o çukurlarda harcadım. Eliyle yanında duran adamı işaret etti. “Bu benim kocam, Sam. Sam bu da Eason Maxwell.”

Elimi uzattım.

Elimi sıkı bir şekilde kavrayıp tokalaştı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Bu gece gerçekten harika bir iş çıkardınız.”

“Bunu yapan eşinizdi.” Elini bırakıp Bree’yi yanıma çektim. “Bu da benim kız arkadaşım, Bree. Bree bunlar da Levee ve Sam.”

Levee gülümseyip Bree’ye baktı. “Bu akşam sizinle ilgili çok şey duydum. Sanırım erkek arkadaşınız sizden biraz fazla hoşlanıyor.”

Bree başını hafifçe yana eğip gülümseyerek bana baktı. “Duygularımız kesinlikle karşılıklı. Sanırım ben de ondan biraz fazla hoşlanıyorum.”

“Ah, lütfen. O beni seviyor. Gerçekten, takıntı gibi bir şey. Ama Shawn Hill için de bazı duygular beslediğini düşünüyorum,” dedim göz kırparak. Bree beni çimdikledi.

“Tamam, şimdi dünyanın geri kalanının Eason Maxwell için bazı duygular beslediğini düşünmeye başladım.” Levee güldü. “Sizinle karşılaştığım için çok mutluyum. Biz de tam çıkmak üzereydik.”

"Ne? Neden? Bu *sizin* partiniz değil mi?"

"Eh işte." Bakışlarını odada gezdirip konuşmaya devam etti. "Tüm bunlar marka için. Bundan sonrası beni pek ilgilendirmiyor." Elini eşinin kolunun altından geçirip göğsüne doğru yaslandı. "Bu günlerde daha çok küvet, bir kadeh şampanya ve içi hediyelerle dolu bir çantayla takılmayı seviyorum."

Bree daha iyi duyabilmek için elini kulağına yerleştirir gibi yaptı. "Özür dilerim. Sen az önce içi hediyelerle dolu bir çanta mı dedin?"

Levee parmağını kaldırıp Bree'yi işaret etti. "Benim tarzımda birine benziyorsun. Endişelenme. Geri döndüğünde içi hediyelerle dolu çantanız odanızda olur. Ama sizi burada bulmuşken söylemeden geçemeyeceğim. Yarın sabah muhtemelen birçok teklifin havada uçtuğu bir güne uyanacaksınız. Fakat Henry'yle ben, seni aramızda Downside Up takımında görmekten mutluluk duyarız."

Bedenim birden donakalmış, sanki odadaki oksijen aniden tükenmiş gibiydi. "Şarkı yazarı olarak mı?"

Levee sırtıyordu. "Söyleyecek sözün varsa, elbette. Ama ben daha çok solo artist olarak düşünüyordum."

Bree elimi kavrayıp hafifçe sıktı. Bense aniden belirip damarlarımdan bütün vücuduma pompalanan adrenalinin etkisinden dokunuşunu hayal meyal hissedebilmişim.

"Ben... şey..."

Eliyle işaret edip sözümü kesti. "Hemen cevap verme lütfen. İlk önce acente, menajer ve avukatlarla görüşmeler yapılacak. Fakat bu geceki performansından gerçekten çok etkilendim, Eason. Herhangi bir taahhüt ya da bağlılık henüz yok. Birkaç hafta boş olacağım. Belki de

yarın hemen eve dönmek yerine, bir iki hafta daha burada kalıp San Francisco'yu iyice gezebilirsin. Üzerinde çalıştığım birkaç şarkı hakkında senin fikirlerini de duymak isterim. Dünya Eason Maxwell hakkında konuşup onu tanımakla meşgulken, belki o sırada ikimiz beraber çalışıp bir şarkı yaparız."

"Ah... Vay canına. Bu gerçekten kulağa harika geliyor. Ama San Francisco'yu gezme işini şu anda yapabileceğimi pek zannetmiyorum. Çünkü çocuklarım var ve Bree'nin işe geri dönmesi gerek, ayrıca..."

"Orada olacak," diye araya girdi Bree. Bir yandan da topuklusunun ucuyla canımı yakacak kadar sert bir şekilde ayağıma bastı. "Sadece bize nerede olması gerektiğini söylemeniz yeterli."

Levee kıkırdadı. "Kız arkadaşın çok zeki. Onu dinlemelisin. İkinizle de tanışmak büyük bir zevkti. Gecenin geri kalanında, şu çantayla ava çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Bree. "Her şey için. Bu ikimiz adına da inanılmaz bir deneyim oldu."

"Rica ederim. Fakat size bir iyilik yapmışım gibi rol yaparsam gerçekten doğru olmaz. Sen çok büyük bir sanatçı olacaksın, Eason. Ben sadece sürece dahil oluyorum. Yakında görüşürüz." Kocasına döndü. "Hazır mısın?"

Sam başıyla ikimizi hafifçe selamladıktan sonra Levee kolunu kocasının omzuna attı ve birlikte kapıya doğru yönelip gözden kayboldular.

Ben ise orada öylece heykel gibi durmuş, az önce olan şeyleri algılamaya çalışıyordum. Downside Up ile muhtemel bir şarkı çıkarmak. Levee ile işbirliği için açık bir davet. Kahretsin, dahası da vardı. "Fikirlerimi almak"

bir sonraki albümü için birlikte çalışmak anlamına bile gelebilirdi. Bunların hiçbirisi çözülmesi gereken kötü problemler değildi. Sadece bunları gerçekleştirebilmek adına birkaç haftalığına nasıl uzaklaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle çok uzun bir hafta sonu geçiriyorduk. Evet, Bree işe dahil olmuştu. Ve bu süreçte ihtiyacımız olduğunda Evelyn'e de güvenebiliyorduk. Ama birkaç hafta boyunca evden uzak olmak? Büyük bir zaman dilimiydi. İşin mantığını bir kenara bırakırsak, Luna'dan o kadar uzun bir süre ayrı kalmak nasıl hissettirirdi hiç bilmiyordum.

Bree elinin tersiyle göğsüme vurduğunda hayaller âleminden gerçekliğe dönüş yaptım.

"Aklını mı kaçırdın sen? Levee Williams senden onunla birlikte çalışmanı istediğinde, ona olumsuz cümleler kurup..." Bree aniden sesini alçaltıp benimkine hiç de benzemeyen, en azından benzemediğini umut ettiğim -çünkü tam da şu anda uyuşmuş gibiydim- derin bir ses tonuyla benimle konuşmaya devam etti. "Ah, şey... emin değilim. Bree'nin işe dönmesi gerek. Çocuklara kim bakıcılık yapar hiç bilmiyorum mu diyorsun gerçekten?" Eliyle yeniden göğsüme vurdu. "Delirdin mi sen?"

Güldüm ve ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırdım. "Ama bu doğru."

"Hayır, değil. Eason, çocuklara bakman konusundaki anlaşmayı, geceleri rahatça hayallerinin peşinden gitmen için yapmıştık. Karşına bununla ilgili büyük bir fırsat çıkması bizim gerçek *hedefimizdi*. Şu anda bütün anlaşmalar iptal."

"Yine de yerine getirmem gereken sorumluluklarım var. Benim bir kızım var ve o..."

Parmağıyla karnuna yaptırdığı dövmeyle işaret etti. "Bizim bir kızımız var, Eason. Sen yokken o sorumlulukların hepsini ben de yerine getirebilirim. Gitmek zorundasın. Aileni kollayıp gözetmek demek, aynı zamanda kendini de kollayıp gözetmek demektir. Kenarda beklediğin onca yıldan sonra artık sıra sende. Sakın sorumluluklarım var bahanesiyle bunu görmezden gelmeye kalkma. Biz bir takımız, hatırladın mı? Sen, seninle ilgili kısmı San Francisco'da yaparsın. Ben de benimle ilgili olan kısmı evde hallederim, anlaştık mı?"

Göğsüm sıkışmıştı. Gösteri sonrasında verilen partide en üst tabaka müzisyenlerin arasında durmuş, kendimi buraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Ama buna rağmen ortamdaki en şanslı erkeğin ben olduğumdan adım gibi emindim.

Kollarımı beline dolayıp onu kendime doğru çekerek göğsüme yasladım. "Tamam ama sen olmadan bu iki haftayı ben nasıl geçireceğim?"

Bree gültümsedi ve elini kolumda gezdirip ardından boynuma yerleştirdi. "Bu konudan ben de pek emin değilim ama eve döndüğünde nasıl eğleneceğimizi hayal edebilirsin. Bütün..."

Bir adamın sesi konuşmamızı yarıda kesti. "Özür dilerim ama siz Bree misiniz?"

Başımı kaldırdığımda Bree de kollarımda aniden döndü. Shawn Hill'in ta kendisi önümüzde duruyordu, bir deri ceket çıplak göğsünü gözler önüne seriyordu. Uzun dalgalı sarı saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi renk gözleri vardı. Benim üniversite yıllarında görüldüğüm gibi zeki ama asosyal bir imajı yoktu. Öm-

ründe hiçbir kadın tarafından hayır kelimesini duymamış yetişkin bir model gibi duruyordu.

"Ah..." diye mırıldandı salya akıtmak üzere olan kız arkadaşım.

Shawn Hill ona gülümsedi. Öyle hipnotize eden bir bakışı vardı ki bir anlığına Bree'nin sutyenini çıkarıp ona atmasından korktum.

"Merhaba, ben Shawn. Levee bana gelip seninle konuşmam için bir mesaj gönderdi."

Kıskanmak istedim. Özellikle de Jessica ve Rob olayından sonra güven duygum yerle bir olmuştu. Fakat sözünü ettiğimiz kişi Bree'ydi ve bu gece yıldız çarpması yaşamıştı. Ama Shawn dizleri üstüne çöküp ona yalvarsa bile bunun hiçbir önemi olmazdı.

Bree bana aitti.

Tam da olması gerektiği gibi.

Gecenin geri kalanını partide sohbet edip gezinerek geçirdik. Yeni insanlarla tanışıp yeni arkadaşlar edindik, bir sürü fotoğraf çekip Jillian'a gönderdik. Sabahın dörtünde partiden ayrılıp otele döndük. Şükürler olsun ki, Bree hediye çantasını es geçip gün doğana kadar benimle sevişmişti.

Sonraki sabah Bree eve yorgun ve yalnız başına döndü. Ben de bütün kalbimi Atlanta'da bırakarak hayallerimle birlikte San Francisco'ya doğru yola çıktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BREE

“İyyy!” Luna gülüyordu. Eliyle oyuncak hamurunu plastik kabın içine doldurup yüksek sesli bir *pirt* sesi çıkarmaya çalışıyordu.

“Anne, anne, anne. Benimkini dinle!” Asher heyecanlı bir şekilde bağırdı.

İsterik bir şekilde kıkırdıyorlardı. Ne kadar büyük olduklarının önemi olmaksızın, tüm çocuklar gaz kaçırma sesini eğlenceli buluyordu.

Hiçbiri geride kalamazdı. Madison da kendi hamurunu kabın içine tıkaştırıp bağırdı. “Benim sıram!”

“Tamam bekle, Mads. Herkes yaklaşsın. Topluca fotoğraf çekip Eason’a gönderelim. Hadi gel, Luna. Babanın senin o güzel gülümsemeni görmeye ihtiyacı var.” Ellerimi sabitlemek için dirseklerimi tezgâhın üzerine yerleştirip öne doğru eğildim. Telefonun açısını ayarlayıp tutkal ve gıda boyasıyla kaplı çocukları çekmeye çalıştım. Tişörtleri batmıştı. Tezgâhı birkaç gün boyunca silmek zorunda kalacakmışım gibi bir hisse kapıldım. Ama çocuklar çok mutluydu.

Onların mutluluğu benim mutluluğum demekti.

Eason gittiğinden beri geçen yaklaşık iki haftada sürekli meşguldük. Slime hamurları ve parıltılı gün ışığı yakalayıcısı hazırlamış, baskı patatesleri kullanmıştık. Neredeyse her gün öğleden sonraları parkta vakit geçiriyor, akşam olunca da küçük Oreo'ya fare yakalamayı öğretmeye çalışıyorduk. Arka bahçeye bir trambolin satın almıştım. Çocuklarla birlikte öncekinden daha çok yürüyüşe çıkıyorduk.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesinden zevk alıyordum.

Los Angeles'tan döndükten sonraki gün, Asher okuldayken Madison ve Luna'yı hazırlayıp ofise götürmüştüm. Jillian çocuklarla oynarken ben de yarım kalmış işleri tamamlamaya çalışıyordum. Bitirdiğimde, tüm şirket çalışanlarına birkaç haftalığına tatile çıktığımı bildiren bir e-posta atmıştım. Ve yanıtlar gelmekte gecikmemişti. İlk iki dakika içinde neredeyse elliye yakın cevap almıştım. E-postalar, telefon görüşmeleri, sorularla dolu bir not defteriyle ofisin kapısında beliren bölüm müdürleri... Tam olarak hiçbirine cevap vermemiştim. Bunun yerine bilgisayarımı kapatmış, kızlarla birlikte Asher'ı almaya okula gitmişim. Ardından dördümüz meyve suyu içmek için birlikte dışarı çıkmıştık ve bundan zerre pişmanlık duymamıştım.

Bir bakıcı şirketini arayıp geçici bir süreliğine bakıcı tutabilirdim. Çalışmalarımı evden devam ettirebilir, gecemi gündüzüme katıp kendimi paralayabilirdim. Ama tüm kalbimle bunların hiçbirisinin doğru olmadığını düşünüyordum.

Eason'a aileye gereken özeni göstermenin aynı zamanda kendine de gereken özeni göstermek olduğuy-
la ilgili nasihat vermiştim. Ben de bu nasihatime sadık
kalarak sonunda nefret edeceğim bir şey yapmak yerine
çocuklarımla birlikte evde olmayı seçmiştim. Çünkü en
çok istediğim şey buydu. Kime sorduğunuza bağlı ola-
rak, insanların çalışan anneler ve evde çocuklarına ba-
kan annelerle ilgili güçlü fikirleri vardı. Ancak kendi de-
neyimlerime göre bunun doğru bir cevabı yoktu. Ya da
duruma göre yanlış bir cevabı da yoktu. Cevap ailelerin
neye ihtiyacı olduğuna veya karakterlerine neyin uydu-
ğuna göre değişirdi.

Geçtiğimiz birkaç ay içerisinde, onların büyümelerine
yalnızca geceleri tanık olabilen bir anne olarak bunun be-
nim için artık yeterli olmadığını hissetmeye başlamıştım.

Çocuklar, "Peynir!" diye bağırdı. Ama fotoğrafı çeke-
memiştim çünkü Eason görüntülü arıyordu.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılırken cevapla
butonuna bastım. Eason'ın yakışıklı yüzü ekranda beli-
rince nefesimi tuttum. "Merhaba!" deyip çocuklar da gö-
rebilsin diye telefonu onlara çevirdim.

"Babacığım!"

"Eason!"

"Eeee-sin!"

Ev onun yokluğunda aynı değildi. Her şey sıkıcı geli-
yordu. Çok sessiz ve çok sağlıklı... Birlikte çikolatalı ku-
rabiye aşırığımız günleri özleyeceğim aklımın ucundan
bile geçmezdi.

Bulduğu her fırsatta aramaya çalışıyordu. Fakat West
Coast'taki zaman farkından dolayı oldukça zorlayıcı ola-

biliyordu. Buna rağmen, bizi kontrol etmek için kısacık da olsa aramadan geçirdiği bir gün bile olmamıştı.

"Babacığım neredesin?" diye sordu Luna. Sanki ona daha çok yaklaşabilecekmiş gibi oturduğu tabureden kalkmıştı.

"Hâlâ San Francisco'dayım." Kendi etrafında dönüp boş stüdyodaki ses tabelasını gösterdi. "Herkes öğle yemeği arasında. Siz neler yapıyorsunuz?" Öne doğru eğilip kameraya yaklaştı. Sarı saçları, yorgun gözlerinin üzerine düşmüştü. "O slime hamuru mu?"

Asher kendini öne atarak telefonu elimden kaptı. "Dinle, dinle." Acemi bir şekilde telefonu ayarlayıp parmaklarını slime kutusunun içine soktu. Ardından Luna ve Madison da ona katıldı ve hep birlikte *pirt* sesini çıkarmaya başladılar.

"Vay canına!" dedi Eason gülümseyerek. "Bahse girerim ki annen o sese bayılıyordur."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Asher.

Dürüst olmak gerekirse, haklıydı.

Ardından çocuklar sırayla telefonu alıp tıpkı önceki günlerde yaptıkları gibi, Oreo'nun Luna'nın çorabının tekiyle oynadığı aynı yerleri Eason'a gösterdiler. Yaklaşık yarım saat sonra Madison telefonumu bana getirmiş ve oyun odasında Luna'yla oynamak için gözden kaybolmuştu.

Kanepenin kenarına kıvrılıp telefonu yüzüne doğru kaldırdım. "Bana ayırabileceğin zamanın var mı?"

Oturduğu yerde arkasına yaslanıp kaşlarını oynattı. "Senin için daima zamanım var."

"Harika. Bundan bir şarkı yapmalısın."

Sırıtip tek kaşını kaldırdı. "Yapmadığımı kim söyledi?"

İç geçirdim. "Çalışmalar nasıl gidiyor? Söylesene, Bay Şöhret. Bir köşk satın alıp bizi de o şatafatlı hayatı yaşamak için yanına taşımaya karar vermedin mi henüz?"

Levee, dünyanın gözünün ve kulağının Eason Maxwell'in üzerinde olacağıyla ilgili yanılmamıştı. Grammy'den sonra adı tüm sosyal medyalarda geçer olmuştu. Kadınlar onun için çıldırıyordu. Sahnede Eason'ın Levee'ye bakıp sırttığı bir anın fotoğrafı, büyük bir dedikodu kazanı olmuş kaynıyordu. Birlikte yemek yerken ya da Downside Up stüdyolarından ayrılırken çekilen fotoğrafları da söylentileri daha çok alevlendirmişti. İşler o kadar çok çığırından çıkmıştı ki bu haftanın sonunda Levee'nin eşi beni San Francisco'dan arayıp nasıl olduğumu kontrol etmişti. Sam çok iyi bir adamdı ve ters giden bir şeyler olmadığına dair bana güvence vermişti. Bu sektörde işlerin böyle ilerlediğini de eklemeyi unutmamıştı. Özellikle de Eason gibi yeni ve çekici biri olunca.

Dürüst olmam gerekirse Eason'm bu yeni gelen şöhretini kaldırmak benim için biraz zor olmuştu. Kırmızı halıda birlikte çekilmiş fotoğraflarımız sosyal medyada dönüyordu. Birkaç tanesini bastırıp çerçevelettiğim bu fotoğraflarla birlikte atılan "skandal birliktelik" başlıklarını kesmeyi ihmal etmemiştim.

Geçmişini kurcalarken buldukları malzemeler arasında o büyük yangın da vardı. Onlar için hiçbir anlamı olmayan basit, alelade bir gün olmalıydı. Prism bünyesinde verdiğimiz bağış kampanyasında ben, Rob, Jessica ve Eason'ın birlikte çekilmiş bir fotoğrafıyla beraber, Eason'la Jessica'nın yerle bir olmuş evinin arkada gözük-

tüğü bir fotoğraf koymuşlardı. Ayrıca Eason'ın, Rob'un en yakın arkadaşı olduğu sürekli vurgulanmıştı. Hatta Jessica'nın cenazesinde benim Luna'yı kucağımda tutup zoraki gülümsediğim telefonla çekilmiş bir videoyu bile bulmayı başarmışlardı. Ve bunu ihanetimizin "kanıtı" olarak sunmuşlardı.

Rob ve Jessica'nın arasındaki birliktelikten haberleri yoktu.

Eason'la yangından önce aramızın pek iyi olmadığını bile bilmiyorlardı.

Eason'la olan aşkımızın tıpkı mevsimler gibi zamanla geliştiğini, karşılıklı güven ve dürüstlük üzerine inşa edildiğini anlayamamışlardı.

Hiç kimse anlayamamıştı ve sadece birkaç gün içinde Eason'la ben *arkadan bıçaklayan* etiketi yemiştik.

Bu çok büyük bir şeydi ve Eason aklını kaçırmıştı. Erken'den eve dönmek istediğinde, ağırlığımı koyup ona engel olmuştum. İnsanlar sürekli konuşup varsayımlarda bulunacaklardı zaten. Günün sonunda tek önemli olan Eason ve benim kim olduğumuz, birbirimize nasıl âşık olduğumuz ve geleceğin bizi nereye götüreceğini biliyor olmamızdı.

Eason'ı en çok inciten şey bir gün gelip de çocuklarımızın bu saçmalıkları okuyacak olmasıydı. Ama işimizi şimdi doğru yapabilirsek, gün gelip de büyüdüğlerinde neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair hiçbir soru sormayacaklardı.

"Hayır, sana geri dönmek için bu şatafatlı hayatı gözümü bile kırpmadan bırakmaya hazırım," dedi mırıltıyla. "Tanrım, Bree keşke burada olsaydın. Ve çocuklar da.

Daha birkaç hafta geçti. Ama Luna'nın sanki yakında arabayı ödünç almak isteyecekmiş gibi görüldüğüne yemin edebilirim."

"Sanırım endişelenmen gereken kişi Asher. Sınıfındaki şu kıza tutuldu. Sürekli bana onun ne kadar tatlı olduğu ve bu yüzden kalbinin acıdığını söyleyip duruyor."

Eason kahkahayı bastı. "Ah, adamım. Bu gerçekten de ciddi bir durum. Yine de bana bundan hiç söz etmediği için birazcık incinmiş olabilirim."

"Sanırım senin eve gelmeni bekliyor. Laf açılmışken... bunun ne zaman olacağıyla ilgili bir ipucu var mı?"

Gürültülü bir şekilde homurdandı. "Tamam o zaman. Öncelikle hangisini istiyorsun? İyi haber mi kötü haber mi?"

Midem kasıldı. Tek iyi haber onun şu anda kapıdan içeri girecek olması olurdu. Kötü haber her neyse, istediğim şeye ulaşmama olanak sağlamayacağı ortadaydı. "Hadi kötü haberi söyle de aradan çıksın."

"Downside Up ile sözleşme imzaladığım için Levee beni yapımcısıyla tanıştırdı. O inanılmaz biri. Tam olarak istediğim şeyi anlayabiliyor. Bugün onunla buluşup biraz çalıştık ve iki dakikadan daha kısa bir süre içinde işi hallediverdi."

Dudaklarımı büktüm. "Peki, bunun neresi kötü oluyor?"

"Levee'yle kaydettiğimiz şarkı üzerinde yeniden çalışmak için beni stüdyoya geri istiyor. Haklı da. Şarkının çoğunda Levee'den izler var, benimki yeterince yok. Bu da en az iki hafta daha kalmamı gerektirecek. Stüdyoda vakit bulabilirsem bu bir ayı da bulabilir. Geldiğimden beri inanılmaz bir yoğunlukla şarkı yazıp duruyorum. Daha şimdiden elimde bir albümden fazlası olduğunu

söyleyebilirim. Sadece gözden geçirilmeleri için biraz yardıma ihtiyacım var.”

Evet, bir ay kulağa sonsuzluk gibi geliyordu ve gerçekten onu çok özlemiştim. Eason’ın da beni özlediğini biliyordum. Çocuklar da onu görmedikleri için iyice sabırsızlanmaya başlamışlardı. Ama kendisini bu konuda suçlu hissetmesine gerek yoktu. “Eason, bu kötü haber sayılmaz ki. Albüm yapabilmen için sana vakitle para harcayan ve en iyi yapımcılardan biriyle çalışan büyük bir şirketle anlaşman var. İkimiz de ayrı kalmanın zor olacağını biliyoruz. Ama bunlar çözülemez problemler değil.”

Telefonu tuttuğu elini değiştirip diğer elini başının üzerine yerleştirdi. “Biliyorum, biliyorum. Ben sadece seni çocuklarla birlikte orada yalnız bıraktığım için çok üzgünüm. Eninde sonunda işe dönmek zorunda kalacaksın. Belki de bir bakıcı bulsak iyi olur. Birini tam zamanlı olarak işe alıp ücretini karşılayabilirim. Seni orada zor bir kördüğümle baş başa bıraktığının farkındayım. Bütün sorumluluk senin omuzlarının üzerine bindi.”

“Lütfen bir dakika durur musun? Ortada bir kördüğüm falan yok. Ailemiz için ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorum. Şirket milli gelirler idaresi tarafından denetimlere girdiğinde, ben her gün sekiz saat çalışırken sen de aynısını yapıyordun. Başarılı olduğun için suçlu hissetmekten vazgeç. Eğer gerçeği duymak istiyorsan söyleyeyim. Ben artık işe geri dönmeyi düşünmüyorum.”

Kaşlarını çatıp öne doğru eğildi. “Bekle, bekle bir dakika. Ne? Bu benim yüzümden mi?”

Başımı geriye doğru attım. “Hayır, kendim için. Uzun

zamandır aynı şeyi düşünüyordum. Çocukların büyümelerini izleyememekten nefret ediyorum. Önümüzde onlarla birlikte geçirebileceğimiz sadece sayılı yıllarımız var. Göz açıp kapatıncaya kadar okullu olacaklar ve zamanı geldiğinde artık bizimle takılmak istemeyecekler. Belki o zaman yeniden işe geri dönmeyi düşünebilirim. Belki de artık kendi hayallerimin peşinden gitmemin zamanı gelmiştir.”

Yüzü yumuşadı. Kameraya yaklaştı. “Bree, şu anda orada değilim. Ama kararın ne olursa olsun, senin için buradayım. Eğer gerçekten istediğin şey buysa bir daha asla Prism’e geri dönme. Ödemeleri ben üstlenebilirim. O konuda başarısız olup Jessica’yı hayal kırıklığına uğratmıştım. Şimdi her şey çok daha farklı. Bu sefer mağlup olmayacağım. Artık ailemi geçindirebilirim. Hepimizi. Sana yemin ederim.”

Ah, benim tatlı Eason’ım. Yaşanan onca şeyden sonra hâlâ yeterince çabalamadığını düşünüyordu.

“Her şeyden önce, sen asla Jessica’yı hayal kırıklığına uğratmadın. Jessica kendisini hayal kırıklığına uğrattı. O bizi inandırdığının aksine, rüzgârda savrulan bir karahindiba değildi. Bir iş bulabilirdi. Ancak boş zamanlarında ailesiyle ilgilenmek yerine, Rob’la birlikte vakit geçirmeyi tercih etmiş. Onun başarısızlıklarını kendinin sayma.”

“Bebeğim,” diye fısıldadı. Boğazı tıkanmıştı.

“Ayrıca,” diye konuşmaya devam ettim. “Sen zaten bizim bakımımızı üstlenmiştin. Ta ilk günden beri hem de. Yüklü miktar ev kredisi ödemek, sorumluluk üstlenmek demek değildir. Sen olmasaydın, çocuklar ve ben

asla şu anda olduğumuz gibi mutlu ve sevgi dolu olmayacaktık. Şu ana kadar karşılaştığım en büyük kalp sende. Kalbin kaç defa göğsünden sökölüp atıldı en iyi sen biliyorsun. Buna rağmen hep bizimle birlikte oldun. Bizim bakımımızı üstlenmene gerek yok. Prism'in sahibi yine ben olacağım, sadece onu yöneten ben olmayacağım. Eğer kendin için bir şeyler yapıp bunca yıllık sıkı çalışmanın verdiği meyveleri görmek istiyorsan, bu gece tüm faturaları senin adına göndereceğim. Benim paraya ihtiyacım yok, Eason. Benim sana ihtiyacım var. İhtiyacım olan, istediğim tek şey bu."

"Kahretsin, Bree. Tam olarak ne söylemen gerektiğini nasıl bilebiliyorsun?"

"Bu senden kaptığım basit becerilerden biri. Eğer kötü haberleri bitirdiysek iyi haberi verir misin artık?"

Dudaklarının kenarı yukarı kalkmıştı. Gözlerinde beliren aşk dolu bakışın sıcaklığını telefon ekranından hissedebiliyordum. "Yarın evde olacağım."

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atmaya başladı. "Ciddi misin?"

Kıkırdadı. "Evet. Stüdyoda çalışmalara başlamadan önce bir haftam var. Ben de kadının ve çocuklarımın yanına geliyorum. Sana yemin ederim hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Çocuklar mutluluktan havalara uçacak. Hadi onlara söylemeyelim, sürpriz olsun."

"Peki ya sen? Sen heyecanlı mısın?"

Takılmak için başımı hafifçe yana eğdim. "Neden, süperstar Eason Maxwell olarak övgü koparmaya mı çalışıyorsun?"

“Övgüye ihtiyacım yok. Çocuklarıma ihtiyacım var. Onlar yatağa girdikten sonra ise skandal bir iç çamaşırı içinde seni görmeye ihtiyacım var. Eğer bir ay boyunca orada olmayacaksam, o zaman bu bir haftayı zihnimi çıplak anularınla doldurmam gerekiyor ki, gelecek bir ayı atlatabileyim.”

Başımınla onaylayıp dudağımı ısırdım. “Bunu yapabilirim.”

Tanrım, benim de buna fazlasıyla ihtiyacım vardı.

“İyi.” Eason göz kırptı. “Uçuş bilgilerini sana atarım. Herkes gelmeden önce şimdi gitmem gerekiyor. Çünkü şu an kaya gibi sertim. Seni seviyorum, bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum, Eason.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EASON

Havuz evine beni bırakması için Uber çağırmıştım. Arabadan çıkınca bütün çantaları kapının iç kısmına bıraktım. Elimde bir dolu oyuncak vardı. Peluş bir tek boynuzlu at, doldurulmuş bir kedi, Minecraft kazması ve San Francisco’da bulabildiğim tüm kırmızı M&M şekerlemelerinden bir kavanoz almıştım. Evin arka tarafından gizlice ilerlemeye başladım. Planladığımız gibi, Bree çocukları yürüyüş için dışarı çıkaracaktı. Üç küçük kafanın minik görüntüsüyle birlikte içimi büyük bir heyecan dalgası kapladı.

Ben arka kapıya doğru ilerlerken Bree ayağa kalktı, saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Onu milyonuncu kez değil de sanki ilk defa görüyormuşum gibi midem düğüm düğüm oldu. İki hafta çok uzun bir süre değildi. Ama iki yıl boyunca beraber yaşayıp her gün birlikte vakit geçirdikten sonra öyle hissettiriyordu. Tanrım, bu kadını gerçekten çok özlemiştim. Görüntülü konuşmalar ona duyduğum özlemi biraz bile dindirmemişti.

“Merhaba,” dedi Bree sessizce. O muhteşem yüzünde beliren saf mutluluk göğsümü harekete geçirdi.

Parmağımı dudaklarıma götürüp onu susturdum. “Şşş!”

Arka cebinden telefonunu çıkarıp çocuklara seslendi. “Hey, çocuklar bana bakın. Hadi Eason’a tebeşir boyamalarımızdan bir resim gönderelim.”

Asher, “En iyisi benimki,” diye heyecanla öne atıldı. “Benimkinin resmini çek.”

Kızlar kıkırdayıp tebeşirle kılıç savaşı yapmaya başladılar. Fotoğraf için sıraya girmiş sirk hayvanları gibiydiler.

Bree, “Hadi, peynir deyin,” diyerek çocukları yönlendirdi.

“Peynir,” dedi hepsi bir ağızdan.

Tüm oyuncakları yere bırakıp Bree’nin kavanozunu dikkatlice yerleştirdikten sonra eğilerek sessizce onlara yaklaştım ve bağırdım. “Peynir!”

Hayatımda duyduğum, çığlıklardan oluşan en güzel koroydu. Asher’in ifadesi paha biçilemezdi. Arkasını aceleyle döndüğünde ağzı kocaman açılmış, gözleriye fal taşı gibi olmuştu.

Madison hızlıca kendini bana doğru attı ve bacaklarıma sarılıp bağırdı. “Eeee-sin!”

Benim tatlı kızım Luna, orada öylece durmuş ellerini çırparak kıkırdıyordu. “Babam evde. Babam evde.”

Ben bir erkektim. Saf, dizginlenmemiş erkekliğin mü-kemmelleştirilmiş bir örneğiydim. En azından aynaya baktığımda kendime böyle söylüyordum. Fakat üstüme atlayıp bana sarıldıklarında, yan taraftaki soğan fabrikası-

nı ziyaret etmişim gibi ağlamaya başladım. Popomun üzerine düştüğüm anda dünyanın en mutlu adamı bendim.

İlk birkaç dakika kargaşa içinde geçmişti. Herkes aynı anda konuşup milyonlarca soru soruyor, dudaklarından kulaklarımın takip edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde hikâyeler dökülüyordu. Çocuklarımı çok seviyordum. Ama bu işe bir el atmak zorundaydım. Gerçi bu durumdan kurtulmanın pek bir yolu yoktu. Bu yüzden planımı devreye soktum.

“Kim sürpriz ister?”

Hepsi aynı anda zıplayıp bağırarak üzerimden kalktı. “Ben!”

Ayağa kalktım ve aldığım hediyelerin yanına gittim. “Pekâlâ, kızlar. Bunlar normal peluş oyuncaklar gibi görünseler de aslında çok daha fazlasılar. Hepsinin içinde bebekleri var.” Heyecanla attıkları mutluluk çığlıkları, harcadığım her bir kuruşa değmişti. “Ve sakın içlerine bakıp bakmadığımı sormayın çünkü bakmadım. Ayrıca sakın bana bir tek boynuzlu at nasıl bir tavşana hamile olur diye de sormayın. Luna, Gökkuşağı Parıltılı Işıklı Ayaklar senin,” dedikten sonra ona hemen tekboynuzlu atını uzattım. Neredeyse onun kadardı.

“Teşekkürler, babacığım!”

Luna’yı başından öptüm. Kalbim yaşadığı duygu patlamasına rağmen nasıl oluyor da hâlâ göğsüme sığıyordu, anlamıyordum. “Çizmeli kedi senin.” Madison’a kediyi uzattığımda gözleri kocaman açıldı. Sanki ona dünyaları vermişim gibi bakıyordu. Kediyi kolunun altına koyup bacağıma sıkı sıkı sarıldı. Mutluluğunu kelimeler olmadan gösteriyordu.

Ama en çok Asher'ın, "Eveet!" diye koyuverdiği çığlık beni kahkahalara boğmuştu. "Kazma da benim oluyor demek ki," deyip tek ayak üstünde zıplayarak yumruklarını birbirine vurdu. "Bu en çok istediğim şeydi. Hep bir kazma istemişimdir."

Gülerek başımı salladım. Hediyesini iki elimle tutup öne doğru eğilerek ona verdim. "İyi madencilikler, Ash."

"Teşekkür ederim!" Elimden hediye aldığı gibi kutusunu yırtıp açtı ve doğruca yan taraftaki ağaçların oraya yöneldi. Kızlar da yere oturup heyecanlı bağrışlar eşliğinde oyuncaklarını birbirlerine gösteriyorlardı.

Çocukların oyuncak heyecanı en az beş dakika sürerdi. Ben de şekerleme kavanozunu alıp kadınıma merhaba demek için yanına gittim.

Güneşi kesmek için elini yüzüne doğru kaldırdı. Yanına gittiğimde dudakları kıvrılmış, sırıtiyordu. "O şey..."

Cümlesini bitirmesine fırsat tanımadan onu kalçalarından kavrayıp hızlıca kendime çektim. Göğsüme bastırıp o seksi dudaklarından öptüm.

"Mmm," diye mırıldanıp kollarını boynuma doladı.

"Sanırım birileri beni özlemiş, şek."

Kaşlarını çattı. Benim de tam olarak görmek istediğim şey buydu, işe yaramıştı.

"Bana şek diye seslenmeni özlemedim. Ama belki seni *birazcık* özlemiş olabilirim. Bunlar benim için mi?" Bakışlarını dev kavanoza dikmişti.

"Ne? Bunlar mı? Hayır, bunlar benim. Sana plastik kapta diğer renklerden getirdim."

Bree beni çimdikledi.

"Tamam, tamam. Bunları alabilirsin. Şiddete başvurmana gerek yok."

Kavanozu hızlıca elimden çekip aldığında kalbim durmuştu. Daha önce hiç böyle gergin hissetmemiştim. Akşam yemeğinden önce M&M yediği hiç görülmemişti. İyi günlerinde bile asla yemezdi. O kavanozu elinde tuttuğunu gördüğüm an, ona yeniden sırlıklam âşık oldum.

“Kahretsin, bu şey çok ağır,” dedi. “Bunu gerçekten de eline geçirebildiğin tüm M&M şekerleriyle mi yaptın?” Kavanozu kaldırıp güneşe doğru tuttu ve elinde çevirdi. “Burada bin tane vardır sanırım.”

Omuz silktim. “Tam olarak üç bin dokuz yüz doksan dokuz tane var. Sonuncusunu otantik bir his vermek için ben yedim.”

Bree güldü ve parmak uçlarında yükselip beni öptü. Onu asla geri çeviremezdim.

“Bu benden çaldıklarını yerine koymak için mi?”

Başımı iki yana salladım. “Daha çok ön ödeme gibi düşünebilirsin. Kalan kısmını sonra tamamlayacağım.”

Kıkırdayıp yüzünü göğsüme yasladı. Birkaç dakika boyunca öylece bekledik. İkimizin göğsü de uyum içinde inip kalkıyordu. Hiçbir şey söylememize gerek yoktu. Beklentiler ya da baskı yoktu. Onu kollarımın arasında öylece tutmak benim için yeterliydi.

Tanrım. Yeniden evde olmak gerçekten çok iyi gelmişti.

“Anne!” dedi Asher. “Akşam yemeğinde ne var?”

Luna da ayağa kalktı. “Ben de bir şeyler yemek istiyorum.”

“Ben deee,” diye hemen arkasından bağırdı Madison.

Ve bir anda sessiz anımız sona ermişti. Ama karmaşamız her şeye değerdi.

“Tamam.” Bree’yi bırakıp ellerimi çırdım. “Akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Belki oradan sonra oyun salonuna, şişme oyun parkına ya da yolumuzun üstünde bir yerlere gidebiliriz.”

Çocuklar çok mutlu olmuşlardı. Sanki daha önce tutsağımızlarmış da gün ışığını görmelerine fırsat vermiyormuşuz gibi.

Bree ellerini çırdı. “Öncelikle herkes vücudundaki tebeşiri temizlemeli. Ayrıca oyuncaklarınızı odalarınıza götürüyorsunuz.”

Hepsi birden harekete geçmişti. Etrafta dolanıp kimin hangi renge boyandığına dair tartışıyorlardı. Kolumu Bree’nin omzuna atıp gülümsedim. Birlikte olduğumuz her anın her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Başını hafifçe eğip bana doğru baktı. Şeker kavanozu elindeydi. Sanki ruhumu yeni bir hayatla dolduruyordu. “Eason, eve yeni geldin. Dışarı çıkmak istediğinden emin misin? Ben de aperatif bir şeyler hazırlayacaktım. Böylece biraz dinlenme şansın olur. Bütün gün boyunca yolculuk yapmaktan yorulmuş olmalısın.”

Aslında yorulmuştum. Ama bu gece Bree için büyük planlarım vardı. “Şöyle yapalım. Biz burada hep beraber sessiz sakın bir akşam geçirirsek yatma vakti geldiğinde bizimkiler çıldırmaya başlayacak. Biz de saatler boyunca binlerce soru cevaplamaktan, iyi geceler öpücüğü vermekten ve su bardaklarını doldurmaktan yorun düşeceğiz. Luna benden ayrılmak istemeyecek ve ben de onunla yatmak zorunda kalacağım. Daha önceki tecrübelerimizden biliyoruz ki, böyle bir şey olduğunda bunun maalesef geri dönüşü olmuyor. Ben uyuyakalacağım için gece daha başlamadan bitmiş olacak.”

Başımı diğer tarafa çevirdim. “Ya da... şeflerin önümüzde pişireceği Japon ızgarasını yemeye gideriz. Böylece çocuklara ızgara tavuk ve brokolinin iyi bir şey olduğunu göstermiş oluruz. Ardından oyun parkına gideriz. Onlar yorgun düşene kadar deliler gibi koşarlar. Biz de kaybedenin kazanana ağzıyla edepsiz şeyler yapmayı vadettiği, çok da arkadaşça olmayan hedef vurma oyununu oynamaya gideriz. Hemen sonra şişme oyun parkına uğrarız. Çocuklar ayaklarının üzerinde duramayacak kadar zıplarlar. Biz daha onları yatmaya hazırlamadan kendinden geçecek üç tane yorgun çocukla eve geri döneriz. Böylece tamamen yalnız kalmış oluruz ve kaybettiğin oyun sonrası kendini iyi hissetmen için elimden geleni yaparım, ne dersin?” Sırıtarak ona baktım.

“Vay. Birisi bunların üstüne iyi kafa yormuş.”

Omzumu hafifçe silktim. “Ne diyebilirim ki? Dört bin şekerlemeyi ayıracak kadar vaktim vardı.” Minik bir yalandı. Onları internetten sipariş etmiştim. Fakat bunu Bree’nin bilmesine gerek yoktu.

Kafasını kaldırıp kahkaha attı. “Tamam o zaman. Seni birazdan daha fazla özledim.”

Bunu söylemesine gerek yoktu. Bunu gözlerinde her gün görebiliyor, “Seni seviyorum,” diye fısıldadığı her defasında sesinden anlayabiliyordum. Beni sıkıca tutuşundan, kollarımın arasında titreyen bedeninden hissedebiliyordum.

Bree ile birlikte hızlıca hareket edip çocukları hazırladık. Luna ve Madison merdivenlerden çıkarken bacaklarına asılıyorlardı. Asher, üstünü giyerken benden onu kapıda beklememi istemiş ve karnının ağrmasına sebep olan şu meşhur *Abigail*’den bahsetmişti.

Los Angeles ve San Francisco'da olmayı seviyordum. Güneşini, enerjisini... Caddede yürüdüğümde, aynı restoranlara gittiğimde, daha önce birçok ünlüye yaptıkları gibi benim de peşimden koşan paparazzilerden kaçtığımda... Hepsinde bana kendimi farklı hissettiren bir şey vardı.

Ancak şefin soğanları bir yanardağ gibi dizip ateşe vermesine bakan çocukları izlemenin, gecenin sonunda ağzımın sevdiğim kadının bacakları arasında sonlanması için hedef vurma oyununda bilerek yenilmemle kahkahalara boğulan Bree'yi görmenin, tamamen farklı hissettiren bir büyüğü vardı. Kendimi hep sahne ışıkları altında hayal etmişim. Ama eve dönüş yolunda çocukları uyanık tutabilmek için arabada müziğin sesini açıp ciğerlerim patlayana dek onlara şarkı söylerken tarifi mümkün olmayan bir mutluluk hissediyordum.

Herkesin birazcık yorulmasını hedeflediğim planım biraz fazla iyi çalışmıştı. Çocuklara kitap okuyup kapıları kilitledikten sonra yatak odasına döndüğümde, Bree'yi yatağın kendi tarafında uyurken buldum. Siyah dantelli sutyeninin açıkta bıraktığı omzu görünüyordu.

Birlikte geçirdiğimiz bu muhteşem günün ardından, kesinlikle hayal kırıklığına uğramamıştım. Bir süre uyu-masma izin verecektim. Gecenin bir yarısı yapılan seks zaten daha büyüleyici oluyordu.

Orada öylece durup onu izlemeye başladım. Kırmızı şekerlemelerin olduğu kavanozun komodinin üstünde hiç açılmadan durduğunu görünce gülümsedim. Dokunulmamış olduklarını biliyordum çünkü içindeki nişan yüzüğünü henüz bulmamıştı. Zamanı gelince onu da bulacaktı.

Belki bir öğleden sonra ben duştayken, bir avuç dolusu şeker almak için elini attığında bulup çığlık atardı.

Belki de sabahın erken saatlerinde birkaç tane almak için elini kavanoza daldırırdı ve uyandığımda onu gözleri yaşlı bir şekilde bana bakarken bulurdum.

Belki de gelecek hafta ben Kaliforniya'ya döndükten sonra bulurdu. Uzun mesafeden evlilik teklif etmek ideal bir yöntem olmayabilirdi. Fakat sürprizlerden nefret ettiği için bu kesinlikle görülmeye değer olurdu.

Çok erken sayılır mıydı? Çoğu insana göre öyleydi muhtemelen. Ancak benim için değildi. Onu bulmuştum. Benim için en doğru kişiyi. Bu yüzden içimde herhangi bir korku ya da gerginlik taşıımıyordum. Bree'nin benim için yaratılmış olduğuna iliklerime kadar inanıyordum. Aramızdaki bağ belki büyük bir trajediyle başlamış olabilirdi ama aşkımız sabır, saygı ve anlayışla birlikte gelişip büyümüştü.

Hayat kolay değildi. Bizim hayatımızsa çok zor olmuştu. Bazı berbat zamanlardan geçmiştik. Yine de çektiğimiz tüm o acı, çaresizlik ve sorunlara dönüp baktığımızda, şimdi daha kârlı çıktığımızı, çok daha büyük bir aşkla birbirimize kenetlendiğimizi hissediyordum.

O gece Bree'nin yanında göğsümdeki büyük aşk ve hissettiğim huzurla yüzümde bir gülümsemeyle uyuyakaldığımda, hayatın en büyük sınavının gelmek üzere olduğundan bihaberdim.

"Anne!" Asher çığlık atarak yatak odasına hızlıca girmişti. Yüzünden korku akıyordu.

Aniden yatakta doğrulduğum sırada Bree de hızlıca doğrulmaya çalıştı. Yorganı üzerimden atıp üç büyük adımda hemen Asher'ın yanına ulaştım.

Ona yaklaşıp yaklaştırmaz kendini kollarıma bıraktı. Tüm bedeni titriyordu.

"Sorun nedir?" İçgüdüsel olarak onu hızlıca yatağa oturtup herhangi bir yerinde yara olup olmadığını kontrol etmeye başladım. Uyku mahmuru beynimin bulabildiği tek çözüm buydu.

Bree hızlıca lambayı yakıp hemen yanımıza geldi. O da Asher'ı hızlıca baştan aşağıya kontrol etmiş, tıpkı benim gibi isterik bir şekilde davranmasının fiziksel bir açıklamasını bulamamıştı. Bree oğlanın korkudan bembeyaz kesilmiş yüzünü iki elinin arasına alıp önünde eğildi. "Nefes al, dostum. Tamam. Anne burada. Her şey yolunda. Kâbus mu gördün?"

Başını iki yana salladı. Asher'ın korkuyla kocaman açılmış gözlerinden aşağı yaşlar dökülmeye devam ediyordu.

Uzaktan Madison'ın ağlama sesi duyulmaya başladı. Sanırım yaşanan kaos onu da korkutup uyandırmıştı. Kalp atışlarım yavaşladı ve zihnim korkulacak tehlikeli bir şey olmadığı sonucuna ulaştı.

Derin bir soluk alıp Bree'ye baktım. "Sen onunla ilgilen, ben kızları sakinleştiririm."

"Yapamazsın!" diye bağırdı Asher. "Onu aldı. Onu aldı!"

"Kim?" diye sordu Bree.

Asher'ın bir sonraki nefesiyle bütün dünyam durdu.

"Luna! Baba onu aldı!"

"Asher, bebeğim." Bree onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bu mümkün değil. Luna'nın babası burada."

Trajedinin tam ortasında, zihnimize üşüşen anıların etkisiyle donup kalırdınız.

Tam o sırada sadece Madison'ın ağladığını fark ettim. Ardından koşarak Luna'nın odasına gittiğimde, yatağının boş olduğunu gördüm.

Bree'ye bağırıp çılgınca evin her tarafını arayışımı hatırlıyordum. Luna'nın yatağından kalkıp merdivenlerden inmiş olabileceği umuduna tutunuyordum.

Daha sonraki günlerde, Asher'in yeryüzünü sarsan o cıglığının sesi ruhumun derinliklerine işleyecekti. "Onun babası değil! Benim babam!"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BREE

“**B**ulun onu!” diye bağırdı Eason gri saçlı dedektif Hoffman’a. En az altı polis daha evin etrafını aramakla meşguldü.

“Bay Maxwell, sizi temin ederim bu işle ilgilenen bir timimiz var. Eğer buralarda bir yerde-”

“Sakin eğer demeyin,” diye tersledi Eason. “Lanet olası *eğer* kelimesini sakın kullanmayın. Bahsettiğimiz kişi benim kızım. Dışarıda bir yerde olduğunu biliyoruz. Kahrolası işinizi yapın ve onu eve getirin.”

Saat daha sabahın onuydu. Fakat şimdiden ömrümün en zor günü olmuştu.

Zihnimizde sonsuz senaryo dönüyordu.

Luna neredeydi?

Güvende miydi?

Korkuyor muydu?

Ve en büyük korkum; ya çok geç kaldıysak?

Altı saati aşkın bir süredir Eason ve ben kesintisiz bir panik içindeydik. Zaman geçiyor, saniyeler saat gibi geliyordu. Birileri gelip siz yan odada uyurken, kendi odasında

uyuyan kızınızı kaçırdığında, tıpkı yas sürecinde olduğu gibi ilk hissettiğiniz şey inkâr oluyordu.

Birisinin gelip onu aldığına inanmak imkânsız gibi geliyordu. Asher'in iddialarına göre onu Rob'un kaçırdığını düşünmek çok daha acımasızcaydı.

Ben polisleri aradığım sırada, Eason yine de bir ihtimal kilitli olmayan arka kapıdan dışarı çıkmış, evin etrafında gezinip yakın çevreyi aramaya koyulmuştu. Polislerin gelmesini beklerken hızlı adımlarla etrafta dolaşarak yüksek sesle kızına sesleniyordu. Madison ve Asher ağlıyordu. Gözümün önünden kaybolurlar korkusuyla onları da peşimden getirmiştım. İlk baktığım yer havuz olmuştu. Suyun üzerinde küçük, tatlı bebeğimizi hareketsiz bulurum korkusuyla doluydum. Orada olmadığını görünce korku da silinip gitmişti.

Dışarıdayken, havuz evinin kapısında kırıklar olduğunu fark ettim. Bir anlık rahatlamayla hızlıca o yöne doğru ilerleyince başım döndü. Luna'nın uykusundan uyanıp kafası karışmış bir şekilde babasını aramak için oraya gitmiş olabileceğini düşünmüştüm. Eason da benimle aynı düşünüyor olmalıydı ki yolun ortasında karşı karşıya geldik.

Onu aramaya başladığımız ilk dakikalarda düşünmediğimiz birçok faktör vardı.

Merdivenlerin en üstündeki bebek kapısını aşip nasıl çıkabilirdi ki?

Arka kapıyı açması nasıl mümkün olurdu?

Alarm neden çalmamıştı?

Çaresizlik, problemleri akıllıca çözmeye izin vermiyordu.

Luna havuz evinde yoktu.

Kendi odasında da yoktu.

Eason'ın odasında da değildi.

Hiçbir yerde yoktu.

Geçen her bir saniyeyle birlikte, içimdeki korku gitgide daha ürkütücü boyutlara ulaşıyordu.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladığında biz de içeri girmiştik. Eason piyanosunun üstüne tutturulmuş bir not kâğıdı fark etmişti.

Siyah kalemle iki satır yazılmıştı. Özel bir şey değildi ancak insanın dünyasını paramparça etmeye yeterdi.

Onu geri alabilmek için 5 milyon dolar.

Devamında yirmi altı haneli bir dijital sayı vardı.

Hepsi o kadardı.

Başka bir direktif ya da açıklama yoktu.

Sadece bir istek vardı. Beş kişinin hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Eason'ın yıkılıp paramparça oluşunu izledim.

Kanadığını, büyük bir ateş tarafından sarıldığını gördüm.

Korktuğunu ve duygusal olarak çöktüğünü hissettim.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde elleri titriyordu. Akla hayale sığmayan bir şey yaşanmış ve âşık olduğum adam yok edilmişti.

Luna kaybolmuştu.

Polis gelir gelmez hemen beni ve Eason'ı sorguya çekmeye başladı. Bunun için bizi ayrı yerlere almışlardı. Kızgınlık Eason'ın ilk tepkisi olmuştu. İki saat boyunca mutfakta öfkesini kusmasını dinlemiştim. Sesindeki acı, kalbimde hissettiğim kederle birebir örtüşüyordu.

Bana bir sürü soru sormuşlardı. Oysaki sadece birkaç tanesinin cevabını biliyordum.

İkimiz de uyuyorduk. Evin tüm kapıları güzelce kilitlenmişti. Yine de birisi gelmiş, öylece içeriye yürüyerek girmiş ve küçük kızımızı alıp gitmişti.

Evin ön tarafındaki kamera görüntülerinden bir şey görünmüyordu. Kapıya ya da garaj yoluna yaklaşan hiçbir araba yoktu. Karanlığın arasında seçilebilen bir silüet de yoktu. İki tarafın kameralarından da bir şey çıkmamıştı. Arka taraftaki kamerada siyah elbiseli, kar maskeli ve eldivenli bir kişinin sadece üç saniyelik bir görüntüsü vardı. O, kabloları kesip kamerayı etkisiz hale getirmeden önce kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayacak vaktimiz olmuyordu.

Ve bir de Asher vardı, ölmüş babasının gelip Luna'yı alıp götürdüğüne dair sürekli yemin ediyordu.

Birkaç saat boyunca ayrı olarak sorgulandıktan sonra Luna'yı bulmak için hiçbir ilerlememiz olmamıştı. Eason harabeye dönmüştü. Teselli edebilmemin imkânı yoktu. Her şeyin çok acıttığı ve hiçbir şeyin anlamlı gelmediği geçmişe geri dönmüşüz gibi hissediyordum. Sonunda oturma odasında bizi bir araya getirdiler. Kadın bir polis çocuklarla oyun odasında oturuyordu. Asher'ın iç çekip ağlamasını duymak beni mahvetse de bu onun parçası olmaması gereken bir durumdu.

"Benim bebeğim dışarıda bir yerde ve Tanrı bilir kimle birlikte. Peki siz neden burada durmuş, siktiğimin belki ve *eğerlerinden* bahsediyorsunuz?" Eason küfretmişti.

"Bir saniye dur lütfen," diyerek araya girdim ve he-

men Eason'ın yanına gittim. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden çıkacak gibi olduğu dışarıdan bile görülebiliyordu. "Sadece izin ver de anlatsın, tamam mı?"

Bir eliyle saçlarını kavradığı sırada boynundaki kaslar gerginlikle atıyordu. Yine de dedektifin konuşmasına izin verecek kadar susmayı başardı.

"Benim söylemeye çalıştığım şey, kızınızı bulmak için büyük bir ekip çalışıyor. Bürodan Ajan Garrett sabahın erken saatlerinde buraya geldi. Olası şüpheliler ve fidyeyi ödememenin tehlikeleri hakkında ikinizle de ayrı ayrı görüştü."

Gözlerimi kapattım ve başımı yere çevirdim. Luna'nın bal rengi gözleri gözümün önüne geliyordu. Bu kâbusun sona ermesi ve Luna'nın kurtulması için her türlü parayı ödemeye hazırdım. İkimizde de beş milyon dolar yoktu. Ama yeterince zaman tanınırsa, o miktarı toplayabileceğime dair inancım tamdı. Evi satabilirdim. Tüm banka hesaplarını boşaltabilir, emeklilik hesaplarımı ya da yatırım portföylerimi bozdurabilirdim. Prism'i satmak bile bana o miktarın on katını sağlardı.

Yirmi dört saat geçmişti ve Luna'yı bulmakla ilgili ümitlerimiz her geçen saniye azalıyordu. Sahip olmadığım tek şeyin zaman olduğunu çok iyi biliyordum.

İstenilen parayı bir şekilde toplasak bile Ajan Garrett ve ekibi fidyenin ödenmesine net bir şekilde karşı çıkıyordu. Luna'yı kaçıranların onu geri verip veremeyeceğinin garantisinin olmadığını, zaman geçtikçe daha saldırgan ve açgözlü davranacaklarını, daha da fazlasını isteyeceklerini söyledi.

Luna gitmişti.

Birisi onu kaçırmıştı.

Büyük bir çıkmazın içindeydik ve Luna'yı nasıl geri alacağımızı bilmiyorduk.

Bunu yaşamak yerine, o yangının olduğu geceye dönmeyi tercih ederdim.

O yangının içinde olmayı tercih ederdim.

Küçük kızımızı tekrar görüp göremeyeceğimizi bilmemek yerine canlı canlı yanmayı tercih ederdim.

Yüzüne yerleşen ifadeye bakıldığında Eason'ın da aynı şeyleri söyleyeceğinden emindim.

"Tamam o zaman, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Eason. Öfkesinden çaresizliği okunuyordu.

Dedektif Hoffman lacivert pantolonunu yukarı çekti. Kalçasındaki rozeti göründü. "Kızınızı eve getirmek için FBI'la birlikte çalışıyoruz. Ama size karşı dürüst olacağım. Elimizde çok fazla bilgi yok. Üzerinde durduğumuz birkaç teori var. Bunlardan ilki, sizin yeni şöhretinizle ilgili olabilir. Belki sapık bir takipçiniz ya da size karşı güçlü duyguları olan biridir. Piyanonuzun üstüne bırakılan nottan çıkarılabilecek sonuç bu. Kızların ikisi de aynı odada uyuyordu. Sadece sizin kızınızı alıp Wintersların kızını bırakmış olmaları bunu açıklıyor."

"Bir yabancı hangisinin benim kızım olduğunu bilemezdi ki," diye araya girdi Eason. "Ben ünlü değilim. Grammy'de bir kere çaldım. Levee Williams'la sadece birkaç fotoğrafım var. Fakat kızımın fotoğrafları internet ya da farklı mecralarda hiç çıkmadı. Sadece birkaç kişinin kurcalayıp bulduğu, bebekliğinde çekilmiş bir iki fotoğrafı var." Duvarın karşısındaki masaya doğru yürüdü ve masanın üzerinde duran, Madison ve Luna'nın yılbaşı ağacının önünde çekilmiş fotoğraflarını aldı.

“Onlara bakın. Söylesenize, karanlık bir odada yan yana yatan iki küçük çocuktan hangisinin hangisi olduğunu nasıl bilebilirsiniz ki?”

Kesinlikle çok doğru bir noktaya değinmişti. Luna’nın babasının kim olduğunu sorgulamamızın bir nedeni vardı. Aynı yaşta ve kilodalardı, aynı saç renkleri ve farklı tonlarda aynı kahverengi gözleri varken, onları tanımayan birinin ikisini birbirinden ayırt etmesi mümkün olamazdı.

“Tamam,” diye kabullendi dedektif. “Bu teori zaten evin içine nasıl girildiğini de açıklamıyor. Eve zorla girildiğini gösteren bir ipucu yok. Güvenlik şirketinize göre, alarm önceden belirlenmiş bir kodla devre dışı bırakılmış. Bu da bana sizi tanıyan biriyle uğraştığımızı düşündürüyor.”

“Bizim kodu kimse bilmiyor ki.”

Dedektif gri, gür kaşlarını çatı. “Bir dakika durun ve iyice düşünün. Çocuk bakıcısı, hizmetçi, güvenlik? Evinizin kodunu bilen hiç kimse yok mu?”

“Hayır,” diye açıkladı Eason. “Siz zaten bakıcımız Evelyn’le konuşup onu şüpheli listesinden elediniz. Sadece onun evimize erişimi var. Onun kendine ait bir kodu var. Alarmı devre dışı bırakmak için kullanılan kod o değil ama.”

Bunu söylemek istemiyordum. Kulağa tuhaf geleceğinin de farkındaydım. Düşüncesi bile fazlasıyla kötüydü. Ama eğer Luna’yı geri getirecekse, günlerce ya da haftalarca rezil olmayı göze alabilirdim. “Peki ya Rob?”

Eason bakışlarını aniden bana çevirdi. Ağzı öfkeyle açılrsa da itiraz etmemiştir. Bu, aynı şeyi onun da düşündüğünü gösteriyordu.

Dedektif gürültülü bir şekilde nefes verip bakışlarını

bana çevirdi. "Dinleyin, neredeyse kırk yıllık bir tecrübeyle konuşuyorum. Çocuklar maalesef çok iyi görgü tanıkları olmuyor. Travmatik bir olayla karşılaştıklarında korkuyu bastırıp durumu anlaşılabilir hale getirmek için boşlukları kendileri doldurabiliyorlar. Nadir gördüğümüz bir durum değil çocukların..."

Ona doğru bir adım attım. "Ama bu mantıklı geliyor."

Başını eğip olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ölü bir adam hayata dönüp kendisinin bile olmayan bir çocuğu tek başına kaçırıyor? Bu mu size anlamlı geliyor?"

"Hey!" Eason öfkeyle bağırdı. Bütün gün boyunca tutmaya çalıştığı sabrı taşmıştı. "Lanet olası ses tonuna dikkat et."

Dedektif ellerini havaya kaldırdı. "Amacım saygısızlık etmek değildi. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyordum."

Eason ses tonunu iyice yükselterek, "Siktir, bunların hiçbirisi gerçekçi değil zaten!" diye bağırdı.

"Bakın." Bir adım atıp ikisinin arasına girdim. Elimini kaldırıp Eason'ın göğsüne yerleştirdim. Göğsü maraton koşmuş gibi hızla inip kalkıyordu. "Çılgınca geldiğinin farkındayım. Ve imkânsız da. Ama tüm yaşananları göz önünde bulundurup bunu bir düşünelim, olur mu? Rob bu evdeki her bir kameranın nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Güvenlik şirketiyle görüşüp kurulumu kendi başına yapmıştı. O öldükten sonra güvenlik kodu hiç değişmedi. Eason kapıları kilitlediğine yemin ediyor. Ama arka kapı kilitli değildi ve havuz evinin kapısı ise ardına kadar açıktı. Birisi anahtarı almış olmalı." Güçlkle yutkunup başımı salladım. "Rob öldüğü gece anahtarları üzerindeydi ve bildiğim kadarıyla hiç bulunamadılar."

Dedektif Hoffman derin bir nefes aldı. Eason'la benim

bütün gün bir türlü takınamadığımız sakinlik onun bütün bedenine hakimdi. "Tekrar söylüyorum, Bayan Winters. Bunu büyük bir saygıyla yapıyorum. Bizim işimiz ölü bir adamın peşinden gitmek değil."

"Benim de öyle," diye çıkıştım. "Ama benim oğlum yalancı değil. Saatlerdir durmadan titriyor ve ağlıyor. Bir hayaletin onun kardeşini aldığını düşünüyor. Sanırım hepimiz onun Rob olmadığına hemfikiriz. Ya ona yakın biriye? Benim ölmüş kocam sadakatli bir adam değildi. Eason'ın karısıyla benim yatağında birlikte olduğuna dair kanıtlarımız var... Ya başka biriyle daha birlikte olmuşsa? Ya ölmeden önce başkasına evin anahtarını, alarm sisteminin kodunu ve kameralardan gizlenmenin tüyolarını verdiyse? Çocuğumuzu kaçırmak için değil de birlikte oldukları evimde yakalanmamak için olabilir mi?" Uzun süredir tutmaya çalıştığım gözyaşlarım boşalmaya başladı. "Asher'in kimi gördüğünü bilmiyorum, tamam mı? Ama size yalvarıyorum, tüm bu olanlarda Rob'un parmağı olabileceği fikrini görmezden gelmeyin." Cümlemi bitirdiğimde, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar serbest kalmıştı.

"Buraya gel." Eason beni kendine çekip bir kolunu omzuma attı ve bana sıkıca sarıldı.

Her zaman Eason'ın kollarında güvende hissetmiştim. Fakat bu sakinleştirilebileceğim bir durum değildi.

Zaten cehennemi bir kez yaşamıştık. Ancak işte yine buradaydık. Kâbuslarımız, rüyalarımızdan daha çabuk gerçekleşiyordu.

"Biz sadece onu geri istiyoruz," dedim dedektife. Hıçkırıklarım Eason'ın göğsünde boğuk çıkmıştı. "Lütfen, onu bulmamıza yardım edin."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

EASON

Tecrübe edebileceğimden çok daha fazla acıya maruz kaldığım için bedenim hissizleşmiş, sanki donmuş gibiydi. Günün geri kalanını otomatik pilota bağlamış halde geçirmiştım.

Kalbim atıyordu.

Ciğerlerim nefes alıp veriyordu.

Fakat zihnim varsayımlarla dolu bir denizde kaybolmuştu.

Dile getirilmeyen varsayımlardan bahsetmiyordum bile. Yüksek sesle konuşsam, sanki evren onları duyup bir meydan okuma olarak algılayacakmış gibi korkuyordum.

Dünya fazlasıyla hastalıklı ve psikopat insanla doluydu zaten.

Ve şimdi onlardan bir tanesi benim küçük kızımı almıştı.

Bree çilingirciyi çağırıp evin tüm kilitlerini değiştirtmişti. Garaj kapısı yeniden programlanmıştı. Güvenlik şirketi yarın sabah gelip evin içine ve dışına yeni kameralar yerleştirecekti.

Ama tüm bu işlemler yapıłana kadar, belki de yapıldıktan sonra bile hiçbirimiz kendimizi o evde güvende hissetmeyecektik. Çok fazla ileri gitmek de istemiyorduk. Polis evin her bir köşesini inceleyip fotoğraflarını çekerken ben de günü kapıdan bakarak geçirmiştim. Büyük bir uçurumun kenarında asılı kalmışım gibi hissediyordum. Birisinin Luna'yı kaçırdığını biliyordum. Ancak bir yanımda, hâlâ dışarıya girmek için gitmiş de sanki her an içeri girecekmiş gibi umutla doluydu.

Luna asla böyle bir şey yapmazdı. Bunu çok iyi biliyordum. Yine de ümit etmek benim o anki en büyük uyuşturucumdu.

Şükürler olsun ki Evelyn caddenin hemen aşağısında oturuyordu. Olayın olduğu gün, öğleden sonra hemen gelmişti. Gününü polis memurları evini ararken onlarla birlikte geçirmişti. Polisler onu potansiyel şüpheli listesinden çıkardıktan hemen sonra tereddüt etmeden kapılarını bize açmıştı.

Evi otelden daha yakındı. Bizim eve hemen dönmemiz gerekiyordu, hem Asher'la Madison da ona taptığı için orada daha rahat hissedeceklerdi. Polis birkaç günlüğüne evden ayrılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Kalbimde kocaman bir boşlukla eşyalarımızı toparlayıp kızıma en son iyi geceler öpücüğü verdiğim yerden ayrıldım.

Bree ve ben çocukları gözümüzün önünden bir saniye bile ayıramazdık. Evelyn akşam yemeği hazırlama işini devralmış, çocuklara atıştırmalık bir şeyler vermiş, hatta bütün gün boyunca durmaksızın Luna'yı soran Madison'ı saklambaç oynamaya bile ikna etmişti.

Asher'ı sakinleştirmek o kadar kolay olmamıştı. O gece onu uyuturken öfkesi biraz olsun dinmemişti.

"Ben yalan söylemiyorum!" deyip ağlamaya başlamış, ardından Bree'nin boynuna sarılmıştı.

"Biliyorum." Bree siyah saçlarını okşayıp onu sakinleştirmeye çalışmıştı.

"İnsanlar cennetten geri gelebilirler mi?"

Yatağın kenarına çöküp dirseklerimi dizlerimin üstüne yerleştirip başımı öne doğru eğdim.

"Hayır, bebeğim. Gelemezler," dedi Bree. Diğer elini salladığım dizime yerleştirdi.

"Peki o nasıl oradaydı?" Başını aniden kaldırdı. Yüzünde yeniden korku dolu bir ifade belirdi. "Ah, hayır. Ya babam Luna'yı kendisiyle beraber cennete götürdüyse? Belki de Jessica teyze onu özlemiştir."

Bu düşünce boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Neredeyse boğulmak üzereydim. Ayağa kalkıp bir an önce oradan uzaklaşmak zorundaydım. Yoksa Asher'ın gözleri önünde kendimi kaybedip dağılacaktım.

"Bu mümkün değil, bebeğim," diye fısıldadı Bree. "Bana bak, Ash. Biz sana inanıyoruz. Sen birisini gördün ve biliyorum ki asla bu konuda yalan söylemezsin. Ama başında maske vardı, değil mi? Belki de o başka biriydi ve babana benziy-"

"O, babamdı!" Asher'ın ses tonundaki korkuyu hissedebiliyordum. "Evden kaçmadan önce ona baktım. Nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Biliyorum, o babamdı."

Derin bir nefes alıp ciğerlerim acıyana dek tuttum. Gün boyunca hissettiğim acı o kadar büyüktü ki oksijensiz kalmanın verdiği acı onunla kıyaslanamazdı bile. To-

puklarımın üzerinde dönüp Asher'la göz göze geldim. "Sana inanıyorum, Ash."

İnanmuyordum. Fakat bizim ona inandığımızı bilme-ye ihtiyacı vardı.

O bir çocuktu.

Altın kalpli bir çocuktu ve benim kalbimin de bir parçası daima onun olacaktı. Gözlerimin içine bitkin bir bakış atıp, "Özür dilerim, Eason. Onu durduramadığım için üzgünüm. Korkmuştum. Çünkü onu hayalet sanmıştım," dedi.

Onu hemen kucağıma aldım. Tıpkı bir bebek gibi kollarını boynuma bacaklarını da belime dolayıp omzumda hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. O yaşta bir çocuğun yaşaması gereken türden bir acıydı. Sevdiğin birini hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Bunun için suçluluk duymak tamamen insanın kontrolü dışında gelişen bir şeydi. Bu tarz bir pişmanlığı oğlumun tecrübe etmesini hiçbir zaman istemezdim.

Onu sıkıca tutup kollarımla bedenini sardım. "Bu sabah her şeyi doğru yaptın. Sen daha yedi yaşında bir çocuksun. Eve giren birini durdurmak senin görevin değil. Beni anlıyor musun? Sen doğru olanı yaptın. Geldin ve bizi uyandırdın. Luna'nın alındığını öğrendiğimiz an durumu hemen bildirmemiz, polisin onu daha çabuk bulmasını sağlayacak. İyi bir iş çıkardın, dostum. Gerçekten iyi bir iş çıkardın."

Fakat söylediklerime rağmen ağlamaya devam ediyordu. Hıçkırıklarının o küçücük bedenini sarsması beni derinden yaralıyordu. Bree karşımızda durmuştu, göz yaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Hiçbirimiz ne yapmamız gerektiğini bilmiyorduk.

Ve açıkçası, en zor tarafı da buydu.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Sadece bekleyip onu bulmaları için dua edebilirdik.

Birkaç dakika sonra Bree, Asher'ı kucağımdan aldı ve beraber yatağa uzandılar. Evelyn, evindeki iki misafir odasını bizim için hazırlamıştı. Benim Asher'ı, Bree'nin de Madison'ı alıp yatmasını planlamıştık. Ama Asher'ın bir süre daha annesine ihtiyacı vardı.

Benim de gerçekten nasıl nefes alındığını hatırlamam gerekiyordu. Diğer misafir odasında durup içeriye baktım. Madison çoktan uyumuştı. En iyi arkadaşının gittiğini fark edecek kadar büyümüştü. Etrafımızda dönen panik ve korkunun farkında değildi. Onu kaygısız bir şekilde yatakta uyurken seyrettiğim sırada, en azından birimiz rahat edebildiği için gerçekten minnettar hissediyordum.

Sessiz bir şekilde odanın kapısını kapattım ve cebimden telefonu çıkarıp yere çömeldim. Milyonlarca mesaj gelmiş olmalıydı. Polis kayıp çocuk alarmı verdiğinde haber hızla yayılmış, eski çalıştığım bardaki arkadaşlarımdan Levee ve Sam'e kadar birçok kişi mesaj atmıştı. Ellerinden gelebilecek herhangi bir yardım varsa hemen hazır olduklarını söylemişlerdi. Onların hiçbirine dönememiştim. Biraya, ağlayacak bir omza, ya da Levee'nin önerdiği gibi bir korumaya ihtiyacım yoktu.

Sadece Luna'ya ihtiyacım vardı. O olmadan bu geceyi nasıl atlatacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

İki defa yeşil arama tuşuna basıp numarayı tuşlamak zorunda bile kalmadan çalan telefonu kulağıma götürdüm. Bütün gün sadece onunla konuşmuştum. Dedektif Hoffman ve kızımızı kaçıran pisliğin yeniden eve gel-

mesi ihtimaline karşı evde bekleyen Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nden polis memurları gerçekten harikaydı. Ancak FBI şehrin en iyisiydi.

"Ajan Garrett."

"Lütfen bana yeni bir şeyler bulduğunu söyle?" diye yalvardım.

İç geçirdi. "Nasıl gidiyor, Eason?"

"Gitmiyor. Bana bir şeyler bulduğunu söyleyen iyi edersin. Delirmek üzereyim."

Anladığını belli edercesine mırıldandı. "Henüz Luna'yı bulamadık. Öncelikle bunu söylememe izin ver." Kör bir bıçak tarafından karnım deşilmişti sanki. "Ama ben de tam sana gelmek için yola çıkmak üzereydim. Nottaki hesap numarasından bir şeyler yakaladık. Herhangi bir bankaya ait değil. Özel bir kripto hesabına ait. Sahibinin kim olduğu bilinmiyor ve izini bulmak neredeyse imkânsız."

"Kahretsin." Sert bir nefes aldım.

"Kime ait olduğunu takip edemesek de veri tabanımızda arattık ve bir süre önce yüklü miktarda para aktarılmış başka bir kripto para hesabına ulaştık."

Kalbim duracak gibi oldu. Olduğum yerde hızlıca doğruldum. Luna'yı bulamamıştı fakat bu da hiç yoktan iyiydi. "Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Başlangıç için iyi bir nokta. S. Barton adında herhangi birini tanıyor musun?"

"Bana hiçbir şey ifade etmedi. Neden?"

"Senin ev havaya uçmadan yirmi dört saat kadar önce, kızını kaçıran adamın hesabından bu hesaba yarım milyon dolar para gönderilmiş."

Kalbim teklerken soğuk bir ürperti tüm bedenimi kapladı. "Siktir, az önce tam olarak ne söyledin sen?"

"Evet, doğru duydun. Adamlarım bunun üzerinde çalışıyor. Emniyet merkezindeki memurlardan yangın soruşturmasının raporunu bulmasını istedim. Ve şimdi sana gelmek için yola çıkıyorum. Sakin ol. Yarım saat sonra Bree ve seninle görüşmek için orada olacağım."

Dedektif telefonu kapattı. Fakat zihnim çoktan hızla çalışmaya başlamıştı bile. Bu bir tesadüf de olabilirdi. Dünya üzerinde insanlar hayatlarını yaşıyor, birbirlerine para gönderiyor, bir şeyler satıyor ya da satın alıyordu. Bu yangından önce, yangın sırasında ve yangından sonra da böyle olmaya devam etmişti.

Ama nasıl olur da tesadüf eseri aynı insanlar kızımı kaçırabilirdi?

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca holde volta atarken Bree odadan çıktı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce birden panikledi. "Sorun nedir?"

Hareket etmeyi kesip elimi başımın arkasına götürdüm. "Ajan Garrett buraya gelmek üzere yola çıktı."

Daracık holde bana yaklaşmak için birkaç adım attı. "Luna'yı buldular mı?"

Başımı iki yana salladım. O anda gerçeğin tek bir hecesini bile söyleyecek gücüm yoktu. "Fidye hesabından para aktarılan bir kişiyi bulmayı başarmışlar. Yangının olduğu gün o hesaba yarım milyon dolar gönderilmiş."

"Ne?" Nefesi kesilmişti. "Bu..."

"Kesinlikle çok şüphe uyandırıcı," deyip onun yerine cümleyi tamamladım. "S. Barton diye bir adam."

"O da kim?"

Hareketsiz kalmaya dayanamadığım için yeniden holde yürümeye başladım. "Biliyorsam ne olayım. Garrett onun kim olduğunu öğrenmeye çalıştıklarını-"

"Bekle." Bree gözlerini kısıp bir süre kapının üstündeki boşluğa baktı. "Barton."

"Evet, bu ismi söyledi."

Parmağını iki kez şıklatıp ardından tek bir kelime dahi etmeden Madison'ın uyuduğu odaya hızlıca daldı.

Bree'yi takip ederek fısıltıyla azarladım. "Şşş, sessiz ol, Madison uyuyor."

Aceleyle evden getirdiği bilgisayar çantasını kavradı ve girdiği gibi sessiz bir şekilde çabucak odadan dışarı çıktı. Bilgisayarı çantadan hızlıca çıkarıp çantayı bana uzattı. "Benim harici diskimi bul."

Merdivenin en üst kısmına oturdu. Şifreyi yazıp bilgisayar açtı. Çantanın içine bakıp Bree'nin evden Prism'e güvenli giriş yapabilmek için kullandığı flaş bellek boyutundaki küçük aleti buldum. "Ne yapıyorsun?"

"Şirkette bir tane Barton vardı. Ama adını hatırlamıyorum."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Harici diski ona uzattım. Yanına otururken kocaman bedenimi sığdırmaya çalıştım. "Onun olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Benim bildiğim tek Barton o." Ekranı bakmaya devam ediyordu. Parmakları klavye üzerinde bir şeyler tuşluyordu. "Yangından sonra şirkete gittiğim ilk günü hatırlıyor musun? Bir bakım elemanı vardı, kimseye fark ettirmeden bir ay işe gelmemeyi başarmıştı. Fark edilince de şirkette işine son verildi."

Bunu hatırlamıyordum. Ama Bree bilgisayarda uğraşırken sanki sihirli bir şekilde evrenin tüm sırlarını çözecekmiş gibi hissediyor ve bunun için bütün kalbimle dua ediyordum. Kendimi ekrana bakmaktan alamadım.

Bree'nin sırtı aniden dikleşirken ekrana iyice yaklaştı. "Steven Barton. S. Barton. Daha önce Prism için çalışıyordu."

Bree ekranı bana çevirip adının yazılı olduğu yeri gösterdi. Kalın sakalları ve koyu kahverengi saçları olan tanımadığım bir adamdı. Lanet olası Steven Todd Barton. Muhtemelen kızımı kimin aldığını bilen adam.

Birden ayağa kalktım. "Adresi ne?"

Bree büyük bir telaşla ekranda bir yerlere tıkladı.

"Bree, adamın lanet olası adresi ne?"

"Bilmiyorum. Öğrenmeye çalışıyorum. Burada bir adres görünmüyor. Adres bölmesi kapatılmış." Başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Hemen Jillian'ı ara. Dosyada herkesin bir adresi olur. Şirket politikası bu."

Jillian telefonu tek çalışta açtı. "Merhaba?"

"Barton'ın neden bir adresi yok?" diye hızlıca sordum.

"Ne?" diye sordu Jillian, kafası karışmıştı.

Bree bana uzanıp telefonu elimden aldı. "Merhaba Jill, benim Bree. Daha önceki çalışanlardan birinin dosyasına bakıyordum. Ama adres kısmı karalanmış. Neden?" Bree hoparlör tuşuna dokunup telefonu yanına koydu. Böylece iki elini birden kullanabiliyordu.

Jillian'ın sesi holde yankılanıyordu. "Çalışanlar işi bıraktıklarında, istifa ettiklerinde ya da işten çıkarıldıklarında çoğu zaman bize yeni adreslerini göndermeyi unuturlar. Vergi sezonu geldiğinde biz de iletilmemek

üzere her şeyi göndeririz. Bu şekilde posta servisi dosyaları bize doğru adresle geri gönderir. Böylece biz de sistemde adresi güncelleriz. Eğer sarı oka basarsan sisteme kaydettiğimiz en yeni güncel adresi görebilirsin."

"Evet, sarı oku görebiliyorum," deyip ekranda bir yere tıkladı. "Evet. Tamam. Aldım."

Bree'nin omzunun üzerinden, üç satırlık adresi unutmamak üzere zihnimin en derinlerine kazıdım.

"Luna'dan haber var mı?" diye sordu Jillian.

Bree, "Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedikten sonra aceleyle telefonu kapattı. Ben merdivenleri çoktan yarılamıştım bile. "Nereye gidiyorsun?"

"891, Richmond Way."

"Oraya gidemezsin," diye seslendi. Peşimden merdivenleri hızlıca iniyordu. Ama ben yavaşlamamıştım. "Onun aynı kişi olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Şansımın yanılmaktan yana kullanıyorum." Kapıya doğru attığım her bir adımda, kendimi hedefe doğru daha kararlı hissediyordum.

"Eason. Bekle, önce Ajan Garrett'ı arayalım."

"Yola çıkar çıkmaz büyük bir zevkle hemen ararız." Yarı yolda durdum ve televizyon koltuğunda uzanan Evelyn'in yanından geçtim. "Çocuklara biraz göz kulak olur musun?"

Ayağa kalktı ve hızlıca koltuğun ayak kısmını kapattı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Elbette. Neler oluyor? Polisler Luna'yı buldu mu?"

"Henüz değil." Anahtarları cebimden çıkarıp bağcıkları bağlamadan botlarımı ayağıma geçirdim. "Ama bunun için uğraşıyoruz."

Bree beni arabanın yanına kadar takip etti. Bu kadını seviyordum fakat azalan sabrım taşmak üzereydi.

"Eason, dur," diye sert bir şekilde emretti. Ardından, arabanın kapısıyla arama girdi.

"Lanet olsun, duramam. Beni anlıyor musun?" diye bağırdım öfkeyle. "Birisi kızımı kaçırdı. Tanımadığım birisi. Tam da şu anda onun canın yakıyor, ona tecavüz ediyor olabilir." Bree'ye doğru yaklaşıp dişlerimi sıkarak ekledim. "Onu öldürüyor olabilir. Durmak seçenek olmaktan çoktan çıktı. Eğer bu Steven Barton yanlış adamsa, şehrin öbür ucuna gitmiş olmaktan başka bir şey kaybetmeyeceğim. Ama o doğru adamsa..." Tişörtümü kaldırıp üzerine ay dövmesi yaptırdığım göğsümü gösterdim. "O zaman kazanacak kocaman bir dünyam var derim. O yüzden ya kenara çekilip gitmeme izin verirsin ya da lanet olası arabaya binersin. İki seçeneğin var. Seninle veya sensiz, ben kızımı bulmaya gidiyorum."

Doğru şeyi yapmak için gözlerime derin bir şekilde baktı. Fakat ben bu duyguları çoktan geride bırakmıştım. Bree ihtiyatsız ya da umursamaz biri değildi. Zor zamanlarında bile dikkatli olmaya çalışırdı. Ama yine de o benim ruh eşim, -DNA'nın canı cehenneme- çocuğumun annesi ve tanıdığım en zeki kadındı.

Ve kanıt ortadaydı. Arabaya binmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BREE

“Sakin oraya gitmeye kalkışma!” diye bağırdı Ajan Garrett yüksek sesle. Telefonu tutan ben olmamama rağmen sesini net bir şekilde duymuştum.

“Artık çok geç. Zaten oradayım,” dedi Eason. Hiçbir şey umurunda değildi. Aramayı sonlandırıp telefonu arabadaki bardak tutacağına bıraktı. Aniden gelen aramayla ekran yeniden aydınlanırken, Eason’ın kesinlikle telefona bakmayacağını kolayca söyleyebilirdim.

Konsolun ortasına uzandım ve Eason’ın baldırını sıktım. “Eason, hayatım. Bir dakika durup soluklanabilir miyiz? Bu adamın Luna’nın kaçırılmasıyla hiçbir bağlantısı olmayabilir.”

“Etrafına baktığında burası sana bakım personeli olan bir adamın yaşayacağı bir yer gibi mi geliyor?” diye sordu. Bir yandan da GPS’i takip edip geçtiğimiz sokak ve bulvarları kontrol ediyordu.

Hayır. Rahatlıkla öyle *olmadığımı* söyleyebilirdim. Burası muazzam görünüyordu. Evlerin genellikle birbiri üzerine inşa edildiği Atlanta’nın kenar mahallelerindeki

yeni yerleşim yerlerinin aksine, burası çok rağbet gören bir yerdi ve farklıydı. Büyük evlerin geniş yeşil alanlar üzerine kurulduğu sokaklara sahipti. Eski tarzdaki sokak lambalarının aydınlatığı yürüyüş yolları vardı. Bisiklet patikaları bile ormanlık alana doğru uzanıp gözden kayboluyordu. Buradaki evler, bizim mahallemizdeki evler kadar büyük değildi ama çevrenin kendisi başlı başına etkileyiciydi.

“Belki de ailesi burada yaşıyordur ya da...”

“Ya da belki burayı evimi havaya uçurup iki kişiyi öldürmek için kendisine ödenen yarım milyon dolarla satın almıştır.”

Mideme kramp girmişti. Trafikte hızlı bir şekilde ilerlerken ürettiği bir teoriydi. Kabul etmek gerekirse ödeme zamanı gerçekten şüphe uyandırıcıydı. Fakat polis yangını kundaklama olarak görmemişti.

Deliliğin kıyısında geziniyordu. Zihni adrenalini bombardımanı altında olduğu için olaylara farklı bir şekilde yaklaşıyordu. Onu çok iyi anlıyordum. Ben de büyük bir çaresizlik içindeydim. Onu polisi beklemeye ikna edemesem bile en azından onunla konuşup bizi Luna’yı bulmaktan daha da uzaklaştıracak bir adım atmaktan geri tutabilirdim.

“Bunu bilmiyoruz,” diye ekledim. “Eğer kapısında birden belirir ve ona büyük suçlamalarda bulunursan belki de hiçbir zaman öğrenemeyiz. Sonuna kadar senin arkadayım. Fakat duygularımız çok yoğun ve kontrolümüzü kaybetmemeliyiz. Steven, Luna’yı kaçıran adamdan yüklü miktarda para almış. Tek ihtiyacımız olan şey bir isim, Eason. Geri kalan araştırmayı bırakalım da polisler yapsın.”

Çenesi gerginlikten kasılmış, bakışları yola odaklanmıştı. Her ne kadar öfkeden deliye dönmüş olsa da sonuna kadar haklı olduğumu çok iyi biliyordu. "Sekiz yüz doksan bir numarayı ara," dedi birden.

Saat onu geçerken, iki katlı bir binanın garaj yolunun kenarına arabayı çekti. Verandanın, üst ve alt kattaki birkaç odanın ışıkları yanıyordu. Eğer Barton evdeyse, onu uyandırmak zorunda kalmayacaktık.

Arabadan ilk önce Eason inmişti. Ben de hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştım. Etrafı parmaklıkla çevrelenmiş verandaya çıkan merdivenlere doğru yöneldi. En az altı adet sallanan sandalyeyle birlikte tavandan asılan bitkiler, ön tarafta sıralanmıştı. Korkunç bir oyunun altında gizlenen sıradan normal bir ev.

Eason kapı zilini çaldığında yüreğim ağzımda bekliyordum. Sakin görünmeye çalışıyordum ama Eason'ın adrenali bana da bulaşmıştı. Kapıda durmuş, sabırsız bir şekilde bu adamın bizi Luna'ya götürmesi için dua ediyorduk.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadan bekledik. En sonunda Eason, kapıyı yumruğuyla güçlü bir şekilde çaldı.

"Sakin ol," diye fısıldadım. Sandalyenin etrafından dolanıp içeriye bakmak için pencereye gittim. Modern, koyu renklerde dekore edilmiş oturma odasında, şömine ateşinin yanında duran televizyonda, yerel haberler açıktı.

"Birilerini görüyor musun?" diye sordu Eason.

"Hayır ama televizyon açık."

"O zaman içerde birileri olmalı." Kapı kolunu şingirdattı. Açan olmayınca homurdandı. "Canı cehenneme. Arka tarafa geçiyorum ben."

"Eason," diye seslenip tam ona küçük bir uyarı yapacağım sırada, dilimin ucuna gelen şey daha söyleyemeden birden kayboluvermişti.

Aniden evin içinden keskin bir çığlık sesi geldi. Çekiç darbesi yemiş gibi sarsıldığımı hissettim.

Steven Barton değildi.

Bir erkek sesi bile değildi.

Bu sesi yanlış duymuş olamazdım. Nerede olsa tanurdım.

Böyle düşünen sadece ben de değildim.

"Luna!" Eason bağırarak güçlü bir şekilde omzuyla kapıya yüklendi.

Küçük kızımızı kollarında tutan bir adam, bize sırtı dönük bir halde koşturuyordu. Adamın omuzları üzerinden Luna'nın bal rengi gözleriyle bakiştım. Boğuk sesini duyamasam da onun tatlı tatlı, "Bwee," deyişi zihnimde dönüp duruyordu.

"Luna içerde!" diye bağırdım. İçimi aniden bir panik duygusu kaplamıştı. "Sanırım adam onu arka taraftan çıkarmaya çalışıyor."

Evin etrafından dolaşmaya çalıştım. Eason benden daha hızlıydı. Ayak sesleri tahta verandada gürültüyle yankılanıyordu. İki eliyle birden trabzanı tutarak üzerinden atlayıp gözden kayboldu.

Eason, "Hey!" diye bağırdı. "Lanet olası, olduğun yerde kal."

Kan beynime sıçramış bir şekilde evin arka tarafında ona yetişmeye çalışıyordum. Eason, Luna'yı tutan sakallı adamın üzerine doğru atlayıp onu yakaladı.

Luna, adamın kollarının arasından kayıp sert bir şekilde çimenlerin üstüne düşünce acıyla çığlık attı.

"Onu al!" diye bağırdı Eason. Bir yandan da adamı sıkıca tutmaya çalışıyordu. Adam ondan kurtulmak için büyük bir mücadeleye girmişti. Karşılıklı atılan yumruklar, acıyla çıkan homurtular ve küfürler, gecenin ölümsüz sessizliğini bölüyordu.

Kalbim ağzımda koşarak Luna'nın yanına gittim. Kollarını bana doğru açan Luna'ya, iki büyük adımda ulaşım onu kucakladım. Çaresiz biçimde yanaklarından aşağıya yaşlar boşalıyordu. Boynuma sıkıca tutunup bir yandan ağlıyor, bir yandan da o minicik bedeni sallanıyordu.

"Babamı istiyorum!" diye ağladı.

"Şşş. Her şey yolunda. Bitti artık. Ben yanındayım," dedim. Elimle sırtını sıvazlayıp onu sakinleştirmeye çalışıyordum.

Doğru olan, o anda Luna'yı alıp oradan uzaklaşmaktı. Eason başının çaresine bakabilirdi. Ayağıma hareket etmesi için komut vermiştim. Beynim bunun için çılgık atıyordu. Fakat nedenini anlamadığım bir sebepten dolayı, orada Eason'ın kavga edip durdurmaya çalıştığı adama dikkatle baktım.

Steven Barton'ı asla tanıyamazdım. Bilgisayarımnda sadece bir tane fotoğrafını görmüştüm. Koyu kahverengi saçlar tutuyordu. Kalın sakallar da.

Ama bunların hiçbiri neden ensemdaki tüylerin neden diken diken olduğunu açıklamıyordu.

"Seni lanet olası pislik," Eason kükreyip dönerek adamın üzerine çıkmış, bir elini adamın boğazına geçirmişti. Dizini kullanarak adamı yere çivilemişti. Birden durdu. Baştan aşağıya, öfkeyle dolu olan o kocaman bedeni aniden...

Donmuştu.

Tıpkı kalbim gibi, etrafımızda dönem dünya yeniden alevler arasında kalmıştı.

Adı, dudaklarımın arasından vahşi bir fısıltıyla firar etti. "Rob?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

EASON

“**B**urada ne sikim dönüyor lan!” Derin bir nefes aldım. Eski en yakın arkadaşımın yüzüne hedef aldığım yumruğum, cansız bir şekilde yan tarafıma düşmüştü.

Ölü olan, eski arkadaşımın yüzü.

“Üstümden hemen kalk.” Altımda debeleniyordu. Patlamış dudağından aşağı, sakalına doğru kan damlıyordu.

Başımı iki yana salladım. Gözlerimin önünde kanlı canlı nefes alan adamı görüyor ancak hayatta olduğuna inanamıyordum.

Yalan söyleyemezdim. Ölümünün ardından öğrendiklerim yüzünden ondan ölesiye nefret ediyordum. Ama ömrümü birlikte geçirip kardeşim gibi gördüğüm adam hayatta olduğu için neredeyse birkaç saniyeliğine *sevinmiyordum.*

Ta ki kızımı kaçırdığını hatırlayana kadar.

İki elimle boynuna sarılıp onu iyice yere bastırdım ve kükredim. “Ölüsün sen! Seni gömdük biz!”

Dudağının kenarı kıvrılıp yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti. "Hayır. Siz, Steven'ı gömdünüz. Bok herif zemin katta yangını çok erken başlattığı için ölmeyi hak etmişti. Kahrolası amatör neredeyse benim hayatıma mal oluyordu."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Çok fazla sorum vardı. Fakat zihnimin onlardan hiçbirini soracak vakti yoktu. Arkadan gelen Luna'nın çılgılığıyla birlikte, içinde bulunduğum şoktan sıyrılıp kurtuldum.

Kafamı kaldırdığımda, kadının onu birkaç metre ötede kucağında tuttuğunu gördüm. Yüzü, sanki hayalet görmüş gibi bembeyaz kesilmişti. Ki gerçekten de görmüştü. Ama kızımı almıştı. Bebeğim, altımda kıvranıp duran adamın ulaşamayacağı mesafede onun kollarında güvendeydi. Bedenimde kaynayıp duran o büyük fırtınaya rağmen, kendimi kontrol altına alıp rahat bir şekilde nefes aldım.

Bree bize doğru bir adım atmak üzereyken aniden dondu. Yaşadığı şok, bize daha fazla yaklaşmasına müsaade etmemişti. "Sen nasıl çıkmayı başardın?" Sesi bir şekilde anlaşılır çıkmayı başarmıştı. "O ikinci patlamadan sonra kimse kurtulamazdı."

Rob pis pis sırıttı. "Hiç kimse *ilk* patlamadan da kurtulamamalıydı. Ama işte gördüğün gibi, buradayız."

Gözlerimi Luna'dan ayırmak istemiyordum. Eğer ona bakmayı bırakırsam nerede olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı o kâbusta, yeniden boğulacakmışım gibi hissediyordum. Ama Rob'un o şeytani kahkahası bedenimin ürperip dikkatimin yeniden ona dönmesine sebep oldu.

"Tanrım, ne kadar da şiirsel. Eason, mutlaka bu dram için bir şarkı yazmalısın. Belki de bu sefer gerçekten iyi bir şey çıkar."

Ömrüm boyunca beni her zaman cesaretlendirip sürekli destekleyerek arkamda duran adamdan gelen aşılama. Konuşmaya devam ettikçe inandığım o adamın, artık gerçekte var olmadığını kendi kelimeleriyle bana daha çok kanıtlıyordu.

Belki de hiç var olmamıştı.

"İkinizi öldürme işini isteyerek yapacak birini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Prism'den para hortumlamak için aylarımı harcadım. Lanet olası her bir detayı, Jessica'nın havuzda uzanmasından ya da daha iyi haliyle, dizleri üzerinde bana kralmışım gibi davranmasından en ince ayrıntısına kadar planlamıştım." İki elim boğazına yapışmış bir haldeyken bile kafasını çevirip karısına bakmayı başarmıştı. Hayır, sikerler. Benim kadınıma. "Senin sigorta poliçen *ikimizin* hak ettiği hayatı yaşamamızı sağlayacaktı. Yarım milyon dolar, Steve Barton için harcanıp çöpe gitti ve en sonunda da ölen tek kişi Jessica oldu." Acı ile dolu bir ses çıkardı.

Aramızdaki hava bir anda donmuştu. Tam o anda, onu aslında yerin üç beş metre altında olması gerektiği gibi yere yapıştırdım. Alevlerin yeniden boynumu yalayıp geçtiğini hissedebiliyordum.

Dumanlar arasında uyandığımda hissettiğim korku.

Yıkıntılar arasında Jessica'yı ararken kesilen ellerimde hissettiğim o acı.

Dışarda durmuş, karımı ve en iyi dostumu başarısızlığa uğrattığımı düşündüğümde hissettiğim o emsalsiz keder.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum dişlerimin arasından tıslayarak. Zihnimde ihanetinin parçaları birleşirken yumruk yaptığım elimi yüzüne indirmiştim. "Beni öldürmeye mi çalıştın?"

Yediği yumruk karşısında acıyla homurdanırken bir yandan da pis pis sırtmaya devam ediyordu. "Aslında, teknik olarak ölmesi gereken kişi Bree'ydi. Seni bu işin içine dahil eden Jessica oldu. Tanrım, senden nefret ediyordu."

Onu boğarak hayatına buracıkta son vermek istedim. Kulaklarım öfkeden uğuldarken görüşüm bulanıklaşmıştı. O iğrenç itiraflarını bir yumruk gibi arka arkaya ruhuma indirdiği sırada, zerre kadar suçluluk hissetmeden bunu yapabilirdim.

Zaten ölmüş bir adamı yeniden öldüremezdiniz, öyle değil mi? Kafam çok karışmıştı. İhtiyacım olan intikamdan daha çok soruların cevaplarını öğrenmek istiyordum.

"Siktir. Bu da ne demek oluyor şimdi, Rob? Karımla yattın, ona âşık oldun ya da ikiniz her ne yapıyorsanız işte. Ardından kendi sahte ölümünü planladın *sonra da* benim kızımı kaçırdın! Lanet olası, kimsin sen?"

"Eğer oradaki fahişe benim gelir kaynağımı işten kovmasaydı, Luna'ya ihtiyacım olmayacaktı."

Bree'nin nefesi kesilmişti. Yanına gidip onu sıkıca tutmak istedim. Onu ve Luna'yı kollarımın arasına alıp bu boktan bulmacanın parçalarını bir araya getirmek istedim. Ama Rob'a kaçması için fırsat vermeyi riske atamazdım.

"Bree, Luna'yı alıp buradan uzaklaş!" diye bağırdım. Gözlerimi hâlâ bir yönüyle hem tanıdık hem de tama-

men yabancı olan bu adamdan ayırmadım. Bree'nin adımlarının çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Uzaklaşmak yerine ayak seslerinin yaklaştığını işittim.

"Prism'in içinde sana köstebeklik yapan kimdi?" diye sordu Bree.

"Ah, çok şaşıрма bence. Büyük bir memnuniyetle seni mahvetmek için bana yardım etmek isteyen, hatırı sayılır kişi vardı. Doug bu kişiler arasında para kaçırırken yakaladıklarımından sadece biriydi. Onunla ilgili dava görülmeye başlar başlamaz bana karşı hiç şansı kalmamıştı. Beş milyon dolar, benim Mexico'ya kaçmak için tek şansımdı." Altında huzursuzca kıpırdandı. "Kahrolası, kalk üstümden. Nefes alamıyorum."

Yüzüne doğru eğildim. Yüzümden akan ter damlası alnuna düşmüştü. "Güzel. Son iki yıldır içinde yaşadığımız cehenneme hoş geldin." Artık bunu, cehennem olarak nitelememin doğru olduğundan pek de emin değildim. En güzel aileye, muhteşem ötesi bir kadına ve hayalini kurduğum bir kariyere sahiptim. Çektiğim çile bunlara değmişti.

"Ah, hadi ama o kadar da kötü olmamıştır." Kahkaha attı. "Benim sahip olduğum hayata, ya da karıma sahip olmak için hiç zaman kaybetmemişsin." Pislik herif gözlerini benden ayırıp Bree'ye göz kırptı. "Sanırım seni hâlâ havuz evinde tutuyor. Ama Grammy performansından sonra eminim üst kata taşınmana müsaade etmiştir." Gülerek yüzüme tükürdü. "Buz gibi soğuk bir ama sahip karımı koluna takıp orada olman şöyle dursun, bunu başaracağını asla düşünmemiştim."

"Ne?" diye çıkıştı Bree.

"Dedim ki, buz gibi soğuk-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden ağzına yumruğumu indirdim. Şiddet yanlısı bir adam değildim ama yumruğum yüzüne indiğinde kemiklerinden çıkan sesleri duymaktan büyük zevk almıştım.

"Bana yumruk atmaya bir son ver!" diye kükreyip kalçasını hareket ettirmeye çalıştı. "Yoksa, Tanrıya yemin ederim ki boynunu kıracağım."

Bu defa sırtma sırası bendeydi. Gerçi onun yaptığı gibi şeytani bir gülümseme takınamadım. "Sen zaten bunu bir defa yapmaya kalkıştın, pislik. Başarabildin mi?"

Bree yeniden soru sorup konuşmaya geri dönmüştü. "Şirketten para çalmak için Doug'ı tuttun, öyle mi?"

Rob gülmeye başladı. "Zaten bunu uzun yıllardan beri yapıyordu. Yangında başarısız olduğumda, eğer ben yakayı ele verirsem onu da kendimle birlikte aşağı çekeceğimi söyledim. Ardından para bana akmaya başladı."

"Neden?" diye sordu Bree. Ses tonundaki incinmişlik, kanımın kaynamasına sebep oluyordu.

"Ne neden? Olaylar planladığım gibi gitmedi. Benden ne öğrenmek istiyorsun? Lanet olası ev çok erken havaya uçtu. Bu roket bilimi değil ki. Arkadan kaçmayı başarmıştım. Fakat ikinizin de dışarıda, yangından kurtulduğunuzu görünce hayatımın sona erdiğini anlamıştım. Yaptığım bunca şeyin bir hiç uğruna boşa gitmesine asla izin veremezdim. Steven öldüğü için onun yerine geçip yeniden başlamaya karar verdim. Yıkık dökük olmayan bir kulübe satın alıp Doug'ı yakından takip etmeye başladım. İhtiyacım olan son şey, o aptalın vicdan yapıp bizi ele vermesi olurdu."

"Boşanma denen bir şey var, biliyorsun değil mi?" diye çıkıştı Bree.

"Haklısın. Böylece sen de şirketimi alıp hayatımın geri kalanı boyunca beni sikimden tutarak yönetebilmek için çocukları kullanabilesin diye mi? Canın cehenneme. Evli olalım ya da olmayalım, taşaklarımı sana vereceğim başka bir güne uyanmaktansa ölmüş olmayı yeğlerdim. Ve sürprize bakın ki işte burada karşındasın. Beni yeniden alt etmeyi başardın. Sadece bundan bir kurtuluş yolu aramıştım."

Bree, "Hayır, büyük bir başarısızlık abidesi gibi görünmeyecek bir çıkış yolu bulmaya çalıştın sen!" diyerek tısladı. Luna'nın yüzünü boynuna bastırmıştı. "Senin o zavallı biricik egon. Prism çok büyük bir borç içindeydi. Beni ve Eason'ı saf dışı bırakma planın geri tepti. Kendi ellerinle sevgilini öldürdün. Elini attığın her şey, başarısızlıktan başka hiçbir şey getirmedi."

Rob, "Lanet olası çeneni kapat!" diye bağırıp altımda debelenmeye başladı. Onu yere çivileyip hareket etmesine engel oldum.

"Senin o lanet çeneni kapatırım," dedim sertçe. Sanki keskin bir bıçak yutmuş gibi, boğazımın acıdığını hissediyordum. "Gerçekten ben biraz para kazanmaya başladım diye, kızımı kaçırıp özgürlüğüne kavuşacağını mı düşündün?"

"Ah, Eason. Her zaman çok kolay kandırılabilen biri oldun. Sen ciddi ciddi oradaki çocuğun senin olabileceğini mi düşünüyorsun? Sen ve Jessica ne kadar sıklıkta beraber oluyordunuz? Ayda bir mi? Ben her gün ona sahip oluyordum. Hatta sen diğer odadayken bile birkaç

kez bunu yapmıştım. Sence Luna, neden Madison ve Asher'a daha çok benziyor? Bunu sana ilk söyleyenin ben olmasından nefret ediyorum ama aslında Luna Maxwell gerçekte Luna Winters."

Bu defa sırtıma sırası bendeydi. "Ah Rob," deyip mimiklerini taklit ettim. "Sen her zaman çok bencil birisi oldun. Jessica sana Luna'nın senin olduğunu söylemiş olabilir. Ama hiç DNA testi yaptırmadın, öyle değil mi? Beni kolay kandırılmakla suçluyorsun ama seni kandırmak için gereken tek şey bir kadının ne zaman istersen sikini ağzına almasıydı. Bunu yaptıktan sonra o kadının seni beslediği tüm saçmalıklara inandın. Diğer telefonunu bulduk. Mesajlar, lanet olası o resimler. İkinizin arasındaki birlikteliği ve Luna'nın biyolojik olarak senin kızın olduğunu düşündüğünü biliyorduk. Ben, senin gibi bana söylenilene körü körüne inanacak kadar aptal biri olmadım hiç."

Boğazını sıkıca kavradığım ellerimi hafifçe gevşetip yüzümü onunkine yaklaştırdım. Burunlarımız birbirine değecek kadar yakınındaydım. Ona gerçeği söylerken hiç bu kadar tatmin olmamıştım.

"Luna benim kızım."

Gözleri kocaman açılmıştı. Bu çılgınca senaryonun başından beri ilk defa yüz ifadesi şokla dolmuştu. "Yalan söylüyorsun."

"Üzgünüm. Jessica'nın aksine, DNA testi yalan söylemez. En çok sevdiğim kısmı duymak ister misin? Şimdi Bree de benim. Oğlun Asher? O da benim. Madison mı? Benim. Hapishane köşelerinde sürünülecek bir hayat değil de rahat ve özgür bir hayat." Sesimi alçaltıp konuş-

maya devam ettim. "Benim. Söylesene, Rob. Bu durumda kazanan gerçekte kim?"

Damarlarımda dolaşan adrenaline birlikte, hayatımı altüst eden ve aynı zamanda beni özgürlüğe kavuşturan adamın yüzüne indirdiğim yumruktan çıkan ses değildi beni mutlu eden. Aksine, hepimizi manipüle etmekten başka bir şey yapmamış bir kadın için hayatını mahvettiğini fark ettiğinde, yüzünün aldığı acınası ifadeydi.

Birkaç dakika öncesine kadar hayatına son vermek istiyordum. Dürüst olmam gerekirse, bunu gerçekleştirmek için içimde yanıp tutuşan bir güç de vardı. Fakat en büyük zafer, ona verdiğim haberler sayesinde en yıkıcı darbeyi aldığını bilmek olmuştu.

Bütün bu yaşananlardan sonra Bree ve ben bir süre sessizliğimizi korumuştuk. Ardından, Luna'yı alıp evin ön tarafına geçti ve polisleri beklemeye başladı. Biz beklerken Rob bağırıp küfretmeye devam ediyordu. Hakaretler ve ölüm tehditleri onun ikinci dili gibi olmuştu. Artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Çünkü her şeyden önemlisi, Rob Winters'ın hiçbir kıymeti kalmamıştı.

Ajan Garrett ve ekibi kısa süre sonra gelmişti. Hayal dünyasında yaşayan psikopatın üzerinden ellerimi çeker çekmez, evin etrafından dolaşıp kızımı bulmaya gittim.

Luna hızlıca kollarımın arasına atlayıp sessizce ağlamaya devam ediyordu. Luna'nın sıcaklığı, kaçırıldığını öğrendiğim andan beri damarlarımda gezinen o soğuk rüzgârların yerini almıştı. "Şşş. Baban yanında, tatlım. Her şey bitti artık."

Evin ön tarafındayken bile Rob'un polislerle mücadele

ettiğini duyabiliyorduk. Bree'ye ve bana, onun çöküşüne biz sebep olmuşuz gibi hakaretler yağdırıp bağıırıyordu.

Yangının hemen sonrasında kontrol edemediğim şeyler için kendimi suçlamakla çok vakit kaybetmiştim. Beni hiçbir zaman sevmemiş bir eş ve en iyi dostum gibi görünüp, mükemmel bir hayata sahip olabilmek için beni öldürmeyi dahi göze almış bir adam için yas tutmuştum.

Çoğu gece uyanıp yangın anını zihnimde tekrar tekrar canlandırıyor, yanlış kadını kurtardığımı düşündüğüm için büyük bir suçluluk duygusuyla yanıp kavruluyordum.

Oysa şimdi kızım kucağımda ve Bree yanımda, yuvamıza ve ailemize doğru yola koyulmuşken tam olarak doğru kişiyi kurtardığımı artık çok iyi biliyordum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BREE

“Hey, şek, anahtarlarımı gördün mü?” diye sordu Eason. Geniş omuzlarıyla kapı pervazını doldurmuştu.

Israrla kullandığı o aptal lakap karşısında gözlerimi devirerek ona baktım. Ne zaman beni sinirlendirmek istese, o şekilde seslenirdi. Hemen ardından istediği o tepkiyi aldığı anda, bana doğru eğilip güçlü bir öpücükle nefesimi keserdi. Bu yüzden şek diye çağrılmak, küçük bir fedakârlıktı.

Yere oturmuş iç çamaşırlarımı katlayıp kutuya yerleştirirken başımı kaldırıp ona baktım. “Arka kapıdaki askılığı kontrol et. Nakliyeciler geldiğinde engel olmasın diye Tahoe’yu garaja çekmek zorunda kaldım.” Durdum ve ardından gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Ayrıca bana şek diye seslenmeye bir son ver.”

“Bunu yapamayacağımı çok iyi biliyorsun.” Sırtıp bana doğru eğildi. Başımın arkasını kavrayıp dizlerini kırarak o bilindik şek rutinini yapabilmek için bana iyice sokuldu.

Altdudağını yakalayıp daha fazlasını talep ettim. Ben istediğim zaman Eason asla karşı koyamazdı. Dillerimiz uyum içinde dans etmeye başladı.

“Bu gece yatakları almıyorlar, öyle değil mi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Kendime engel olamayıp kahkaha attım. Elimini yüzünün kenarına yerleştirdim. “Hayır, sadece eşyaları paketleyecekler. Taşıma işlemini yapacak kişiler yarın gelecek. Yine de en güzeli, herkes uyuduktan sonra birlikte alacağımız iyi bir duş olacak gibi duruyor.”

Rob tutuklandığından beri iki hafta geçmişti.

Bütün bu yaptıklarını, ne amaçla yaptığına kafa yorarak geçirdiğimiz iki hafta.

Luna’nın kayıp olduğu zamanlardan kalan düşüncelerimizden uzakta, rahatlamaya çalışarak geçirdiğimiz iki hafta.

Kocanızın en yakın arkadaşınızla aşk yaşadığını öğrendiğinizdeki o ihanet, kalbin tam ortasına saplanmış bir hançer gibiydi. Onların sizden nefret ettiğini, bu uğurda sizi öldürmeyi dahi planladıkları gerçeğiyle yüzleşmek ise, daha çok bir trenin çarpması gibiydi.

Rob gözaltındayken Doug bülbül gibi ötmüş, eski kocamı hiç düşünmeden otobüsün altına atmıştı. Bu Rob’a, tüm tekerlekleriyle üzerinden geçen bir otobüs kadar ağır bir darbe olmuştu.

Doug polise verdiği ifadede Steven Barton’ı, Rob’la tanıştıran kişi olduğunu itiraf etmiş ama ondan sonra gerçekleşen olayların hiçbirinden haberi olmadığını ve masum olduğunu iddia etmeye devam etmişti. Yine de ölü olduğu varsayılan bir adama her ay para göndermiş olması, tam tersini söylüyordu.

Eğer Rob açgözlü, güç bağımlısı bir manyak olarak Luna'yı kaçırmamış olsaydı, büyük ihtimalle yaptıklarına rağmen bu işten paçayı sıyıırırdı.

Luna'yı almış olması yine de zihnimi fazlasıyla meşgul ediyordu. Doğduğundan itibaren kendisinin büyüttüğü Madison ve Asher'ı neden seçmemiştii? Fakat hemen sonra Luna'nın âşık olduğu kadından, Jessica'dan olduğunu düşünmüş olması aklıma geliyordu.

Yine de bunlar spekülasyondan öteye gitmiyordu. Çünkü Rob, polisle işbirliği yapmayı reddetmişti. Ama bir yönüyle Rob'un, Eason'ı cezalandırmak istediğine inanıyordum. Kendisini gizlemek zorunda kalıp o güzel adını sadece mezar taşına kazınmış halde görürken, Eason'ın Grammy'de başarılı olduğunu ve hayallerini gerçekleştirdiğini görmesi, Rob'u büyük bir kıskançlığa sürüklemiş olabilirdi.

Rob her zaman Eason'ın müzik kariyerini destekliyor gibi görünmüştü. Fakat geçmişte yaşananları hatırladığımda, Rob'un Eason'ın her zaman sadece başarısızlığa uğramasını umduğu için onunla arkadaş olduğuna inanmaya başlamıştım. Rob her defasında kahraman rolünü üstlenen kişi olmuştu. Bir taraftan sürekli Eason'ı, dünyanın daima parmaklarının ucunda olduğuna dair cesaretlendirirken diğer taraftan hayatının hiçbir aşamasında ondan daha iyi bir seviyeye gelemeyeceğine dair varsayımlarla huzur buluyordu.

Ancak Eason bunu başarmıştı.

Rob ise kendi hazin sonunu hazırlamıştı.

Aslında Rob'un aşağılık kompleksi, problemlerinin temelini oluşturuyordu. Yine de bunu gizlemeyi çok iyi

başarmıştı. Karısının kendisinden daha başarılı olmasını kabullenememişti. Asher için işi bırakmadan önce, Rob'un kazandığından çok daha fazlasını kazanıyordum. Ondan daha yüksek bir pozisyondaydım. Prism benim olmasına rağmen onunla birlikte çalışıp ikimizi de iş ortakları olarak görmüştüm. Ama açıkça belli oluyordu ki, Rob böyle düşünmemişi. Ondan benim gölgem altında yaşamasını asla istememiştim. Fakat o, kendine güveni olmayan bir adam olduğunu kanıtlamış, karısının gölgesinden hep korkmuştu.

Eason'ın da benim de hâlâ sorulacak bir sürü sorumuz vardı. Bunların çoğu da *neden* ile başlıyordu. Ne kadar fazla cevap alırsak alalım -ki şu an olduğu gibi yanıtlanmayan onlarca sorumuz vardı- hiçbirisi Rob ve Jessica'nın çılgınca ve dengesiz eylemlerini açıklamayacaktı.

Eason ve ben bunu kabul edebilirdik. Terapiye yüksek meblağlarda para harcayan iki yetişkindik. Ama çocukların olayları anlamlandırma süreçleri çok daha zor oluyordu. Luna, kaçırılma olayının ardından kâbuslar görmeye başladığı için Eason onu odamıza taşımıştı. Bu yaptığı her ne kadar kızı için olsa da derinlerde korkularını bastırmak olduğu barizdi. Birlikte bunun da üstesinden gelmeye çalışıyorduk.

Asher hayalet görmediğini fark edince rahatlamışa benziyordu. Ayrıca suçlamalarını ciddiye alıp ona tam anlamıyla inanmadığımız için dilediğimiz özürleri kabul etmiş gibiydi. Ama babasının yaptığı şeyleri kabul etmekte güçlük yaşıyordu. Çocuk psikoloğundan yardım alıp mümkün olabilecek en yumuşak şekilde ona anlatmaya çalışmıştık. Ama bu tarz bir zalimliği hafifle-

tip anlatmanın kolay bir yolu yoktu. Babasının cennette olmasıyla alakalı daha önce sorduğu sorular, şimdi yerini babasının bir gece yarısı gelip o ve Madison'ı alıp almayacağıyla ilgili sorulara bırakmıştı. Ya da Rob'un hapisteyken evimizi yakmayı başarıp başaramayacağı ile ilgiliydi. Bunların hiçbirinin gerçekleşmesinin mümkün olmayacağına dair ona güvence versek de artık bizimle birlikte uyumak istediğini söylemişti. Madison yaşanan olaylarla güzel bir şekilde başa çıkıyor gibi görünüyordu ama kızımızı odasında yalnız bırakacak değildik.

Her gece beşimiz birden aynı yatağa doluşuyorduk. Defalarca kaburgalarım yediğim dirsek darbeleri ve Eason'ın malum yerlerine yediği onca tekmeden sonra azıcık bile uyku çekebildiğimizi söyleyemezdim. Yine de hep birlikte ve güvendeydik. Birkaç dakikalığına bile olsa bulduğumuz o kısa dinlenmeler huzur vericiydi.

Rob öldükten sonra çocuklara istikrarlı bir yaşam sunma konusunda her zaman oldukça kararlı olmuştum. Ama korku ve travmalar tarafından sekteye uğratılınca biraz esnek davranmanın kimseye zarar vermeyeceği sonucuna ulaşmıştım.

Prism'e çalışmak için geri dönme gibi bir niyetim yoktu. Rob'un yaptıkları bunda çok az bir etkiye sahipti. Ama en önemli sebebi, gerçekten dönmek istemiyor oluşumdu.

Yaşadığımız bunca şeyden sonra ailemizin bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, onların bana ihtiyaç duyduğundan daha çok benim onlara ihtiyacım vardı.

FBI'nın soruşturması sonlandıktan sonra Prism'i sat-

maya karar vermiştim. Rob'un ölümünden geri dönmesi sosyal medyada ve haberlerde yayılıp markamıza zarar vermesine rağmen şirketin işleri yine de iyi sayılırdı. Dünyanın pek çok yerinden birlikte çalışmak için teklifler geliyordu.

Atlanta'da bizi tutan hiçbir şey kalmamıştı. Eason ile uzun bir konuşma yapmıştık. Kariyerinin henüz başında sayılırdı ve bunun için Los Angeles'ta olması gerekiyordu. Bizim de sadece onunla birlikte olmaya ihtiyacımız vardı.

Böylece karar verilmişti. Yirmi dört saatten çok daha kısa bir süre içinde ailemiz, Kaliforniya'ya taşınıyordu.

Hayallerimin erkeği öne doğru eğilip bana gülümse-di. "Mmm Seninle bir kez daha duş alabilirim." Dudaklarımı öpüp ayağa kalktı. "Eğer eşyaları kolilemek için birilerini tuttuysak, sen neden burada durmuş eşyaları koliliyorsun?"

"Ah, doğru ya. Neden gidip adamlardan birini alıp onlara iç çamaşırlarımı kolilemesini söylemiyorsun?"

Dehşete kapılmış bir şekilde güçlkle nefes aldı. "Benim kadınının *Hanes Her Ways** iç çamaşırlarına hiçbir erkek dokunamaz."

Kahkahalara boğularak gülmeye başladım. "Hey! Seksi iç çamaşırlarım da var."

Eason, "Evet ama şu büyükanne tarzı pamuk iç çamaşırlarının bana ne yaptığını iyi biliyorsun," dedikten sonra altdudağını ısırp kaşlarını muzipçe oynattı.

Tanrım, bu komik adamı seviyordum.

Ona vurmaya çalıştığım sırada uzaklaşıp güldü. Sa-

* Yüksek bel iç çamaşırı çıkaran bir marka. (ç.n.)

kinleşince ellerini belinin üzerine yerleştirip, "Gördüğüm kadarıyla aldığım kırmızı şekerlemelere henüz dokunmamış gibisin," dedi.

Eason'ın komodinin üzerine odaklanan bakışlarını takip edip omzumu silktim. "Son zamanlarda pek şekerleme yiyecek havamda değildim sanırım."

"Hımm." Çekici bakışlarını bana doğru yöneltmişti. "Yarın ayrılmadan önce yemeyi planlıyor musun peki?"

Şüpheyle ona baktım. "Hayır, öyle bir planım yoktu."

"Çocuklar, annenizde şekerleme var!" diye bağırıp hemen sonra dikkatle bana baktı. "Peki ya şimdi?"

"Eason! Neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Ayrıca, o seksi düşünü alabilmen için onların erkenden uyumasını umut ediyorsan eğer, bunun yolu şekerlemelerden geçmiyor maalesef."

"Hımm, sanırım onu gözden kaçırmışım. Artık çok geç." Merdivenlerden yukarı koşarak çıkan ayak seslerinin ardından umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

İlk gelen Asher olmuştu. "Ben şeker istiyorum."

Elleri başının üzerinde ikinci gelen Madison olmuştu. "Ben de. Ben de. Ben de."

En son gelen Luna'ydı. "Şekerlemeye *ihtiyacım* var!"

Eason komodinin üzerinde duran kavanozu alıp bana getirdi. Büyük bir iştahla dört kişi ellerini açıp uzatmış, beni bekliyordu. Evet. Dört kişi. Eason elini uzatmış çocukların ortasında bekliyordu.

Kapağı çevirmeye başlayıp başımı salladım. "Her birinize sadece iki tane!"

"İki mi!" Asher itiraz etti. "Eason, bize on tane söz verdi ama!"

Eason kalçasıyla Asher'ı dürttü. "Çocuk. Başımı belaya sokma, lütfen."

Asher kıkırdayıp yan tarafa devrildi. Eli hâlâ açık bir halde toparlanıp ayağa kalktı.

"On mu? Eason yine masal anlatmaya başladı sanırım." Kavanozun kapağını açıp yukarıya kaldırdım. "Çünkü..."

Tam da o anda, ağzımdan dökülecek tüm kelimeler yetersiz kaldı.

Tamam. Belki de bir tanesi hariç. "Eason!" Gözlerim yaşlarla dolmuş kesik kesik nefes alırken, elimde tuttuğum muhteşem zümrüt kesim tek taş elmas yüzüğe bakıyordum.

"Sen onu şekerlemelerin içine mi gizledin?" diye sordu Asher, plana dahil olmuştu.

Başımı kaldırdığımda Eason çocukların arasında diz çökmüştü. Konuşmaya başladığında bile çocuklar şekerleme isteyen ellerini indirmemişlerdi.

"Sana âşık olduğumu fark ettiğim anın çok daha öncesinde bile âşıktım sana. Seni sevmem gerekenden çok daha öncesinde seviyordum. Sonsuzluğun geri kalan tüm günleri boyunca da seni sevmeye devam edeceğim. Sana hayatın kolay olacağını asla söyleyemem. Fakat dürüst olalım, arada sana yine şek diye seslenmeye devam edeceğim."

Güldüm. Bir damla yaş yanağımdan aşağıya süzüldü.

Konuşmaya devam ederken bir parmağıyla akan göz yaşımı sildi. "Ama sana şunu söyleyebilirim ki her zaman ve her koşulda, bana ne zaman ihtiyacın olursa, daima yanında olacağım. Senin en iyi arkadaşın ve en bü-

yük hayranın olacağım. Hem iyi hem kötü, seni çılgına çeviren adam olacağım. Bana ihtiyacın olmadığında bile hep yanında olacağım. Bu hayatı birlikte yaşamaya devam ettiğimiz sürece, kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak göreceğim.” Elmas yüzüğü kavanozun içerisinden çıkarıp bana doğru uzattı. “Bree, bana dünyanın en büyük onurunu bahşedip benimle evlenir misin?”

Bu.

Adam.

Yangından sonra hayatımın sona erdiğini düşünmüştüm. Cehenneme dönmüş o alev toplarının arasında gözlerimi açtığımda, sonsuzluğun kapıları henüz aralanmıştı. Ben ise bunun pek farkında değildim.

Şu ana kadar bana sorulan ve cevap vermesi en kolay olan soru buydu.

“Evet,” deyip derin bir nefes aldım. Dizlerimin üzerine kalkıp kollarımı boynuna doladım ve defalarca haykırdım. “Evet, evet, evet, evet.”

Yüzüğü parmağıma geçirdikten sonra yüksek sesle gülmeye başladı. Beni kollarının arasında tutarak ayağa kalkmıştı.

“Evet dedi! Bu onların evlendiği anlamına geliyor.” Asher kızlara açıklama yapıyordu.

Çocukların mutlulukla dolu kıkırtıları ve kutlamaları arasında, Eason yüzümün her bir tarafını öpücüklere boğmuştu.

Zihnime gelen bir düşünceyle birlikte hafifçe geri çekilip gözlerine baktım. “Ne kadar süreden beri yüzük, kavanozda duruyor?”

Yüzü gururla aydınlandı. “Kaliforniya’dan satın alıp eve getirdiğimden beri.”

“Bana bundan hiç söz edecek miydin peki?”

“Sürprizleri ne kadar çok sevdiğini iyi biliyorum.”

Güldüm. “Bunu gerçekten çok sevdim.”

“Güzel o zaman. Şu andan itibaren, kırmızı şekerlemelerini yemekle alakalı en ufak bir mızızlanma dahi duymak istemiyorum. Yoksa tüm kavanozu çoktan bitirmiş olurum.”

Dünyadaki tüm o kırmızı M&M şekerlemelerini alabilirdi, hiç de umurumda olmazdı. Bana şek diye bile seslenebilirdi. Bunu ona asla söylemeyecektim tabii.

“Seni çok seviyorum.”

Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en güzel tebesümle bana doğru baktı. Çünkü Eason böyleydi. Tek bir gülücükle size milyonlarca şey anlatabilirdi. “Ben de seni seviyorum.”

SONSÖZ

EASON

İki yıl sonra...

“**V**e yılın en iyi albüm adayları...” Sunucu adayları açıklarken ben gözlerini sahneden ayırmayan karıma bakmakla meşguldüm.

“Konuş benimle,” diye fısıldadım.

Bree, kontrollü bir şekilde nefesini bırakıp bir eliyle tuttuğu baldırımı acı verircesine sıktı. “Sakin ol. Kameralar seni göstermek üzere.”

“Kameralar umurumda bile değil, eğer...”

En büyük çıkışı yakaladığım şarkının giriş notaları Staples Center’da çalmaya başladığı sırada, Shawn Hill olduğunu sonradan fark ettiğim sunucu, adaylığımı duyurmuştu. “Alevlerin Arasından, Eason Maxwell.”

Sandalyemde doğrulup hissettiğimden daha samimi olması için dua ettiğim bir şekilde gülümsemeye başladım.

Ön tarafımızda oturan Levee Williams, sandalyesinde dönerek ışıldayan bir gülümsemeye bize baktı. “Bu iş sende.”

Haklı olduğundan pek emin değildim. Gerçi bunun çok önemli olup olmadığından da emin değildim.

Los Angeles'a taşındıktan sonra hayatımız tamamen değişmişti. Bunun için çok mutluydum. Bu, Atlanta'da güzel anılarım olmadığı anlamına gelmiyordu. Arka bahçede çocuklarla birlikte oyun oynadığım zamanlar. Şömine ateşi etrafında toplanıp geçirdiğimiz o vakitlerde Bree'ye âşık olmam. Oreo perdeye tırmandığında çocukların duyulan o kıkırtıları. Bunların hiçbirisi, yaşadığımız yere göre sonlanmak zorunda değildi. Bu güzel anıları birlikte yaşadığım tüm o insanlar şimdi benimle birlikteydi, o çılgın kedi bile.

Kaliforniya'da, hayalimizdeki o evi bulmamız iki haftamızı almıştı. Georgia konut piyasasına göre çok pahalıya mal olmuştu. Fakat Downside Up'ın sağladığı büyük avantajla meblağı karşılayabilmiştim. Bree, girişteki güvenlik kapısı ve evin her yerinde bulunan kameralara âşık olmuştu. Çocuklar havuza, daha doğrusu havuza giden yola bayılmışlardı. Ben de evi çok sevdikleri için mutlu olmuşum. Herkes istediğine fazlasıyla kavuşmuştu.

Anahtarı teslim alır almaz bir firma kiralayıp bize daha büyük ve güzel bir şömine inşa etmesini istemiştim. Bunu istememin temel sebebi, evde şöminenin olmayışındı. Tuğladan yapılmış oval kısmın etrafına ikiz kanepeler yerleştirilmişti. Ateşin yandığı kısım ise, aşağı akan su haznesinin tam merkezine oturtulmuştu. Yeterince sessiz olduğu için Bree'nin rahatlamak adına bir köşeye kıvrılıp çıkardığı mırıltıları duyabiliyordum. Birlikte uzanıp saatlerce oturduğumuz, stresli geçen bir günün ardından rahatladığımız bir yer olmuştu.

Buraya taşındıktan sonra bile, Rob'un dramatik dönüşü yüzünden çocukların uyum sağlaması epey bir zaman almıştı. Yavaş ve durağan bir şekilde, Luna tıpkı eski zamanlarında olduğu gibi işveli ve vahşi karakterine geri dönmüştü. Madison, her şeye gülümseyip kıkırdayan bir çocuk olmuştu. Asher'in duygusal olarak toparlanması tepeye tırmanmaktan biraz daha fazlasıydı. Kimseye güvenmemeye başlamış, her şeyi sorgular olmuştu. Yeni bir okula başlamak bile onu neredeyse mahvediyordu. Dışa dönük, sevgi dolu çocuğumun kendi içine çekilmesini izlemek, Rob Winters'tan daha çok nefret etmeme sebep olmuştu. Ki zaten o şerefsizden aşırı öfkeli bir kaplanın gazabı kadar nefret ettiğim göz önüne alınırsa, bu durum çok şey söylüyordu.

Tutuklandıktan altı ay sonra, Rob muhtemel idam cezasından kaçınmak için suçunu kabul etmiş, savcıyla anlaşmaya varıp ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Asher, bu olayın ardından rahatlamış görünüyordu. Atlanta'dan ayrılmadan önce mahkeme, Bree'nin boşanma işleminin hemen gerçekleşmesi için dilekçesini kabul etmişti. Rob'un hapse mahkûm edilmesinin bir sonucu olarak hâkim tüm ebeveynlik haklarını da elinden almıştı.

İşte o gün Asher için her şeyin değiştiği gün olmuştu. Rob'un hapiste olduğunu bilmek ayrı bir şey, onun asla hapisten çıkamayacak olduğunu bilmek ise bambaşka bir şeydi. Rob'un yasal olarak artık onun babası olmadığını açıkladığımızda gözlerinden akan yaşla beraber yüzüne yerleşen rahatlama hissi, içimde taşıdığım dan bihaber olduğum yaralarımı iyileştirmeye yetmişti. Asher'in, kız kardeşini kaçıran adamı gidip hapiste ziyaret

etmek zorunda olduğu için endişe duyması, Rob'un bir yolunu bulup onun için geri geleceği korkusunu taşıması kalbimi paramparça etmişti.

Ama hemen sonra bana bakıp, "Bu sonunda gerçek babamın sen olabileceği anlamına mı geliyor?" diye sorduğunda, kalbimin tüm parçaları yerine oturmuştu.

Hızlı bir şekilde cevap verip evet diyememiştim. Çünkü boğazıma düğümlenen duygu yumağı yüzünden konuşmakta gerçekten güçlük çekiyordum. Onun yerine oğlumu kucağıma alıp başımı onlarca kez evet anlamında sallamıştım. Bree hızlıca özür dileyip yanımızdan ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra onu bulduğumda yere diz çökmüş huçkırıklar içinde ağlıyordu. Bir yandan da gizli şekerleme kavanozunu açmış, kırmızı olanları ayıklıyordu.

"Bunun için hayatının geri kalanında bütün kırmızı M&M şekerlerini alabilirsin," demişti boğuk bir sesle.

Kırmızı şekerler umurumda bile değildi. Onları her hâlükârda aşırabilirdim. Ama Madison ve Asher'ı evlat edinmek, ödül alınam gereken türden bir iyilik değildi. Onlar benim *çocuklarımdı*. Nokta. Hepsi bu kadardı.

Bree ve ben henüz evlenmemiştik. Benim iş takvimim boşalır boşalmaz, ilkbaharda Jamaica'ya hem evlilik hem de aile tatili için küçük bir seyahat planlıyorduk. Sonraki gün mahkeme açıldığı gibi en ön sıralarda yerimizi alacaktık. Eğer ailemizi resmiyete bindireceksek, bunu tam olarak doğru ve eksiksiz yapacaktım.

Evlendirme memurunun önünde duruyorduk. Bree beyaz bir yazlık elbise giymişti. Ben de spor bir kot pantolon ve açık mavi bir gömlek giyip üzerine kravat takmıştım. Bree Winters, artık Bree Maxwell olmuştu. Bun-

dan tam dört ay sonra hâkim evlat edinme talebimizi kabul etmiş, beni Asher Maxwell ve Madison Maxwell'ın yasal babası yapmıştı. Ve elbette küçük, uçarı Luna Maxwell'ın da kardeşleri olmuşlardı.

Ama tam şu anda, dördüncü çocuğumun Grammy Ödül Töreni'nin ortasına ani bir giriş yapmasıyla ilgili endişe duyuyordum.

Kameralar bir sonraki masaya yöneldiğinde gülümsemem solmuş, bir anda Bree'ye dönmüştüm. "Bana bir şey söyle. Kasılmaların ne kadar sıklıkta?"

Dudakları acıyla kıvrılmıştı. "Bu sabah olanları mı yoksa şu an olanları mı soruyorsun?"

"Bu sabah kasılmaların mı vardı?" diye tısladım. "Yüce İsa aşkına, Bree. Lanet olsun, biz burada ne arıyoruz o zaman?"

Kollarını belirgin yuvarlak karnının üzerinde birleştirdi ve bana favori bakışımı attı. "Seni bilmem ama ben kocamın Grammy kazanmasını izlemek için geldim." Ardından duraksadı ve gözlerini kapatıp dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı.

Çocuğumun doğumunun televizyona çıkma riski olmasa, karımın desteğine duygulanabilirdim. Ama karımın otuz sekiz haftalık hamile oluşu ve kasılmalarının olması sebebiyle hissettiğim tek şey buradan bir an önce çekip gitmemiz gerektiği idi. "Bu kadar yeter. Hadi gidiyoruz. Seni hastaneye götürüyorum."

Elini benden uzaklaştırıp başını hafifçe eğdi. "Şunu keser misin? Ben iyiyim. Kasılmalar henüz düzenli değil. Ayrıca bebeği şu anda doğuruyor dahi olsaydım bunu asla kaçırmama fırsat vermezdim. O yüzden sandalyene

otur, rahatla ve gülümse. Canın çıkana kadar çalıştığın bu anın tadını çıkar.”

Dışlerimi sıktım.

Bree şimdiye kadar tanıdığım en inatçı ve bağımsız ruhlu kadındı. Normalde bu özelliklerine tapıyordum. Ama mideme giren krampları düşündürsek şu anda en sevdiğim özellikleri olduğunu söyleyemeyecektim.

“Sana yemin ederim, eğer doğum başlarsa ve ben çocuğumuzu doğurturken Shawn Hill gelip de elbisenin altına bakarsa, seni asla affetmem.”

Sessizce güldü. “Harika. Pekâlâ, bütün planımı mahvettin. Bu dünyada çocuk doğurmak kadar seksi bir şey olmadığını herkes biliyor.”

Gerginliğim azalmasa da ona sırtıtarak baktım. “Gözlerim üzerinde olacak, Maxwell.”

Bree tekrar güldü. Sonra birden yüzünü acıyla buruşturdu.

“Düzenli değildi hani?”

Çenesini sıkıca kapatıp başını olumsuz anlamda salladı. Çok. İnatçı. Bir. Kadındı.

Bir yıl önce, En İyi Yeni Artist, Yılın Şarkısı, Yılın Kaydı olarak üç dalda adaylığımın bulunduğu aynı ödül töreninde oturmuştuk. Hiçbirini kazanamamıştım. Fakat ülke çapında tüm radyolarda şarkılarımın çalması, turların tarihleri belli olunca biletlerin kapış kapış gitmesi sebebiyle, büyük bir minnet duygusundan başka bir şey hissetmemiştim.

Bree ve benim için başka bir çocuk düşünmek çok kolay bir karar olmuştu. Bir sürü çocuğumun olmasını hep istemiştim. Sahip olduğumuz üç çocuğun yanına yenisi-

ni eklemek ikimize de karşı koyamayacağımız kadar cazip gelmişti. Turnelerim sona ermeye başlayınca ve yeni albüm hazırlıkları için çalışmalara hazırlanınca, en iyi zamanlamanın şimdi olduğunu düşünmüştük.

Gerçi şu anda içinde bulunduğumuz zamanlama pek de iyi sayılmazdı.

“Kazanan...” Shawn Hill’in sesi duyuldu ve dikkatimi güçlükle de olsa sahneye çevirdim.

 lk kaybettiğim törenin akşamunda kendime bir ödül kazanmanın çok da önemli olmadığını söylemiştim. Hayatımı idare ettirmek için müzik yapmak zorundaydım. Müziği, ailemi desteklemek adına daha çok bir i  gibi görüyordum ama kariyerim, hayallerimin çok ötesinde bir seviyeye ula mı tı. Beni seven ve tüm varlığıyla destekleyen muhteşem bir karım, bizi evde bekleyen    güzel çocuğum vardı. Dördüncüsü de eğer şansımız yaver giderse biz hastaneye gidene kadar beklerdi.

Geçmişte yaşadığım onca kargaşa ve trajediye rağmen sevdiğim bir hayata sahiptim. Grammy kazanmak bunu asla deği tiremeyecekti.

Yine de, “Alevlerin Arasından, Eason Maxwell!” anonsuyla birlikte, dünyanın en güzel melodisini duymuş gibi hissediyordum.

Büyük bir duygu bombardımanına yakalanıp sandalyemde olduğum yere  ivilenmi tim. Bree’ye dönüp baktığımda kollarını açıp boynuma sarıldı. Müzik dünyasının en büyük ve g cl  isimleri beni alkı layıp kutluyorlardı. Levee ve Sam ayağı kalkmış, ismimi haykırıp sırtıma vuruyorlardı. Ama boğazımın düğümlenmesine sebep olan Bree’nin fısıltılı sözcükleri olmuştu.

“İşte bu senin başarın. İnsanlar sana durup vazgeçmeni söylediğinde, etrafımızdaki her şey yangın yerine döndüğünde dahi asla vazgeçmedin. Yoluna devam ettin ve sonunda bunu *başardın*, Eason. Bütün bunları.”

Zihnimde toparlayıp kurmaya çalıştığım tüm o kelimeler, beni yarı yolda bırakmıştı. Yine de fısıltıyla bile olsa konuşabildim. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Bree ve beni yavaşça bıraktı. “Hadi şimdi git ve Grammy ödülünü al.”

Titreyen ellerim ve soluksuz kalmış ciğerlerimle birlikte ayağa kalktım. Karımın dudaklarına öpücük kondurup sahneye doğru yöneldim. Shawn bana ödülümü takdim ettiğinde, birkaç saniye durup elimde tuttuğum ödülün ağırlığını özümsedim ve ona hayranlıkla baktım. Bunları birçok defa stüdyoda ve Levee’nin evinde görmüştüm. Hatta şehirde, hediyelik eşya satan dükkânlar da kopyası bile satılıyordu.

Ama onların hiçbiri benim değildi.

Güçlkle yutkundum ve zihnimin kelimeleri bulabilmesi için dua ettikten sonra bakışlarımı önümde duran muazzam kalabalığa doğru çevirdim. Gözlerim Levee ve Bree’nin ayakta alkışlamaya devam ettiği yere odaklandığı sırada, yapımcım Lincoln da sahneye gelip bana eşlik etti. El sıkışma, sarılma ve sırtını sıvazlama rutininin ardından, altın gramofonu ona teslim edip mikrofonun önüne geçtim.

“Ben... geçtiğimiz on yıl boyunca hayatımı geçindirmek için şarkı sözleri yazdım. Bu gece için bir şarkı yazarsam eğer, uğursuzluk getirir diye çok endişelenmiştim.” Terlemiş avuç içlerimi bir araya getirdim. Elimde

herhangi bir enstrüman olmadan, onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Şimdiyse bunun için çok pişmanım."

Kalabalık kahkahalara boğulmuştu. Biraz bekleyip boğazımı temizledim.

"Öncelikle karıma teşekkür ederek başlamak istiyorum. Çoğunuzun bizim hikâyemizle ilgili birtakım şeyler duyduğunu biliyorum. Duymayanlar için de kısa bir özet geçeceğim. Birkaç yıl önce evimde bir yangın çıkmıştı. Korkunçtu. Hayatını kaybedenler oldu ve yollarımız sonsuza dek değişti. Haberler, oradaki güzel kadının hayatını kurtardığımı yazmıştı." Bakışlarımı Bree'ye çevirip içimde hissettiğim aşkı her bir kelimeme işleme-ye çalıştım. "Ama gerçek şu ki aslında o beni kurtardı."

Gözlerinde biriken yaşların arasından bana bir öpücük gönderdi.

"Oradaki kadın olmasaydı eğer, Eason Maxwell diye biri asla olmazdı." Gülümsedim ve başımı hafifçe öne doğru eğdim. "Easton Maxwell olabilirdi belki ama o da başka bir gün anlatılacak bir hikâye."

Gözlerindeki yaşlar sonunda özgürlüğüne kavuşurken güldü.

"Sanırım sadece size teşekkür etmek istiyorum. Yıllar önce benden vazgeçtiği için eski kayıt şirketime -adı ben-de kalsın- ve bana bir şans verdiği için Levee ve Downside Up çalışanlarına. Asher, Madison ve Luna'ya, siz benim sahip olduğum en büyük hayalimsiniz. Babanız olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Kesinlikle çılgınca bir yolculuk oldu ve şimdi, kusura bakmazsanız eğer daha da çılgınlaşacak. Benim mükemmel ve destek-

leyici karım bütün gün boyunca kasılmaları olduğunu özellikle dile getirmekten kaçındı. Sanırım onu hastaneye götürsem iyi olacak.”

Yapımcım ödülümü bana geri verdi. Onu havaya kaldırıp önceden hazırlama gereği duymadığım, kalbimin derinliklerinden kopup gelen konuşmama devam ettim. “Tekrar çok teşekkür ederim. Ayrıca kimseye söylemem gerekiyordu ama kızımız olacak.” Sırıtıp göz kırparak Bree’ye baktım. Gözlerini devirse de başımın belada olmadığını, yüzünde beliren gülümsemeden anlamıştım.

Kalabalık coşkuyla gülüşüp ayağa kalktı ve herkes bakışlarını Bree’ye çevirdi. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Müziği yaratan kişi ben olabilirdim.

Ama gösterimizin yıldızı daima Bree olacaktı.

Sekiz saat sonra, Ava Grace Maxwell doğmuştu ve kardeşlerine fazlasıyla benziyordu. Alevlerin arasından yeniden inşa ettiğimiz ailemizi tamamlamıştı. Tıpkı her zaman olması gerektiği gibi.

